

**SENAT
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VIII KADENCJA**

Warszawa, dnia 7 lipca 2014 r.

Druk nr 681

**MINISTERSTWO
SPRAW ZAGRANICZNYCH
Sekretarz Stanu
Sekretarz do Spraw Europejskich
Piotr SERAFIN**

**Pan
Bogdan BORUSEWICZ
MARSZAŁEK SENATU
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z realizacją zobowiązań wynikających z ustawy z dnia 8 października 2010 r. o współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem w sprawach związanych z członkostwem Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej (Dz. U. Nr 213, poz. 1395), w załączeniu przekazuję przygotowaną w trybie art. 3 ust. 1 ustawy *Informację dla Sejmu i Senatu Rzeczypospolitej Polskiej o udziale Rzeczypospolitej Polskiej w pracach Unii Europejskiej w okresie styczeń – czerwiec 2014 r. (przewodnictwo Grecji w Radzie Unii Europejskiej)*.

Jednocześnie informuję, że ww. dokument został przyjęty przez Komitet do Spraw Europejskich w dniu 3 lipca 2014 r.

Z poważaniem

Podsekretarz Stanu
(-) Artur Nowak-Far

MINISTERSTWO SPRAW ZAGRANICZNYCH

INFORMACJA DLA SEJMU I SENATU RP O UDZIALE RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ W PRACACH UNII EUROPEJSKIEJ W OKRESIE STYCZEŃ – CZERWIEC 2014 R.

/PRZEWODNICTWO GRECJI W RADZIE UNII EUROPEJSKIEJ/

przygotowana w związku z art. 3 ust. 1 ustawy
z dnia 8 października 2010 r. o współpracy
Rady Ministrów z Sejmem i Senatem
w sprawach związanych z członkostwem
Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej
(Dz. U. Nr 213, poz. 1395)

SPIS TREŚCI

1. WPROWADZENIE.....	3
2. PREZYDENCJA GRECKA I JEJ ZNACZENIE DLA INTERESÓW POLSKI W UE.....	4
3. AKTYWNOŚĆ W POSZCZEGÓLNYCH OBSZARACH FUNKCJONOWANIA UE.....	15
3.1. POLITYKA WZROSTU I ZATRUDNIENIA	15
3.2. POLITYKA SPÓJNOŚCI	15
3.3. STOSUNKI ZEWNĘTRZNE	17
3.3.1. Rozszerzenie i Polityka Sąsiedztwa	17
3.3.2. Relacje z pozostałymi państwami trzecimi	20
3.3.3. Instrumenty polityki handlowej	26
3.3.4. Wspólna Polityka Bezpieczeństwa i Obrony	32
3.3.5. Polityka rozwojowa i pomoc humanitarna	32
3.4. SPRAWY EKONOMICZNE I FINANSOWE	33
3.4.1. Semestr Europejski.....	39
3.5. RYNEK WEWNĘTRZNY	41
3.5.1. Agenda Cyfrowa	46
3.6. BADANIA I ROZWÓJ.....	48
3.7. TRANSPORT	48
3.7.1. Zintegrowana polityka morską.....	52
3.8. ENERGIA	52
3.9. POLITYKA KLIMATYCZNA	55
3.10. OCHRONA ŚRODOWISKA	60
3.11. WYMIAR SPRAWIEDLIWOŚCI	64
3.12. SPRAWY WEWNĘTRZNE	67
3.13. POLITYKA ROLNA.....	73
3.14. POLITYKA RYBOŁÓWSTWA.....	76
3.15. ZATRUDNIENIE I POLITYKA SPOŁECZNA.....	77
3.16. ZDROWIE	82
3.17. EDUKACJA, MŁODZIEŻ, KULTURA I SPORT	84
4. LISTA ZAŁĄCZNIKÓW	88

1. WPROWADZENIE

Niniejsza *Informacja* jest dwudziestym pierwszym półrocznym sprawozdaniem Rady Ministrów dla Sejmu i Senatu Rzeczypospolitej Polskiej z udziału Rzeczypospolitej Polskiej w pracach Unii Europejskiej w okresach kolejnych prezydencji. Została opracowana w związku z realizacją postanowień art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 8 października 2010 roku o współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem w sprawach związanych z członkostwem Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej (Dz. U. Nr 213, poz. 1395), na mocy którego Rada Ministrów ma obowiązek poinformować Sejm i Senat – nie rzadziej niż raz na sześć miesięcy – o udziale Polski w pracach Unii Europejskiej. W dokumencie, przygotowanym wspólnie przez wszystkie ministerstwa i urzędy centralne, podsumowano działania realizowane przez Rząd Rzeczypospolitej Polskiej w okresie prezydencji greckiej, tak aby poprzez zaprezentowanie ich Sejmowi i Senatowi Rzeczypospolitej Polskiej dopełnić zasady kontroli władzy ustawodawczej nad wykonawczą.

Pierwsza część informacji podsumowuje w syntetyczny sposób przebieg i dokonania prezydencji greckiej, przez pryzmat jej priorytetów oraz kwestii kluczowych z punktu widzenia Polski. Natomiast część druga zawiera szerszy opis działań podejmowanych w poszczególnych obszarach tematycznych. Dokument koncentruje się na elementach współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem, które są kluczowe z perspektywy politycznego, społecznego i gospodarczego interesu Polski w Unii Europejskiej. W *Informacji* zwrócono szczególną uwagę na postulaty i inicjatywy, które miały na celu realizację polskich interesów, przede wszystkim w odniesieniu do projektów o najpoważniejszych długofalowych konsekwencjach, zarówno w zakresie pozytywnych bodźców dla rozwoju gospodarczego, jak i elementów niosących ze sobą potencjalne zagrożenia.

W załącznikach zamieszczono informacje o transferach finansowych pomiędzy Polską a Unią Europejską, o wykorzystaniu środków z funduszy strukturalnych i funduszu spójności, a także wykazy stanowisk do aktów prawnych i dokumentów pozalegisłacyjnych Unii Europejskiej, przygotowanych przez Rząd zgodnie z ustawą z 8 października 2010 roku o współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem w sprawach związanych z członkostwem Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej, przekazanych do Sejmu i Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w pierwszej połowie 2014 roku. Podstawą przygotowania planu prac nad projektami ustaw wykonujących prawo Unii Europejskiej (zamieszczonego w załączniku nr 4) jest ust. 1a art. 125a Regulaminu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej.

2. PREZYDENCJA GRECKA I JEJ ZNACZENIE DLA INTERESÓW POLSKI W UE

Działania prezydencji greckiej były w dużym stopniu zdeterminowane przez kalendarz Unii Europejskiej. Ze względu na odbywające się w maju 2014 r. wybory do Parlamentu Europejskiego i zbliżający się koniec kadencji Komisji Europejskiej, działania w Radzie UE skupione były na dążeniu do zamknięcia prac nad jak największą liczbą projektów aktów prawnych. Oznaczało to, że pomimo formalnego zakończenia prezydencji greckiej (i kadencji Parlamentu Europejskiego) 30 czerwca 2014 r., w praktyce wszystkie najważniejsze *dossiers* legislacyjne, przyjmowane w zwykłej procedurze prawodawczej, były uzgadniane przez kierowaną przez Grecję Radę i PE z cezurą wyznaczoną przez sesję PE odbywającą się w dniach 14-17 kwietnia 2014 r. W tym okresie prezydencja doprowadziła do przyjęcia 67 aktów prawnych. Natomiast przez ostatnie dwa miesiące prezydencja doprowadziła do przyjęcia podejścia ogólnego Rady UE do kolejnych 15 projektów aktów legislacyjnych, które będą przyjmowane dopiero podczas następnych prezydencji i kolejnej kadencji PE.

Rozpoczynając swoją prezydencję, Grecja wybrała trzy bloki tematyczne będące priorytetami jej działania:

- Wzrost-Praca-Spójność,
- Integracja UE i Strefy Euro,
- Migracje-Granice-Mobilność.

Jednym z najważniejszych obszarów była polityka gospodarczo-finansowa. Zakończyły się prace nad legislacją w zakresie wieloletnich ram finansowych 2014-20, kluczową dla Polski jako beneficjenta WRF. Zatwierdzony został pakiet legislacyjny dotyczący zasobów własnych, którego celem jest zapewnienie terminowego i stałego finansowania w UE. Zakończono także prace nad szeregiem aktów niezbędnych do budowy unii bankowej, które pozwolą na lepszą ochronę inwestorów i konsumentów, a także zapewnią stabilność europejskich rynków finansowych. Należą do nich m.in. dyrektywa ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz związane z nią rozporządzenie, a także dyrektywa dotycząca systemów gwarantowania depozytów. Przyjęte zostało także porozumienie dotyczące dyrektywy w sprawie porównywalności opłat za prowadzenie rachunku płatniczego, przenoszenia rachunku płatniczego oraz dostępu do podstawowego rachunku płatniczego. Uzgodniono także projekt dyrektywy w sprawie sankcji karnych za wykorzystywanie informacji poufnych i manipulacje na rynku. W polityce gospodarczo-finansowej, z punktu widzenia interesów Polski, szczególnie istotne było zapewnienie równowagi pomiędzy członkami strefy Euro a także państwami spoza niej. Należy odnotować, że Polska zachowała pełne prawo do podjęcia decyzji o przystąpieniu do unii bankowej w dowolnym momencie, kierując się przede wszystkim bezpieczeństwem krajowego sektora bankowego.

W obszarze rynku wewnętrznego prowadzone były prace nad projektami wynikającymi z Aktów o Jednolitym Rynku I i II. Przyjęto dyrektywę w sprawie fakturowania elektronicznego w zamówieniach publicznych (*e-invoicing*) co przyczyni się do ograniczenia przeszkód w wejściu na rynek, zwłaszcza dla małych i średnich przedsiębiorstw. Uzgodniono rozporządzenie w sprawie identyfikacji elektronicznej i usług zaufania w odniesieniu do transakcji elektronicznych na rynku wewnętrznym (*eIDAS*), które ma zapewnić zawieranie bezpiecznych, niezawodnych i łatwych w obsłudze transakcji elektronicznych. Kolejnym ważnym wydarzeniem było zakończenie trwających niemal od dekady negocjacji przepisów regulujących dochodzenie roszczeń odszkodowawczych z tytułu naruszenia prawa konkurencji państw członkowskich i UE. Nowe przepisy mogą pomóc zarówno konsumentom, jak i małym i średnim przedsiębiorstwom egzekwować przysługujące im prawo do odszkodowania z tytułu szkody spowodowanej naruszeniami prawa konkurencji. Ponadto, Parlament Europejski i Rada przyjęły decyzję w sprawie udziału Unii Europejskiej w dokapitalizowaniu Europejskiego Funduszu Inwestycyjnego (EFI), co pozwoli na zwiększenie wydajności EFI. Przyczyni się to także do

przywrócenia normalnych warunków kredytowania gospodarki, w szczególności w odniesieniu do małych i średnich przedsiębiorstw. Przyjęty został również pakiet dotyczący inwestycji w innowacje, który łączy finansowanie publiczne i prywatne w strategicznych sektorach technologicznych zapewniających rozwój gospodarki opartej na wiedzy. Polska ocenia bardzo pozytywnie przyspieszenie prac nad wszystkimi inicjatywami rozszerzającymi i integrującymi rynek wewnętrzny, który jest motorem wzrostu polskiej gospodarki.

W obszarze zatrudnienia szczególnie ważne było porozumienie osiągnięte w sprawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie egzekwowania postanowień dyrektywy 96/71/WE dotyczącej delegowania pracowników w ramach świadczenia usług (tzw. dyrektywa wdrożeniowa). Wynegocjowane przepisy umożliwiają wzmocnienie kontroli nad pracownikami delegowanymi pomiędzy państwami członkowskimi, lecz nie naruszają jednego z kluczowych fundamentów UE, jakim jest swoboda świadczenia usług na rynku wewnętrznym. Z punktu widzenia interesów Polski wypracowanie zrównoważonego kompromisu pozwoli na realizację dwóch podstawowych celów dyrektywy 96/71/WE tj. ochrony praw pracowników delegowanych przy jednoczesnym umożliwieniu przedsiębiorcom świadczenia usług w innym państwie członkowskim, do którego mogą oni delegować swoich pracowników. Rozwiązanie to jest bardzo ważne dla Polski z uwagi na fakt, że delegujemy najwięcej pracowników spośród państw UE.

W dziedzinie migracji, zarządzania granicami i mobilności obywateli Unii, najważniejszymi osiągnięciami był przegląd wykazu krajów trzecich, których obywatele muszą posiadać wizy podczas przekraczania granic zewnętrznych oraz tych, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu. Dla Polski, będącej konsekwentnym orędownikiem takich rozwiązań dla krajów partnerstwa Wschodniego szczególnie istotne jest, że wynikiem porozumienia stała się liberalizacja reżimu wizowego dla Mołdawii, której obywatele posiadający paszporty biometryczne będą mogli podróżować bez wiz do strefy Schengen. Mołdawia jest pierwszym krajem Partnerstwa Wschodniego, który wypełnił wszystkie warunki wprowadzenia ruchu bezwizowego. W sektorze ochrony granic, podczas prezydencji Grecji przyjęto rozporządzenie w sprawie zewnętrznego nadzoru granic morskich. Podczas prezydencji greckiej, toczyły się także intensywne prace nad dyrektywą w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w kontekście transferu w ramach jednej firmy (ICT) oraz dyrektywą w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w celu podjęcia pracy sezonowej. Nowe przepisy wprowadzają minimalne warunki pracy, zamieszkania i wynagrodzenia, jakie należy zapewnić pracownikom z krajów trzecich. Dodatkowo dyrektywa wprowadza uproszczone procedury rekrutacyjne.

Jednym z obszarów szczególnego zainteresowania Grecji była polityka morską. W tym obszarze uzgodniono europejską strategię w sprawie bezpieczeństwa na morzu. Osiągnięto także porozumienie w odniesieniu do dyrektywy w sprawie planowania przestrzennego na morzu, co będzie miało znaczący wpływ na turystykę oraz środowisko naturalne. Zakończyły się również prace nad zmienionym rozporządzeniem w sprawie polityki w zakresie zdolności przewozowych floty wspólnotowej w celu wspierania żeglugi śródlądowej, jak również rozporządzeniem dotyczącym finansowania działań Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa Morskiego (EMSA) w zakresie reagowania na zanieczyszczenie morza. W pracach w tym obszarze tematycznym Polska – z sukcesem – zabiegała o zapewnienie właściwej równowagi geograficznej w ramach UE i uwzględnienie znaczenia Morza Bałtyckiego.

W dziedzinie telekomunikacji, przyjęta została dyrektywa ustanawiająca środki w celu zmniejszenia kosztów wdrażania sieci szerokopasmowych. Szybka infrastruktura szerokopasmowa stanowi podstawę jednolitego rynku cyfrowego i jest warunkiem uzyskania konkurencyjności w skali światowej np. w dziedzinie handlu elektronicznego. Wzrost nasycenia rynku łączami szerokopasmowymi o 10 % może przynieść roczny wzrost PKB rządu 1-1,5%, gdyż wykorzystywane przez przedsiębiorstwa innowacje, których przeprowadzenie jest możliwe dzięki wdrażaniu sieci szerokopasmowych, stają się źródłem wzrostu gospodarczego. Ułatwienie inwestycji w szybkie sieci jest kluczowe, gdyż poprzez zmniejszenie kosztów związanych z tworzeniem infrastruktury umożliwi

dostęp do sieci większej liczbie mieszkańców Polski. W obszarze środowiska i klimatu, zakończyły się prace nad porozumieniem ws. limitów emisji CO₂ dla nowych, lekkich pojazdów dostawczych, co pozwoli na redukcję maksymalnych średnich emisji ustalonych dla producentów. W obszarze polityki klimatycznej podkreślić należy przede wszystkim zrównoważony w ocenie Polski wynik czwarcowego szczytu Rady Europejskiej – nie zostały naruszone ustalenia dotyczące szczegółów dyskusji nad ramami polityki klimatyczno – energetycznej na okres 2020 – 2030, przyjęte przez Radę w marcu 2014 r.

W obszarze rolnictwa i ochrony środowiska, należy podkreślić również intensyfikację prac nad bardzo ważnym dla Polski dokumentem, tj. projektem zmiany dyrektywy 2001/18/WE w zakresie umożliwienia państwom członkowskim ograniczenia lub zakazania upraw roślin genetycznie zmodyfikowanych (GMO). Prezydencja doprowadziła do przyjęcia porozumienia politycznego w tej kwestii, które uwzględnia postulaty Polski. Prace nad tym dossier będą kontynuowane podczas przewodnictwa Włoch w Radzie UE.

Na arenie międzynarodowej okres prezydencji greckiej został w zasadzie zdominowany aktywnością związaną z wydarzeniami na Ukrainie oraz nasilającym się kryzysem na linii Ukraina-Rosja. Były to również wydarzenia o kluczowym znaczeniu z punktu widzenia polskiej polityki europejskiej i zagranicznej. Spowodowały uruchomienie przez Unię Europejską szeregu działań dla wsparcia stabilizacji sytuacji wewnętrznej oraz ochrony suwerenności ekonomicznej i politycznej Ukrainy, podejmowanych przy aktywnym udziale, bądź z inicjatywy, Polski. W pierwszej połowie 2014 r. podczas planowanych oraz nadzwyczajnych posiedzeń Rady Europejskiej i Rady do Spraw Zagranicznych, Polska inicjowała działania mające na celu pozyskiwanie przez Ukrainę środków pomocowych, w tym z Międzynarodowego Funduszu Walutowego, Europejskiego Banku Inwestycyjnego oraz Europejskiego Banku Odbudowy i Rozwoju, zwracając jednocześnie Ukrainie uwagę na konieczność efektywnego wdrażania systemowych reform. Dla Polski niezwykle istotne było wpieranie prodemokratycznych i proeuropejskich ruchów na Ukrainie a także podpisanie Układów o Stowarzyszeniu, przewidujących utworzenie Całościowych i Pogłębionych Stref Wolnego Handlu pomiędzy Ukrainą a UE. Zaangażowanie Polski w powyższe procesy było szczególnie widoczne wobec małej aktywności prezydencji wynikającej zarówno z uwarunkowań proceduralnych jak i odmiennych interesów politycznych Grecji.

Znamiennym wyrazem poparcia dla Ukrainy był – wypracowany ze znacznym udziałem strony polskiej – zapis w konkluzjach Rady do Spraw Zagranicznych z 10 lutego 2014 r. stwierdzający, że umowa stowarzyszeniowa zawierająca postanowienia o wszechstronnej i pogłębionej strefie wolnego handlu (AA/DCFTA) nie jest ostatecznym celem we współpracy UE z Ukrainą (punkt 3 konkluzji: „The Council expresses its conviction that this Agreement does not constitute the final goal in EU-Ukraine cooperation.”). Przełom w zaostrzającym się konflikcie wewnętrznym, przyniosło porozumienie w sprawie wyjścia z kryzysu politycznego podpisane pomiędzy prezydentem W. Janukowyczem a opozycją w dniu 21 lutego 2014 r. Negocjacje porozumienia odbywały się przy dużym wsparciu ministrów spraw zagranicznych Polski, R. Sikorskiego, Niemiec W.F. Steinmeiera oraz Francji, L. Fabiusa. Po nagłym opuszczeniu kraju przez prezydenta W. Janukowycza, Unia Europejska uznała 24 lutego 2014 r. przejściowy rząd Ukrainy, kierowany przez premiera A. Jaceniuka, za prawomocny. Potwierdziła jednocześnie swoją gotowość do podpisania z Ukrainą umowy stowarzyszeniowej.

W wyniku aktu agresji rosyjskich sił zbrojnych na Krymie, ukraińska suwerenność i integralność terytorialna zostały naruszone z pogwałceniem fundamentalnych zasad prawa międzynarodowego. Po przeprowadzonym w Autonomicznej Republice Krymu (ARK) 16 marca 2014 r. tzw. „referendum” w sprawie przystąpienia do Federacji Rosyjskiej, Rosja podpisała z faktycznymi władzami ARK oraz miasta Sewastopol „umowę” przypieczętowującą aneksję Krymu ze skutkiem natychmiastowym. Przewodniczący Rady Europejskiej H. V. Rompuy oraz Przewodniczący Komisji Europejskiej J. M. Barroso oświadczyli 18 marca 2014 r., że UE nie uznaje zarówno nielegalnego referendum, jak i aneksji Krymu i Sewastopola do Federacji Rosyjskiej. Także Rada Europejska podzieliła opinię o

nielegalności referendum i działań z nich wynikających, co potwierdziła w swych konkluzjach z 20 marca 2014 r.

Unia Europejska i Ukraina podpisały 21 marca 2014 r. polityczną część umowy stowarzyszeniowej oraz potwierdziły zobowiązanie do podpisania pozostałej, handlowej części umowy. Cała umowa została podpisana na marginesie posiedzenia Rady Europejskiej 27 czerwca 2014 r. Ze strony Ukrainy umowę podpisał nowy prezydent Ukrainy P. Poroszenko, wybrany w wolnych, demokratycznych wyborach 25 maja 2014 r.

Dodatkowo, między innymi na skutek zabiegów Polski, na podstawie wytycznych nadzwyczajnego posiedzenia szefów państw i rządów UE w dnia 6 marca 2014 r., UE zdecydowała o udzieleniu Ukrainie jednostronnych preferencji handlowych na mocy Rozporządzenia PE i Rady w sprawie obniżenia lub eliminacji ceł na towary pochodzące z Ukrainy. Środek ten stanowi jednostronną implementację postanowień DCFTA w zakresie redukcji lub eliminacji ceł na towary importowane z Ukrainy do UE. Rozporządzenie obowiązuje od 23 kwietnia 2014 r. do momentu wejścia w życie na zasadzie tymczasowego stosowania DCFTA, nie później jednak niż do 1 listopada 2014 r. Polska w toku negocjacji popierała udzielenie Ukrainie preferencji handlowych. Wskazywała także, iż UE powinna być gotowa do szybkiego rozpoczęcia stosowania DCFTA, aby zapobiec ewentualnej przerwie w stosowaniu preferencji handlowych wobec Ukrainy.

Na podkreślenie zasługują także pozostałe działania UE na rzecz Ukrainy, przede wszystkim uzgodnienie pakietu wsparcia dla Ukrainy. W jego skład wchodzi pomoc makrofinansowa z budżetu UE w wysokości 1,6 mld euro oraz 1,4 mld euro w formie grantów, a także 8 mld euro z Europejskiego Banku Inwestycyjnego oraz Europejskiego Banku Odbudowy i Rozwoju. Pomoc ma na celu wsparcie stabilizacji gospodarczej Ukrainy oraz programu reform strukturalnych. Warunkiem otrzymania tych środków jest wywiązywanie się Ukrainy z zobowiązań porozumienia z MFW, dotyczących wdrażania reform mających na celu uzdrowienie finansów publicznych.

Należy także odnotować zaangażowanie Polski oraz UE mające na celu rozwiązanie kryzysu rosyjsko-ukraińskiego na drodze dyplomatycznej. Służy temu zarówno poparcie dla rozmów w formacie czwórki UE – USA – Ukraina – Rosja, dążenie do zwiększenia liczebności misji OBWE na terytorium Ukrainy do 500 osób oraz mediacja Komisji Europejskiej w rozmowach nt. cen gazu pomiędzy Rosją a Ukrainą. Polska, wspólnie ze Szwecją oraz Wielką Brytanią zaproponowała również utworzenie cywilnej misji Wspólnej Polityki Bezpieczeństwa i Obrony na Ukrainie w celu wsparcia władz w Kijowie w zakresie reformy sektora bezpieczeństwa. Rada do Spraw Zagranicznych 23 czerwca 2014 r. podjęła decyzję o utworzeniu misji i wezwała do jej jak najszybszego rozmieszczenia.

Kryzys ukraińsko-rosyjski miał także istotny wpływ na kwestię bezpieczeństwa energetycznego UE. Polska koncepcja Unii Energetycznej przedstawiona w kwietniu 2014 r. stała się jednym z priorytetów UE na kolejne 5 lat. Polska propozycja Unii Energetycznej składa się z sześciu filarów:

- Pierwszy filar to kluczowa infrastruktura energetyczna (połączenia transgraniczne energii elektrycznej i gazu oraz magazyny gazu), łącząca państwa UE i sąsiadów. Polska postuluje priorytetyzację budowy infrastruktury wzmacniającej bezpieczeństwo energetyczne w regionie najbardziej narażonym na zakłócenia dostaw.
- Drugi filar to mechanizmy solidarnościowe na wypadek kryzysu dostaw energii. Polska zaproponowała wypracowanie planu działań na poziomie UE, ponieważ obecnie plany kryzysowe przygotowywane są jedynie na poziomie krajowym.
- Trzeci filar to wykorzystanie siły przetargowej UE w negocjacjach z zewnętrznymi dostawcami. Polska podkreśliła celowość wsparcia przez KE państw członkowskich w procesie negocjacji umów międzyrządowych w obszarze energii oraz budowę ponadnarodowego konsorcjum lub platformy zakupowej.

- Czwarty filar dotyczy rodzimych źródeł energii – rehabilitacja wykorzystania węgla w oparciu o nowoczesne technologie i stworzenie warunków rozwoju wydobycia gazu ze złóż niekonwencjonalnych. Celem jest uznanie samodzielności państw członkowskich w zakresie kształtowania przepisów środowiskowych oraz wsparcie rozwoju wykorzystania węglowodorów kopalnych w UE.
- Piąty filar to dywersyfikacja dostaw surowców i paliw – zintensyfikowana współpraca z alternatywnymi wobec Rosji dostawcami źródeł energii. W tym kontekście współpraca z USA w ramach toczącej się dyskusji nt. uwolnienia eksportu gazu LNG do UE ma ogromny potencjał.
- Szósty filar to wzmocnienie bezpieczeństwa energetycznego sąsiadów UE, w szczególności Ukrainy i Mołdawii, poprzez rozwój połączeń infrastrukturalnych oraz wsparcie we wdrażaniu reform rynku energii w państwach Wspólnoty Energetycznej.

Pierwsze działania na rzecz wzmocnienia bezpieczeństwa energetycznego będą zrealizowane jeszcze przed październikiem 2014 r. Polska oczekuje od KE i Rady UE realizacji zapowiedzianych na wniosek Polski analiz mechanizmów zwiększenia transparentności na rynku gazu w ramach wzmocnienia pozycji przetargowej UE w negocjacjach z zewnętrznymi dostawcami gazu.

Nowy kształt instytucji UE

Przygotowania do wyborów do Parlamentu Europejskiego weszły w decydującą fazę w połowie prezydencji greckiej w Radzie UE. Wraz z nominacją przez większość europejskich partii politycznych kandydatów na stanowisko przewodniczącego Komisji, tzw. „twarzy kampanii” (niem. *Spitzenkandidaten*), rozpoczęła się ich europejska kampania wyborcza. Czołowi politycy wskazani przez partie europejskie prezentowali swoje programy w różnych państwach, odbywały się debaty telewizyjne transmitowane we wszystkich państwach członkowskich. U podłoża koncepcji „twarzy kampanii”, która stanowi interpretację art. 17 ust. 7 Traktatu o Unii Europejskiej (mówiącego o powiązaniu nominacji przewodniczącego Komisji z wynikiem wyborów do Parlamentu), leżało założenie większej polityzacji i europeizacji kampanii wyborczej do Parlamentu Europejskiego, skupienia jej na zagadnieniach europejskich.

W dniach 22-25 maja 2014 r. w 28 państwach członkowskich Unii Europejskiej odbyły się wybory do Parlamentu Europejskiego. Zwycięstwo odniosła centroprawicowa Europejska Partia Ludowa, drugie miejsce zajęło ugrupowanie Socjalistów i Demokratów. Fala nastrojów eurosceptycznych przyniosła bardzo dobre wyniki wyborcze takim partiom jak Front Narodowy we Francji, Partia Niepodległości Zjednoczonego Królestwa w Wielkiej Brytanii, Partia Ludowa w Danii czy Ruch Pięciu Gwiazd we Włoszech. Szczególnym zaskoczeniem (choć zgodnym z sondażami) były wyniki wyborów we Francji i w Wielkiej Brytanii.

Według stanu na dzień rozpoczęcia pierwszej sesji Parlamentu Europejskiego w dniu 1 lipca 2014 r. podział mandatów pomiędzy grupy polityczne zasiadające w PE kształtuje się następująco:

- EPP – Grupa Europejskiej Partii Ludowej (Chrześcijańscy Demokraci) – 221 członków PE;
- S&D – Grupa Postępowego Sojuszu Socjalistów i Demokratów w Parlamencie Europejskim – 191 członków PE;
- ECR – Europejscy Konserwatyści i Reformatorzy – 70 członków PE;
- ALDE – Porozumienie Liberatów i Demokratów na rzecz Europy – 67 członków PE;
- GUE/NGL – Zjednoczona Lewica Europejska / Nordycka Zielona Lewica – 52 członków PE;
- Greens/EFA – Zieloni / Wolny Sojusz Europejski – 50 członków PE;
- EFD – Europa Wolności i Demokracji – 48 członków PE;
- Niezrzeszeni – posłowie nienależący do żadnej grupy politycznej – 52 członków PE.

Ponadto, z inicjatywy M. Le Pen i G. Wildersa podejmowane były próby utworzenia kolejnej grupy politycznej – Europejskiego Sojuszu dla Wolności (EAF). Z powodu niezbrania przedstawicieli 7 państw członkowskich grupa nie powstała, jednak G. Wilders zapowiedział kontynuowanie prac nad jej utworzeniem.

Skład Parlamentu Europejskiego wybrany w wyborach w dniach 22-25 maja 2014 r., w podziale na grupy polityczne oraz państwa członkowskie UE (stan na 1.07.2014).

Grupa P.cz. UE	EPP	S&D	ECR	ALDE	GUE/NGL	Greens/EFA	EFD	Niezrzeszeni	Ogółem
AT	5	5		1		3		4	18
BE	4	4	4	6		2		1	21
BG	7	4	2	4					17
HR	5	2	1	2		1			11
CY	2	2			2				6
CZ	7	4	2	4	3		1		21
DK	1	3	4	3	1	1			13
EE	1	1		3		1			6
FI	3	2	2	4	1	1			13
FR	20	13		7	4	6	1	23	74
DE	34	27	8	4	8	13		2	96
EL	5	4	1		6			5	21
HU	12	4				2		3	21
IE	4	1	1	1	4				11
IT	17	31			3		17	5	73
LV	4	1	1			1	1		8
LT	2	2	1	3		1	2		11
LU	3	1		1		1			6
MT	3	3							6
NL	5	3	2	7	3	2		4	26
PL	23	5	19					4	51
PT	7	8		2	4				21
RO	15	16		1					32
SK	6	4	2	1					13
SI	5	1		1		1			8
ES	17	14		8	11	4			54
SE	4	6		3	1	4	2		20
UK		20	20	1	1	6	24	1	73
Ogółem	221	191	70	67	52	50	48	52	751

Proces formowania się Parlamentu Europejskiego rozpoczął się w pierwszych dniach po wyborach, a formalne ukonstytuowanie się Parlamentu nastąpi podczas pierwszej sesji plenarnej na początku lipca 2014 r., już w okresie kolejnej, włoskiej prezydencji. Równolegle trwa proces konstytuowania się grup politycznych, ustalenia ich składu i wyboru przewodniczących. Do obsady w Parlamencie są następujące stanowiska: prezydium grup politycznych (przewodniczący, wiceprzewodniczący, w tym przewodniczący tematycznych grup roboczych w grupach politycznych), koordynatorzy grup politycznych w komisjach, prezydium PE (przewodniczący PE, 14 wiceprzewodniczących PE, 5 kvestorów PE), prezydium komisji parlamentarnych (1 przewodniczący i 4 wiceprzewodniczących na komisję) oraz prezydium delegacji parlamentarnych (1 przewodniczący i 2 wiceprzewodniczących na delegację).

Wybory do Parlamentu Europejskiego zainicjowały procesy instytucjonalne, w następstwie których dokonają się zmiany na najważniejszych stanowiskach w UE oraz zostanie zdefiniowana wizja rozwoju projektu europejskiego na najbliższe lata. Zgodnie z Traktatem z Lizbony (art. 17 ust. 7 TUE) i Deklaracją nr 11 (w sprawie wyboru kandydata na Przewodniczącego Komisji Europejskiej) w procedurze nominacji Przewodniczącego KE uczestniczą i ponoszą wspólną odpowiedzialność dwaj aktorzy: Rada Europejska, która uwzględniając wynik wyborów do Parlamentu wskazuje kandydata większością kwalifikowaną oraz Parlament Europejski, który go wybiera (większością 376 głosów). W przypadku akceptacji kandydata na Przewodniczącego Komisji (według planu powinno to nastąpić podczas sesji plenarnej Parlamentu Europejskiego w dniach 14-17 lipca 2014 r.) rozpoczyna się proces formowania Komisji.

Celem nieformalnego spotkania Szefów Państw i Rządów UE, które odbyło się 27 maja 2014 r. w Brukseli była ocena sytuacji po wyborach do Parlamentu Europejskiego, w tym przede wszystkim ustalenie procedury wyboru Przewodniczącego Komisji Europejskiej. Podczas spotkania szefowie państw i rządów udzielili Przewodniczącemu Rady Europejskiej mandatu do rozpoczęcia konsultacji z Parlamentem Europejskim w celu zbudowania większości dla kandydata zarówno w Radzie Europejskiej, jak i w Parlamencie Europejskim. Zdecydowano, że przyszłe konsultacje powinny dotyczyć nie tylko personaliów kandydata na Przewodniczącego Komisji, ale również strategicznego programu UE na najbliższe pięć lat.

Podczas spotkania odbyła się wstępna debata na temat przyszłej agendy Unii Europejskiej, jej pogłębiona część została zapowiedziana na czerwiec. Wśród priorytetów wskazano:

- pozytywną i skierowaną na przyszłość agendę wzrostu, konkurencyjności i zatrudnienia;
- dobrze funkcjonującą i bardziej rozwiniętą unię gospodarczą i walutową, z zachowaniem jedności UE;
- gotowość UE na wyzwania w zakresie zmian klimatu i zdecydowany krok w kierunku unii energetycznej i zmniejszenia zależności energetycznej;
- dalszą konsolidację w obszarze wolności, sprawiedliwości i bezpieczeństwa, w oparciu o dotychczasowy dorobek;
- zachowanie i rozwijanie podstawowych swobód, z poszanowaniem zasad bezpieczeństwa (walka z nielegalną migracją i przestępczością);
- wzmocnienie unijnej polityki zewnętrznej.

Powyższe rozwiązanie jest zgodne ze stanowiskiem Polski. W ocenie Polski konieczne jest aby Rada Europejska określiła priorytety polityczne Unii Europejskiej na okres nowych kadencji instytucji. Polska uważa, że wśród inicjatyw kluczowych dla całej Unii powinny znaleźć się przede wszystkim projekty wzmacniające bezpieczeństwo Unii Europejskiej, również w wymiarze energetycznym, a także zmierzające do pobudzenia wzrostu gospodarczego oraz zwiększenia zatrudnienia. W strategii dalszego rozwoju Unii Europejskiej Polska jest zwolennikiem dokończenia budowy jednolitego rynku i rozwijania go w nowych obszarach (m.in. cyfrowym), a także integralności czterech swobód

(towarów, usług, kapitału i osób). Pogłębiająca się koordynacja polityk gospodarczych i finansowych strefy euro powinna uwzględniać instrumenty umożliwiające zachowanie otwartości nowych mechanizmów na państwa pozostające poza strefą euro.

Rada Europejska na szczycie w dniach 26-27 czerwca 2014 r. poparła kandydaturę J. C. Junckera na szefa Komisji Europejskiej. Wskazanie przez RE kandydata na Przewodniczącego Komisji, zgodnie z koncepcją *Spitzenkandidaten*, z jednej strony oddaliło scenariusz kryzysu instytucjonalnego między RE a PE, gwarantując uzyskanie większości dla kandydata podczas głosowania w Parlamencie Europejskim. Jednak z drugiej strony po raz pierwszy w historii doszło do podjęcia decyzji w sprawie wskazania Przewodniczącego KE bez osiągnięcia konsensusu wśród członków Rady Europejskiej, co stanowi niedobry precedens, osłabiający mandat polityczny nowego Przewodniczącego oraz całej Komisji.

Relacje międzyinstytucjonalne

Prezydencja grecka kontynuowała zainicjowaną w okresie prezydencji litewskiej debatę na temat relacji Rady z Parlamentem Europejskim po ukonstytuowaniu się nowych instytucji europejskich. Dyskusja na ten temat odbyła się podczas nieformalnego posiedzenia Rady do Spraw Ogólnych w Atenach w dniach 29-30 maja 2014 r. Jej celem była próba wysondowania stanowisk państw członkowskich w kwestii ewentualnego przystąpienia Rady do ramowego porozumienia o współpracy pomiędzy Parlamentem Europejskim a Komisją Europejską (w wariantcie renegegowania obecnie obowiązującego porozumienia z 2010 r. lub rozpoczęcia negocjacji nowego), a także poszukiwania sposobów umocnienia pozycji Rady w relacji do Parlamentu Europejskiego. Nie doprowadziła ona jednak do uzgodnienia jednoznacznego stanowiska Rady w sprawie przystąpienia do porozumienia trójstronnego. Większość delegacji wskazywała na ryzyka związane z otwarciem obowiązującego porozumienia Komisja Europejska-Parlament Europejski i, w konsekwencji, stworzeniem dla Parlamentu okoliczności dla formułowania nowych postulatów. Niektóre państwa członkowskie wyraziły otwartość na dialog z Parlamentem w celu uregulowania niektórych technicznych kwestii tj. renegegowania porozumienia pod nazwą *Better law making* z 2003 r., kwestii aktów wykonawczych i delegowanych, praktycznych aspektów współdecyzji, kwestii reprezentacji UE na zewnątrz. Otwarte stanowisko wyraziła też przyszła prezydencja włoska, wskazując, aby wstrzymać się w Radzie z podjęciem decyzji do czasu ukonstytuowania się nowego Parlamentu. Nowo wybrany Parlament Europejski sygnalizuje, że nie podejmie działań zmierzających do renegegowania porozumienia ramowego; wykazuje natomiast zainteresowanie modyfikacjami i rozszerzeniem porozumienia *Better law making*. Polska popiera przyjęcie rozwiązania, które w nowym rozdaniu instytucjonalnym doprowadziłoby do systemowego wzmocnienia pozycji Rady w relacjach z Komisją i Parlamentem, i tym samym przyczyniłoby się do zachowania równowagi instytucjonalnej. W ocenie Polski decyzja w sprawie ewentualnego przystąpienia Rady do nowego porozumienia o współpracy międzyinstytucjonalnej powinna być poprzedzona gruntowną analizą i wskazaniem celów ofensywnych i defensywnych Rady.

Podczas prezydencji greckiej w Radzie UE toczyła się dyskusja na temat lepszego stosowania zasady subsydiarności przy stanowieniu prawa UE. Pojawiają się bowiem opinie, że Komisja Europejska ma problemy z wyznaczaniem priorytetów swoich działań i tworzy nadmiernie dużo (i niewystarczającej jakości) propozycji aktów prawnych. Szczególnie aktywne kraje w tej debacie to Wielka Brytania i Królestwo Niderlandów. Warto dodać, że Królestwo Niderlandów planuje uczynić z lepszego stosowania zasady subsydiarności jeden z wiodących tematów swojej prezydencji w Radzie UE w I poł. 2016 r. Polska jest aktywna w dyskusji o lepszym stosowaniu zasady subsydiarności, zarówno po stronie rządowej, jak i parlamentarnej (aktywność polskiego parlamentu w tzw. procedurze żółtej kartki). Obecny stan debaty na temat stosowania zasady subsydiarności jest korzystny dla interesów Polski (zgoda co do postrzegania jej jako dyskusji o optymalizacji funkcjonowania UE, działanie w obecnym reżimie traktatowym, prymat metody wspólnotowej). Wątek subsydiarności jest powszechnie podnoszony przez państwa członkowskie jako jedna z naczelnych zasad, jakimi powinna

się kierować nowa Komisja Europejska rozpoczynająca swoją kadencję w tym roku, co jest zgodne z polskimi postulatami.

Prezydencja grecka podjęła również temat wzmocnienia formacji Rady ds. Ogólnych w procesie kształtowania polityk Unii Europejskiej. Choć dyskusja na temat systemowego wzmocnienia roli tej Rady toczy się od czasu wejścia w życie Traktatu z Lizbony w 2009 r., to podczas majowego posiedzenia w Atenach koncentrowano się na próbie znalezienia rozwiązań zapewniających Radzie ds. Ogólnych większą skuteczność jako forum dialogu politycznego. W rezultacie jako główne tematy pracy Rady ds. Ogólnych wskazywano: subsydiarność, rozszerzenie Unii Europejskiej, strategię Europa 2020 (w tym strategię makroregionalne), roczny program pracy KE, relacje pomiędzy państwami członkowskimi strefy euro i tymi poza nią, czy kwestie rządów prawa (ang. *rule of law*). Takie podejście jest zgodne ze stanowiskiem Polski. W ocenie Polski właściwie funkcjonująca Rada ds. Ogólnych mogłaby zapewnić horyzontalne spojrzenie na procesy toczące się w ramach różnych formacji Rady. W tym aspekcie dostrzegamy możliwości usprawnienia roli Rady ds. Ogólnych jako forum politycznej debaty - poprzez zdefiniowanie jej nowej agendy.

Przyszłość integracji europejskiej

W odniesieniu do koncepcji przyszłego rozwoju Unii Europejskiej na uwagę zasługuje wystąpienie ustępującego przewodniczącego Komisji Europejskiej J. M. Barroso, wygłoszone na berlińskim uniwersytecie Humboldtów w dniu 8 maja 2014 r. Zdaniem przewodniczącego J. M. Barroso:

- W dającej się przewidzieć przyszłości nie będzie porównywalnego do powstania Stanów Zjednoczonych Ameryki „momentu filadelfijskiego”, czyli ustanowienia europejskiej Konstytucji. Unia będzie w dalszym ciągu rozwijać się na drodze ciągłej reformy, nie zaś ciągłej rewolucji.
- Dalszy rozwój UE powinien być oparty o istniejące traktaty i metodę wspólnotową, gdyż wyjście poza te ramy prowadzi do podziałów i nakładania się struktur.
- Niezbędne jest uporządkowanie komplikacji i sprzeczności istniejących w obrębie traktatów i pomiędzy traktatami a narzędziami międzyrządowymi. W szczególności Europejski Mechanizm Stabilności i Pakt Fiskalny powinny zostać włączone do prawa pierwotnego UE.
- Nowe rozwiązania międzyrządowe powinny być rozpatrywane jako ostateczność.
- Unia Europejska powinna dążyć do ewolucji jako całość, składająca się z wszystkich 28 państw członkowskich. Głębsza integracja między państwami posługującymi się wspólną walutą powinna być otwarta na wszystkie państwa, które chcą dołączyć do tego grona. Należy w związku z tym wykorzystać wszystkie możliwości na rzecz ściślejszej integracji, jakie są zapisane w traktatach (mechanizm wzmocnionej współpracy).
- Tempo rozwoju UE nie może być dyktowane przez maruderów.

Wychodząc z tych założeń, przewodniczący J. M. Barroso wyróżnił pięć obszarów, które jego zdaniem będą wymagały szczególnej uwagi w nadchodzących latach:

- Pogłębienie Unii Gospodarczo-Walutowej. Konieczna jest realizacja planu KE z 2012 r. na rzecz utworzenia rzeczywistej Unii Gospodarczo-Walutowej. Konieczne jest zreformowanie systemu zarządzania gospodarczego. Do rozważenia pozostaje utworzenie zdolności fiskalnej na poziomie strefy euro, uzupełnionej o koordynację polityki podatkowej oraz regulacji rynku pracy. Będzie to w ostateczności wymagało zmian traktatowych. Konieczne przy tym jest angażowanie w prace wszystkich przyszłych i potencjalnych członków strefy euro oraz zachowanie integralności jednolitego rynku oraz polityk realizowanych przez UE jako całość.
- Bardziej skuteczna reprezentacja zewnętrzna. Wymaga to lepszego podziału zadań między UE a państwami członkowskimi. Niezbędne jest wyposażenie Wysokiego Przedstawiciela ds. WPZiB w politycznych zastępców z Komisji oraz Rady. Konieczne są dalsze prace na rzecz

rozwoju wspólnego potencjału w zakresie polityki bezpieczeństwa i obrony. Ważnym wyzwaniem będzie stworzenie bardziej spójnej reprezentacji zewnętrznej strefy euro w międzynarodowych instytucjach finansowych.

- Wzmocnienie wartości wyznawanych przez UE oraz obywatelstwa. Oznacza to działania na rzecz przestrzegania rządów prawa, unijnych praw, gwarancji i wolności. Walka z nadużyciami unijnych praw, takich jak swobodny przepływ osób, musi być prowadzona za pomocą zmian legislacji wtórnej, nie zaś kwestionowania samej zasady.
- Poprawa podziału zadań w odniesieniu do stanowienia prawa. Dużym wyzwaniem na nadchodzące lata będzie przełożenie na język praktyki zasady, że UE powinna być „*big on big things and smaller on small things*”, będącej istotą zasady subsydiarności.
- Udoskonalenie unii politycznej. Konieczne będzie udoskonalenie demokratycznej legitymizacji funkcjonującego obecnie systemu. Demokracja ponadnarodowa nie powinna być pomyślana jako wielopoziomowy system umożliwiający wzajemne wetowanie decyzji, lecz jako system w którym decyzje wykonawcze są rozliczane na szczeblu, na którym się je podejmuje. Gdy decyzję podejmuje Komisja Europejska, taką legitymację demokratyczną zapewnia Parlament Europejski i Rada UE. Z kolei gdy decyzje są podejmowane na szczeblu narodowym, w tym odniesieniu do działań państw członkowskich w Radzie UE, legitymację demokratyczną powinny zapewniać parlamenty narodowe. Zgodnie z tą logiką Komisja Europejska powinna zostać przekształcona w unijny organ wykonawczy. Władza ustawodawcza powinna być w tym modelu dwuizbowa i składać się z Parlamentu Europejskiego oraz Rady UE. W średniej perspektywie czasowej urząd wiceprzewodniczącego Komisji Europejskiej odpowiedzialnego za sprawy gospodarcze i monetarne i euro powinien zostać połączony z urzędem przewodniczącego Eurogrupy. W dalszej perspektywie czasowej do rozważenia jest bardziej radykalna innowacja instytucjonalna, czyli połączenie urzędów przewodniczącego Komisji Europejskiej oraz Rady Europejskiej.

W dyskusji o przyszłości integracji europejskiej Polska opowiada się za: koncentracją na ochronie dotychczasowego dorobku UE w miejsce koncepcji bardziej federalnych, na które nie ma dziś zapotrzebowania społecznego, bardziej skoncentrowanej UE i zgodnej z zasadą subsydiarności, ostrożnością w odniesieniu do ewentualnych zmian traktatowych, koniecznością zachowania integralności UE, jej instytucji i jednolitego rynku (debata o statusie państw spoza strefy euro).

Zaangażowanie w stanowienie prawa UE i jego terminową transpozycję w Polsce

W I połowie 2014 r. kontynuowana była realizacja przyjętego pod koniec 2012 r. systemu oceny skutków dla projektów europejskich, którego koordynatorem jest Ministerstwo Spraw Zagranicznych. Głównymi celami systemu jest poprawa oddziaływania przez Polskę na kształt kluczowych przyszłych propozycji KE, mogących nieść ze sobą istotne skutki dla Polski, w szczególności gospodarcze, społeczne i środowiskowe, usprawnienie udziału przedstawicieli polskiej administracji w nieformalnych a następnie formalnych pracach prowadzonych w ramach procesu decyzyjnego UE oraz ułatwienie procesu implementacji prawa UE w Polsce.

W ramach wdrażania systemu oceny skutków, w roku 2014 zidentyfikowano w oparciu o plan pracy KE kolejne przyszłe inicjatywy priorytetowe, o potencjalnie znaczących skutkach z punktu widzenia interesów Polski, takie jak np. przegląd ram politycznych i prawnych UE dotyczących produkcji ekologicznej czy pakiet dotyczący mobilności pracowników. Dla projektów tych opracowywane są fiszki zawierające informacje na temat stanu prac nad daną propozycją, celu Polski w negocjacjach, marginesu negocjacyjnego, wstępnej oceny skutków regulacji oraz działań niezbędnych do podjęcia wobec KE, państw członkowskich, PE i innych interesariuszy. Fiszka i zawarte w niej wstępne stanowisko Polski służy aktywizacji instytucji odpowiedzialnych za poszczególne projekty i podejmowaniu przez nie inicjatyw na rzecz promowania polskich postulatów.

Ponadto, prowadzone były również prace nad europejskimi testami regulacyjnymi dla wybranych projektów po ich opublikowaniu przez KE. Europejskie testy w syntetyczny sposób przedstawiają analizę skutków gospodarczych, społecznych i środowiskowych danej inicjatywy, jak również wskazują zakres niezbędnych zmian w polskim prawodawstwie po przyjęciu regulacji. Europejskie testy regulacyjne są dodatkowym, obok stanowiska Rządu, instrumentem, dostarczającym w trakcie negocjacji projektu argumentów na rzecz polskiego stanowiska. W I połowie 2014 r. trwały również prace nad przeglądem funkcjonowania systemu mającym na celu analizę możliwości zwiększenia jego efektywności.

Polska systematycznie poprawia wskaźnik deficytu transpozycji dyrektyw rynku wewnętrznego (odsetek niewdrożonych dyrektyw rynku wewnętrznego dla danego państwa w odniesieniu do ogólnej liczby dyrektyw rynku wewnętrznego). Pokazują to raporty Komisji Europejskiej dotyczące deficytu transpozycji rynku wewnętrznego.

Zgodnie z ostatnim raportem (IMS 28) opublikowanym w dniu 28 lutego 2014 r., Polska zmniejszyła deficyt transpozycji do poziomu 1%. W swoim raporcie Komisja zwróciła szczególną uwagę na bardzo dobre wyniki Polski stwierdzając, że w zakresie deficytu transpozycji Polska osiągnęła najlepszy wynik od 2006 roku. Trzeba również zauważyć stałą tendencję spadkową w zakresie deficytu transpozycji, co pokazują następujące dane: IMS 25 i 24 - deficyt 2,1%, IMS 26 – 1,8%, IMS 27 – 1,2%, IMS 28 – 1,0%. Prognozowany dla Polski wynik za pierwsze półrocze 2014 r. (IMS 29) to 12 niewdrożonych dyrektyw i deficyt na poziomie 0,982%. W kolejnym raporcie za II połowę 2014 r., przewiduje się utrzymanie tego pozytywnego trendu, ze względu na intensywne prace legislacyjne na etapie rządowym.

3. AKTYWNOŚĆ W POSZCZEGÓLNYCH OBSZARACH FUNKCJONOWANIA UE

3.1. POLITYKA WZROSTU I ZATRUDNIENIA

5 marca 2014 r. Komisja Europejska opublikowała komunikat zatytułowany *Podsumowanie realizacji strategii „Europa 2020” na rzecz inteligentnego, trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu*, w którym dokonała podsumowania postępów w realizacji strategii po upływie czterech lat od jej wdrożenia. Komunikat był podstawą dyskusji zapoczątkowanej na posiedzeniu Rady Europejskiej w dniach 20-21 marca 2014 r. RE uznała, że osiągnięcie zakładanego w strategii celu w postaci zapewnienia inteligentnego i trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu nadal ma podstawowe znaczenie. W związku z tym zaapelowała o zintensyfikowanie wysiłków na rzecz realizacji celów strategii „Europa 2020” i oświadczyła, że oczekuje na planowany przegląd śródkresowy tej strategii.

W rozpoczętej dyskusji na temat przeglądu strategii „Europa 2020” Polska zgadza się z generalną oceną Komisji zawartą w komunikacie, że mimo ograniczeń, wiodące cele strategii pomagają ukierunkować uwagę opinii publicznej i polityków na szczeblu krajowym i unijnym. W ewentualnych dyskusjach nad zmianą lub rozszerzeniem listy wskaźników Polska będzie zwracała uwagę na to, aby nie prowadziło to do rozmycia priorytetów lub nadmiernego skomplikowania procedur Semestru Europejskiego, co uczyniłoby cały proces trudno sterowalnym i nieprzejrzystym.

Odnosząc się do pięciu wiodących celów strategii „Europa 2020” Polska podziela oceny Komisji, że w warunkach kryzysu postępy w ich realizacji były zróżnicowane. Kryzys opóźnił realizację, a w wielu krajach spowodował nawet regres, w zakresie celów wzrostu zatrudnienia i redukcji poziomu ubóstwa. Realizacja innych celów też została opóźniona, z wyjątkiem zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych. Dlatego też Polska od początku podkreśla potrzebę właściwego skalibrowania celów strategii oraz przywrócenia równowagi między jej poszczególnymi wymiarami. Przy czym rację ma KE podkreślając, że szkodliwa byłaby próba powrotu do „modelu” wzrostu z poprzedniej dekady, obciążonego wadami, które były źródłem kryzysu lub przyczyniły się do jego pogłębienia.

W czasie dyskusji nad korektą wskaźników dot. wiodących celów strategii, Polska z uwagą będzie przyglądała się próbom wyznaczenia bardziej ambitnych celów w dziedzinie energii i klimatu. W związku z tym należy zadbać, by w tej dyskusji znalazły odzwierciedlenie takie zagadnienia, jak skutki dla konkurencyjności gospodarki i przemysłu, różnice w miksie energetycznym poszczególnych państw członkowskich oraz zobowiązania w tym zakresie wiodących gospodarek spoza UE.

3.2. POLITYKA SPÓJNOŚCI

W dniu 20 grudnia 2013 r. opublikowano pakiet legislacyjny dla Europejskich Funduszy Strukturalnych i Inwestycyjnych (EFSI) na okres programowania 2014-2020, co otworzyło drogę formalnemu procesowi przygotowania krajowych dokumentów programowych: umowy partnerstwa (UP) i programów. W dniu 8 stycznia 2014 r. Rada Ministrów przyjęła projekt UP oraz projekty krajowych programów operacyjnych (PO) dotyczących wsparcia z funduszy polityki spójności: Program Operacyjny Infrastruktura i Środowisko, Program Operacyjny Inteligentny Rozwój, Program Operacyjny Polska Cyfrowa, Program Operacyjny Wiedza Edukacja Rozwój, Program Operacyjny Polska Wschodnia, Program Operacyjny Pomoc Techniczna. PO zostały formalnie przekazane Komisji Europejskiej. W pierwszej kolejności zostały rozpoczęte negocjacje umowy partnerstwa na linii Komisja Europejska-Polska, które zakończyły się w dniu 23 maja 2014 roku formalnym zaakceptowaniem tego dokumentu przez Komisję. Na początku kwietnia zostały wysłane do Komisji projekty regionalnych programów operacyjnych. W lipcu 2014 r. rozpoczną się negocjacje z Komisją

odnośnie do krajowych, a następnie regionalnych PO. Przewiduje się, że większość z nich zostanie formalnie przyjęta jesienią 2014 roku.

W kwietniu 2014 r. miało miejsce nieformalne spotkanie ministrów UE ds. polityki spójności poświęcone m. in. kwestii zapewnienia stałego forum na poziomie politycznym dla debaty strategicznej w zakresie zagadnień związanych z polityką spójności. Zdecydowana większość państw członkowskich opowiedziała się za tym, aby takie dyskusje odbywały się w ramach posiedzeń Rady do Spraw Ogólnych (GAC). Zgodnie z zapowiedziami prezydencji greckiej, podniosła ona tę kwestię na posiedzeniu GAC w dniu 24 czerwca 2014 r. Wśród potencjalnych tematów związanych z polityką spójności, które mogłyby być omawiane w przyszłości na forum GAC, wskazane zostały:

- postępy w realizacji polityki spójności i jej wkładu w osiągnięcie celów strategii Europa 2020, szczególnie w kontekście Semestru Europejskiego; służyć temu będą cykliczne raporty z wdrażania EFSI przygotowywane przez państwa członkowskie w 2017 i 2019 roku, na podstawie których KE ma przygotowywać sprawozdania zbiorcze;
- powiązania między polityką spójności a warunkowością makroekonomiczną: (i) w kontekście ewentualnych wniosków KE dotyczących wprowadzania takich zmian do umów partnerstwa i programów, które mają wesprzeć realizację zaleceń dla poszczególnych państw członkowskich (*country-specific recommendations*); (ii) w powiązaniu z procedurą nadmiernego deficytu i procedurą nierównowag makroekonomicznych;
- inne zagadnienia o znaczeniu politycznym, w szczególności problemy wdrożeniowe dotyczące tej polityki i wymagające podjęcia skoordynowanych działań na poziomie unijnym.

Postulat wprowadzenia regularnej debaty poświęconej polityce spójności na poziomie politycznym w ramach GAC był promowany przez Polskę na forum unijnym od 2008 roku i potwierdzony w stanowisku Rządu RP nt. polityki spójności po 2013 roku przyjętym w sierpniu 2010 r. W grudniu 2011 r., podczas polskiej prezydencji, odbyła się pierwsza sesja GAC poświęcona wyłącznie polityce spójności, w której wzięli udział ministrowie państw członkowskich odpowiedzialni za tę politykę. Zgodnie z dotychczasowymi zapowiedziami, prezydencja włoska planuje zorganizowanie podobnej sesji w listopadzie 2014 roku.

Pakiet legislacyjny dla EFSI na okres 2014-2020 przewiduje wydanie wielu aktów delegowanych i wykonawczych o istotnym znaczeniu dla programowania i wdrażania polityki spójności. Podczas przewodnictwa Grecji zostały przyjęte następujące rozporządzenia delegowane KE:

- nr 240/2014 ws. kodeksu postępowania w związku z zasadą partnerstwa,
- nr 480/2014, ws. regulacji wielu kwestii o charakterze wdrożeniowym,
- nr 481/2014 ws. kwalifikowalności wydatków w ramach Europejskiej Współpracy Terytorialnej,
- nr 522/2014 ws. innowacyjnych działań na rzecz zrównoważonego rozwoju obszarów miejskich.

Równolegle prowadzono prace nad przepisami wykonawczymi w ramach komitologii dla EFSI (COESIF), w wyniku których przyjęte zostały następujące rozporządzenia Komisji:

- nr 184/2014 ws. systemu SFC i kategorii interwencji dla EWT,
- nr 215/2014 ws. metodologii liczenia wydatków na zmiany klimatyczne, ram wykonania oraz kategorii interwencji dla EFSI,
- nr 288/2014 ws. wzoru programu operacyjnego i programu EWT.

Prace nad kolejnymi rozporządzeniami delegowanymi i wykonawczymi są w toku.

W trakcie prezydencji greckiej prowadzona była nieformalna dyskusja wokół wątków związanych ze spójnością terytorialną. Zogniskowana była na *Blue Growth* (w kontekście wykorzystania potencjału wybrzeży i obszarów morskich) oraz *Urban Poverty* (społeczne i gospodarcze skutki ubóstwa w miastach). Zainicjowanie dyskusji wśród Państw Członkowskich na temat działań mających na celu przeciwdziałanie negatywnym zjawiskom występującym na obszarach miejskich, jakim m.in. jest ubóstwo, było także punktem wyjścia dla prac nad przyszłym kształtem Agendy Miejskiej UE (AM UE). Nad wymiarem miejskim polityk UE, znaczeniem inwestowania na obszarach miejskich i miastach będących ośrodkami realizacji celów polityk UE, a także Agendą Miejską UE dyskutowano również podczas organizowanego przez Komisję Europejską Forum – *CITIES: Cities of Tomorrow: Investing in Europe* (luty 2014 r.), z aktywnym udziałem przedstawicieli rządu RP.

Fundusz Solidarności Unii Europejskiej

Polska brała aktywny udział w pracach nad *projektem Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 2012/2002 ustanawiające Fundusz Solidarności Unii Europejskiej*, którego celem była poprawa funkcjonowania istniejącego instrumentu Funduszu Solidarności UE poprzez skrócenie czasu reagowania, uczynienie go bardziej widocznym dla obywateli i prostszym w użyciu, a także doprecyzowanie przepisów. Polska poparła kierunek zmian oraz zaproponowała szereg rozwiązań zwiększających możliwości wykorzystania środków pomocowych, w tym:

- wprowadzenie mechanizmu zaliczkowego – wypłata zaliczki w wysokości 10% przewidywanej pomocy, jednak nie więcej niż 30 mln EUR;
- wydłużenie okresu na złożenie wniosku aplikacyjnego do 12 tygodni;
- wydłużenie okresu wykorzystania środków do 18 miesięcy;
- wprowadzenie możliwości finansowania z FSUE odbudowy z elementem innowacyjnym.

Wypracowane propozycje zmian w zasadach funkcjonowania Funduszu Solidarności zwiększają efektywność tego instrumentu, dlatego Polska poparła przyjęcie wypracowanego tekstu.

3.3. STOSUNKI ZEWNĘTRZNE

3.3.1. Rozszerzenie i Polityka Sąsiedztwa

Rozszerzenie UE

Wpływ na zawartość i realizację programu prezydencji greckiej w dziedzinie rozszerzenia UE miały ustalenia Rady ds. Ogólnych i Rady Europejskiej z końca 2013 r. Zdecydowały one o terminie inauguracji negocjacji akcesyjnych Serbii w styczniu 2014 r. oraz upoważniły Komisję Europejską do przygotowania raportu o postępach Albanii w zakresie zwalczania korupcji i przestępczości zorganizowanej. Decyzję sprawie przyznania Albanii statusu oficjalnego kandydata do UE podjęła Rada ds. Ogólnych i potwierdziła Rada Europejska w dniach 26-27 czerwca 2014 r. Charakterystyczny był także zastój w negocjacjach z Turcją, spowodowany przede wszystkim sytuacją wewnętrzną w tym państwie oraz brak ostatecznej decyzji Islandii w sprawie kontynuacji negocjacji akcesyjnych. Wpływ na działania prezydencji greckiej miał także stan jej stosunków z Turcją i Macedonią oraz zaangażowanie w proces zjednoczeniowy na Cyprze. W tej sytuacji rozszerzenie nie stanowiło priorytetu dla prezydencji. Grecja zakładała jedynie kontynuację rozpoczętych negocjacji akcesyjnych, realizację decyzji o rozpoczęciu w styczniu negocjacji z Serbią oraz wsparcia reform wewnętrznych i przygotowań integracyjnych pozostałych państw Bałkanów Zachodnich. Program prezydencji w zakresie rozszerzenia był dość ogólny, zachowawczy i zakładał raczej bierną kontynuację tego procesu w oparciu o zasadę *strict but fair conditionality*.

Prezydencji greckiej udało się sprawnie zainauguować negocjacje akcesyjne z Serbią. Pierwsza Konferencja Międzyrządowa odbyła się 21 stycznia 2014 r. Trwa proces *screeningu*. Kontynuowane były rozmowy akcesyjne z Czarnogórą, które doprowadziły do otwarcia w czerwcu negocjacji w kolejnych trzech rozdziałach: swobodny przepływ kapitału; polityka zagraniczna, bezpieczeństwa i obrony; kontrola finansowa. W sumie Czarnogóra ma otwartych 12 rozdziałów. Udało się zakończyć negocjacje nad Porozumieniem o stabilizacji i stowarzyszeniu UE-Kosowo (z 2 maja 2014 r.), które jest obecnie przedmiotem prac grupy roboczej ds. Bałkanów Zachodnich. W przypadku pozostałych państw Bałkanów Zachodnich, prezydencja grecka koncentrowała się na kontynuacji wsparcia dla reform wewnętrznych, przygotowujących je do integracji z UE.

W dość pilnym trybie prezydencja grecka zorganizowała konferencję ministerialną UE-Bałkany Zachodnie (Saloniki, 7-8 maja 2014). Dyskusja skoncentrowała się na ocenie postępów procesu rozszerzenia i państw Bałkanów Zachodnich, osiągniętym od czasu pierwszej konferencji UE-Bałkany Zachodnie w Salonikach w 2004 r. oraz przyszłych priorytetach dla regionu związanych przede wszystkim z transportem, energetyką i zarządzaniem gospodarką.

Polska stale popiera proces rozszerzenia Unii Europejskiej. W czasie prezydencji greckiej Polska uczestniczyła w pracach nieformalnej grupy przyjaciół rozszerzenia, tzw. Grupy Tallińskiej (spotkanie w Madrycie 7-8 maja 2014 r.). Polska kontynuowała też polityczne i eksperckie wsparcie dla państw negocjujących i kandydujących, między innymi realizując w ramach Grupy Wyszehradzkiej rozpoczęty w 2012 r. program współpracy z państwami Bałkanów Zachodnich w zakresie rządów prawa i praw podstawowych.

Partnerstwo Wschodnie

Pierwotnie Partnerstwo Wschodnie potraktowane zostało w programie prezydencji greckiej w sposób zdawkowy. Jednak wysoka aktywność niektórych państw członkowskich (w tym Polski) oraz Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych spowodowały, że sytuacja na Ukrainie stała się dominującym wątkiem w kontekście unijnych relacji zewnętrznych w pierwszym półroczu 2014 r.

Polska konsekwentnie działała na rzecz podpisania umów stowarzyszeniowych zawierających postanowienia o kompleksowych i pogłębionych strefach wolnego handlu (ang. *Association Agreements/Deep and Comprehensive Free Trade Areas – AA/DCFTA*), co pozwoliło na przesunięcie – pierwotnie planowanego na jesień 2014 r. – terminu podpisania umów na czerwiec 2014 r. Pierwsza część umowy stowarzyszeniowej z Ukrainą zawierająca postanowienia polityczne została podpisana podczas szczytu Szefów Państw i Rządów w dniach 20-21 marca 2014 r., druga zawierająca komponent gospodarczy (*DCFTA*) podczas szczytu Szefów Państw i Rządów w dniu 27 czerwca 2014 r. Układy Stowarzyszeniowe z Gruzją i Mołdawią zostały podpisane w dniu 27 czerwca 2014.

Mając na względzie rosyjskie naciski o charakterze gospodarczo-handlowym na Kiszyniów, Polska poparła wniosek Komisji Europejskiej dotyczący podwojenia przyznanych Mołdawii kontyngentów taryfowych na cztery produkty rolne: świeże jabłka, śliwki, winogrona stołowe oraz świeże lub schłodzone pomidory. Polska zastrzegła jednak, aby takiego rodzaju środki stosować z daleko idącą ostrożnością. Odnotować należy także pozytywne rozpatrzenie wniosku Mołdawii o akcesję do strefy pan-euro-śródziemnomorskiej współpracy gospodarczej (UE, Turcja, EFTA, kraje południowego basenu Morza Śródziemnego, Bałkany Zachodnie). Mołdawia jest pierwszym krajem PW, który włącza się w strefę europejskiej sąsiedzkiej współpracy gospodarczej. Spowoduje to włączenie Mołdawii w obszar wspólnych reguł pochodzenia dla całego obszaru pan-euro-śródziemnomorskiego, przekładając się na ułatwienia w handlu dla Mołdawii ze wszystkimi stronami tej strefy, w tym także z UE. Stanie się to po zakończeniu niezbędnych procedur, w tym ratyfikacji *Regionalnej Konwencji ws. preferencyjnych pan-euro-śródziemnomorskich reguł pochodzenia* przez samą Mołdawię.

Polska promowała także proces liberalizacji wizowej, w wyniku którego od 28 kwietnia 2014 r. zniesiony został obowiązek wizowy dla obywateli Mołdawii (możliwość bezwizowego podróżowania do UE na 90 dni w każdym 180-dniowym okresie), zaś Ukraina, zgodnie z decyzją Rady do Spraw Zagranicznych z dnia 23 czerwca 2014 r., przeszła do II etapu Planu Działań na rzecz Liberalizacji

Wizowej (ang. *Visa Liberalisation Action Plan – VLAP*). Zakończenie wdrażania II fazy Planu działań otworzy Ukrainie możliwość uzyskania ruchu bezwizowego z UE .

Polska uczestniczyła w licznych konsultacjach w państwach członkowskich Unii Europejskiej w zakresie Partnerstwa Wschodniego i była inicjatorem wielu z tych spotkań. Szczególną uwagę Polska poświęcała rozmowom z państwami do tej pory mniej zainteresowanymi wschodnim wymiarem EPS, starając się promować pozytywny wizerunek Partnerstwa Wschodniego, jak też wskazywać na pozytywne rezultaty dla realizacji interesów UE wynikające z większego zaangażowania w przemiany polityczne w Europie Wschodniej.

Obok spotkań bilateralnych odbywały się także konsultacje w formacie państw, dla których PW jest priorytetem polityki zagranicznej (tzw. *like-minded*), a także rozmowy na forum państw Grupy Wyszehradzkiej. 11 kwietnia 2014 r. w Warszawie odbyły się na szczeblu wiceministrów polsko – szwedzkie konsultacje z państwami PW dotyczące perspektyw rozwoju partnerstwa oraz sytuacji w regionie Europy Wschodniej. W dniach 24-25 kwietnia 2014 r. w Pradze odbyło się nieformalne spotkanie przywódców krajów unijnych i państw PW z okazji piątej rocznicy powołania Partnerstwa Wschodniego, w którym uczestniczył Prezydent RP. W dniach 28-29 kwietnia 2014 r. w Budapeszcie miało miejsce coroczne spotkanie ministrów spraw zagranicznych Grupy Wyszehradzkiej (V4) i państw PW. W przyjętym wspólnym oświadczeniu Ministrowie V4 wyrazili solidarność ze wschodnimi sąsiadami Unii Europejskiej. Podkreślili, że obecna sytuacja międzynarodowa potwierdza konieczność dalszego wzmocnienia i konsekwentnej realizacji polityki Partnerstwa Wschodniego. Zaznaczyli też, że wschodni partnerzy UE powinni skupić się na realizacji dalszych reform, we wprowadzaniu których mogą liczyć na wsparcie V4. Z inicjatywy Polski kwestia współpracy rozwojowej dla krajów wschodniego sąsiedztwa Unii była jednym z tematów posiedzenia Rady do Spraw Zagranicznych z udziałem ministrów ds. rozwoju UE w dniu 19 maja 2014 r. w Brukseli. Polska prowadziła również aktywną działalność w państwach partnerskich. Obok wizyt i konsultacji dwustronnych na szczególną uwagę zasługuje wspólna wizyta Pełnomocników ds. Partnerstwa Wschodniego z państw V4 w Mołdawii, która miała miejsce w dniach 2-5 czerwca 2014 r.

Polska organizowała lub brała udział w przedsięwzięciach, w tym na poziomie ministrów, które miały na celu m.in. promowanie i informowanie zarówno przedsiębiorców, jak i przedstawicieli administracji krajowych, o wynegocjowanych komponentach gospodarczo-handlowych (DCFTA) układów o stowarzyszeniu z Gruzją i Mołdawią, tj. m.in. Forum Gospodarcze w Kiszyniowie na marginesie oficjalnej wizyty Premiera RP w dniu 28 marca 2014 r., Forum Ekonomiczne i Międzynarodowa Konferencja w dniach 26-28 marca 2014 r. w Tbilisi.

Ponadto, Polska była współautorem różnych inicjatyw, w tym trzech dokumentów tzw. *non-paper* koncentrujących się na kwestii wsparcia finansowego dla wschodnich sąsiadów UE, dalszym rozwoju Partnerstwa Wschodniego oraz przyszłości Europejskiej Polityki Sąsiedztwa.

Kwestia przyszłości Europejskiej Polityki Sąsiedztwa (EPS) była przedmiotem spotkania ministrów spraw zagranicznych Trójkąta Weimarskiego w dniu 1 kwietnia 2014 r. Wspólnie z Niemcami oraz Francją, Polska przedstawiła *non-paper*, w którym zawarto szereg propozycji mających na celu usprawnienie polityki Unii wobec państw sąsiadujących. Deklaracja ministrów Trójkąta Weimarskiego wzywa do niezbędnych zmian w zakresie funkcjonowania EPS, podkreślając w szczególności konieczność:

- dostosowania polityki do nowych uwarunkowań w krajach sąsiedzkich oraz zróżnicowania podejścia do partnerów na południu i wschodzie;
- wsparcia reform w zakresie rządów prawa i dobrego zarządzania, niezbędnych dla procesu transformacji demokratycznej;
- wzmocnienia zdolności szybkiego reagowania w sytuacjach kryzysowych (w ramach instrumentów WPZiB i WPBiO);

- uproszczenia i skrócenia procedur związanych z realizacją programów finansowanych z budżetu UE;
- promowania kontaktów międzyludzkich, między innymi poprzez liberalizację wizową wobec państw PW, programy adresowane do studentów i młodzieży, a także wsparcie dla społeczeństwa obywatelskiego.

Południowe sąsiedztwo

W okresie sprawowania przewodnictwa w Radzie przez Grecję kontynuowany był strategiczny dialog ze światem arabskim. Polska uczestniczyła w spotkaniu Unii Europejskiej z krajami członkowskimi Ligi Państw Arabskich (LPA), w Atenach (10-11 czerwca 2014 r.), wskazując między innymi na rolę UE w procesie demokratycznych przemian w świecie arabskim i oferując wsparcie w zakresie wymiany doświadczeń dot. transformacji systemowej.

W dyskusjach na forum UE Polska zwracała uwagę, że rozwój wydarzeń w Egipcie będzie mieć istotny wpływ na sytuację w innych krajach regionu. Temat ten był także przedmiotem rozmów w Bratysławie, na spotkaniu ministerialnym Grupy Wyszehradzkiej z Egiptem, gdzie dokonano również wymiany ocen na temat zwalczania terroryzmu, nieprolifracji i przestrzegania praw człowieka.

Polska kontynuowała działania na rzecz wsparcia transformacji w Tunezji – głównie w ramach projektu Ministerstwa Infrastruktury i Rozwoju, mającego na celu wzmocnienie potencjału administracji tunezyjskiej w realizacji reformy regionalnej oraz wypracowanie propozycji założeń do strategii rozwoju regionalnego Tunezji. Polska stała się sygnatariuszem umowy o Partnerstwie na rzecz Mobilności między Tunezją a Unią Europejską, która ułatwi zwalczanie nielegalnej imigracji, a w przyszłości może doprowadzić do wprowadzenia ułatwień wizowych dla Tunezyjczyków.

Na forum UE Polska deklarowała zainteresowanie wspomaganiem procesu pokojowego w Libii, w którym libijskie władze, w tym siły rządowe, powinny być wzmocnione poprzez skoordynowane działania ONZ, UE i NATO.

Polska zadeklarowała także gotowość wsparcia wysiłków władz Libanu na rzecz modernizacji libańskiej armii oraz sił odpowiedzialnych za ochronę granic, w ramach projektu *Zintegrowane Zarządzanie Granicami w Libanie* finansowanego z budżetu UE. W kontakcie z partnerami z Libanu Polska podejmowała ponadto kwestię konfliktu w Syrii – w kontekście problemu rosnącej liczby uchodźców syryjskich w Libanie. W ramach pomocy humanitarnej finansowanej przez Polskę realizowany jest tam projekt Polskiego Centrum Pomocy Międzynarodowej.

Polska opowiadała się za wypracowaniem przez UE oferty „specjalnego uprzywilejowanego partnerstwa” dla Izraela i Palestyny w przypadku osiągnięcia przez obydwie strony porozumienia pokojowego. Obejmowałoby ono ułatwiony dostęp do rynków europejskich, promocję relacji biznesowych, kulturalnych i naukowych, dialog polityczny i współpracę w dziedzinie bezpieczeństwa.

Z udziałem przedstawicieli rządów krajów z południowej i wschodniej części basenu Morza Śródziemnego odbyła się w Warszawie doroczna 23. konferencja dyrektorów Europejskiego Banku Odbudowy i Rozwoju (EBOR), na której omawiano kwestie udzielanej im pomocy finansowej i technicznej. Podczas tej konferencji Libia uzyskała status członka EBOR.

3.3.2. Relacje z pozostałymi państwami trzecimi

Relacje transatlantyckie (Kanada, USA)

Współpraca z USA i Kanadą była realizowana przez prezydenturę grecką w kontekście relacji handlowych, czyli obecnie negocjowanych umów: Transatlantyckiego Partnerstwa Handlowo-Inwestycyjnego UE-USA (ang. *Transatlantic Trade and Investment Partnership*, TTIP) oraz kompleksowej umowy handlowo-gospodarczej UE-Kanada (ang. *Comprehensive Economic and Trade Agreement*, CETA). Celem Grecji zawartym w programie prezydentury było zaawansowanie

negocjacji TTIP i finalizacja negocjacji CETA. Polska była zaangażowana w prace nad umowami w ramach posiedzeń Komitetu Polityki Handlowej oraz Komitetu Stałych Przedstawicieli COREPER II, podczas których wielokrotnie prezentowała stanowisko.

W pierwszym półroczu 2014 r. przeprowadzone zostały dwie rundy negocjacji TTIP (marzec i maj), podczas których nie osiągnięto wprowadzenia zakładanego przez Komisję postępu w pracach, omówiono jednak wszystkie filary przyszłej umowy.

Planowana umowa TTIP może doprowadzić do stworzenia największej strefy wolnego handlu na świecie. Polska aktywnie uczestniczyła w wypracowaniu finalnych wersji dokumentów koncepcyjnych przygotowanych przez KE do przedstawienia stronie amerykańskiej podczas kolejnych spotkań negocjacyjnych. Dokumenty te dotyczyły m.in. kwestii dostępu do rynku, w tym dostępu do rynku towarów, usług i zamówień publicznych, kwestii regulacyjnych i barier pozataryfowych, również w ujęciu sektorowym, nowych obszarów współpracy, tzw. zasad w handlu obejmujących m.in. ochronę praw własności intelektualnej, ułatwienia w handlu, antydumping, politykę konkurencji i.in. Polska przekazała również swoje uwagi do przedstawionej przez stronę amerykańską wstępnej oferty taryfowej dla UE. Wskazała także na postulat rewizji tej oferty z uwagi na niższy, od zakładanego, poziom ambicji po stronie USA. Systematycznie podkreślamy konieczność stworzenia oddzielnego rozdziału dotyczącego kwestii energetycznych w kształcie zbieżnym z *acquis* UE. Kontynuowany był proces identyfikacji polskich interesów w negocjacjach TTIP w odniesieniu do poszczególnych branż i sektorów gospodarki Polski oraz proces konsultacji z polskim sektorem przemysłowym. Umożliwiło to, już na tym etapie, włączenie w agendę rozmów KE z USA np. sprawy kosztownego dla polskich producentów nieuznawania przez USA oznakowania towarów „*Made in the EU*”. Organizowano również spotkania z przedstawicielami organizacji pozarządowych m.in. w odniesieniu do obszaru własności intelektualnej i mechanizmu rozstrzygania sporów na linii inwestor-państwo. Jednocześnie, prowadzono analizę stanowisk poszczególnych państw członkowskich UE oraz podejścia USA do poszczególnych kwestii negocjacyjnych. Prezentowano również na forum unijnym wyraźną potrzebę zapewnienia przejrzystości dla tych negocjacji dla opinii publicznej i upublicznienia mandatu negocjacyjnego TTIP.

Najważniejszymi wydarzeniami w relacjach UE-USA, nieprzewidzianymi w programie prezydencji, a uwarunkowanymi kryzysem na Ukrainie, był szczyt UE-USA w marcu 2014 r. oraz spotkanie Rady Energetycznej UE-USA w kwietniu 2014 r.

W zakresie umowy CETA, pomimo ogłoszenia przez KE, zawarcia w październiku 2013 r. politycznego porozumienia, kontynuowane były prace nad jej ostatecznym kształtem. Nie udało się do tej pory wypracować ostatecznego tekstu umowy. Do chwili obecnej nadal otwarte pozostają ważne elementy negocjacji: usługi finansowe, kwestie inwestycyjne, administrowanie kontyngentami taryfowymi oraz niektóre elementy reguł pochodzenia. Wciąż prowadzone są prace techniczne nad tekstem umowy, który nie został jeszcze udostępniony w całości państwu członkowskim UE.

Osiągnięto natomiast porozumienie ws. treści umowy o partnerstwie strategicznym z Kanadą (ang. *Strategic Partnership Agreement - SPA*). SPA ma stanowić kluczowy element w procesie wzmocnienia strategicznych relacji unijno-kanadyjskich. Relacje UE – Kanada opierają się obecnie na umowie ramowej z 1976 r. dotyczącej współpracy handlowej i gospodarczej oraz siatce porozumień sektorowych zawartych w jej następstwie. Nowe porozumienie ma stworzyć bazę dla poszczególnych sektorów współpracy. SPA jako rodzaj „umowy parasolowej” odwołuje się do wspólnego katalogu wartości łączących Kanadę i państwa członkowskie UE, wzmocniając jednocześnie instytucjonalną strukturę relacji UE - Kanada. Obszary współpracy uwzględnione w ramach porozumienia dotyczą między innymi edukacji, transportu, energii, Arktyki, nauki i technologii, a także polityki zagranicznej ze szczególnym uwzględnieniem zarządzania kryzysowego oraz kwestii bezpieczeństwa.

Federacja Rosyjska

W dniach 27-28 stycznia 2014 r. odbył się Szczyt UE – Rosja. Szczyt nie przyczynił się do rozwiązania narastających w ostatnim okresie spornych kwestii w relacjach gospodarczo-handlowych UE – Rosja

oraz nie przyczynił się do wypracowania nowej długofalowej strategii współpracy gospodarczo-handlowej UE z Rosją.

W kolejnych miesiącach współpraca UE – Rosja została niemalże całkowicie zamrożona z uwagi na zaangażowanie rosyjskie w kryzys ukraiński. Przerwano rozmowy na temat nowej umowy bazowej i liberalizacji reżimu wizowego. Odwołano także szczyt G8 w Soczi, w miejsce którego w dniach 4-5 czerwca 2014 r. w Brukseli odbył się szczyt w formacie G7, z UE po raz pierwszy w roli gospodarza. UE wstrzymała negocjacje tzw. *Nowej Umowy UE-Rosja*, która miała być kompleksową umową o partnerstwie i współpracy z Rosją (PCA II). Odroczone także proces akcesji Rosji do Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD).

W związku kryzysem na Ukrainie, strona unijna etapami nałożyła sankcje na Rosję (sankcje wizowe oraz finansowe). Zastosowano środki ograniczające (zamrożenie aktywów) wobec 18 osób uznanych za winne zdefraudowania ukraińskich funduszy państwowych; wprowadzono dodatkowe środki restrykcyjne (sankcje wizowe, zamrożenie aktywów) w stosunku do 33 osób odpowiedzialnych za naruszenie integralności terytorialnej, suwerenności i niezależności Ukrainy. Jednocześnie trwała dyskusja nad trzecią fazą środków restrykcyjnych, obejmującą sankcje gospodarcze. Ich wdrożenie uzależniono od postawy i zaangażowania Rosji w konflikt na Ukrainie. Jednocześnie Polska prowadziła rozmowy z państwami członkowskimi celem przekonania ich do podzielenia w tej kwestii punktu widzenia Warszawy. Polska stanowczo domagała się zaprzestania walk i używania przemocy na terenie wschodniej Ukrainy, a także wzywała stronę rosyjską do zaprzestania wspierania separatystów. Kilukrotnie do siedziby Ministerstwa Spraw Zagranicznych wzywany był ambasador Federacji Rosyjskiej w Polsce, któremu przedstawiano nasze stanowisko. Ponadto, minister spraw zagranicznych odbył w dniu 10 czerwca 2014 r. w Sankt Petersburgu spotkanie ze swoimi odpowiednikami z Rosji i Niemiec w formacie Trójkąta Królewieckiego, którego głównym celem była rozmowa nt. sposobu uregulowania kryzysu na Ukrainie.

W polityce wobec Rosji, Polska podkreślała swoje niekonfrontacyjne stanowisko zmierzające do prowadzenia relacji z Moskwą na zasadach poszanowania prawa międzynarodowego oraz idei stosunków dobrosąsiedzkich. Polska odpierała rosyjskie zarzuty odnośnie do konfrontacyjnego charakteru PW, wskazując jednocześnie na jego demokratyczne i prorozwojowe cele.

Z uwagą monitorowano także procesy integracyjne mające miejsce w przestrzeni poradzieckiej tj. Unię Celną, Euroazjatycką Unię Gospodarczą, Organizację Układu o Bezpieczeństwie Zbiorowym.

Strona polska zgłaszała zastrzeżenia odnośnie do współpracy unijno-rosyjskiej w dziedzinie gospodarczej (np. dot. handlu płodami rolnymi). Biorąc pod uwagę interesy RP, KE skierowała skargę do WTO w sprawie zakazu importu polskiej wieprzowiny do Rosji. Polska aktywnie działała także na rzecz respektowania przez Rosję konwencji TIR w transporcie międzynarodowym.

Japonia

Najważniejszym wydarzeniem w relacjach UE-Japonia był XXII szczyt UE-Japonia w dniu 7 maja 2014 r. w Brukseli, którego głównym celem było okazanie wsparcia politycznego dla negocjacji umowy o wolnym handlu oraz umowy o partnerstwie strategicznym UE-Japonia – rok po rozpoczęciu negocjacji. Rozmowy przewodniczącego Rady Europejskiej H.V. Rompuy'a oraz przewodniczącego Komisji Europejskiej J.M Barroso z premierem Japonii S. Abe koncentrowały się na sprawach gospodarczych i bezpieczeństwa. W obszarze bezpieczeństwa odnotowano lepszą koordynację współdziałania w Afryce, ćwiczenia antypirackie w Zatoce Adeńskiej oraz rozpoczęcie współpracy w nowych obszarach, jak przestrzeń kosmiczna i bezpieczeństwo cybernetyczne. Ponadto obie strony potępiły „nielegalne próby aneksji Krymu przez Rosję” oraz wezwały Rosję i Ukrainę do powrotu do ustaleń porozumień genewskich. Oświadczenie podsumowujące szczyt uwzględnia zgłoszony przez Polskę punkt na temat współpracy UE z Japonią w kontekście działań na rzecz modernizacji państw Partnerstwa Wschodniego.

W zakresie unijnej polityki handlowej, Polska od początku popierała rozpoczęcie rozmów negocjacyjnych umowy handlowej FTA UE-Japonia, zainaugurowanych 25 marca 2013 r. W okresie prezydencji greckiej odbyły się dwie rundy negocjacyjne (styczeń i kwiecień 2014 r.). Polska przekazała do KE swoje stanowisko ws. wstępnej oferty taryfowej Japonii. Wskazano w nim szczególnie polskie interesy ofensywne w sektorze rolnym. W maju 2014 r. KE przekazała również raport wynikający z przepisów mandatu negocjacyjnego dot. stanu eliminacji przez Japonię barier pozataryfowych, które zostały zidentyfikowane przez KE. Polska ocenia pozytywnie dotychczasowy przebieg negocjacji w obszarze objętym raportem oraz jest zdania, że negocjacje powinny być kontynuowane.

Ameryka Łacińska

W trakcie prezydencji greckiej Polska aktywnie uczestniczyła w kształtowaniu polityki UE wobec państw regionu, zarówno w wymiarze gospodarczym (umowy handlowe), jak i politycznym (partnerstwo biregionalne, dialog polityczny ze szczególnym uwzględnieniem promocji zasad dobrego rządzenia i praw człowieka).

Komisja Europejska rozpoczęła rozmowy z Meksykiem na temat aktualizacji części handlowej Umowy stowarzyszeniowej z 1997 r. Meksykowi zależy na osiągnięciu podobnego poziomu ambicji, jak w przypadku umów z USA i Kanadą. Podczas dwóch rund rozmów przygotowawczych ustalono, że aktualizacja będzie dotyczyć dostępu do rynku towarów rolnych, barier technicznych w handlu, norm sanitarnych i fitosanitarnych, reguł pochodzenia, usług, inwestycji, rozstrzygania sporów, własności intelektualnej, energii, konkurencji i zrównoważonego rozwoju. Meksyk niechętnie odniósł się do dyskusji nt. zamówień publicznych i środków ochrony handlu. Kolejnym krokiem będzie opracowanie analiz zakresu aktualizacji i jej wpływu na obie strony umowy.

Odbyły się dwie rundy negocjacji z Ekwadorem na temat przystąpienia do wielostronnej umowy o handlu UE/Peru i Kolumbia.

Nie odnotowano postępów w zakresie negocjacji umowy stowarzyszeniowej UE-MERCOSUR. Pomimo deklaracji obu stron nie doszło do wymiany ofert dostępu do rynku towarów (termin wymiany ofert był kilkakrotnie przesuwany i nie jest wciąż znany). Z nieoficjalnych informacji wynika, że brak wspólnej oferty po stronie MERCOSUR wynika ze stanowiska Argentyny, która chcąc chronić swój rynek nie zgadza się na proponowaną obniżkę stawek celnych. Odrzuca także forsowaną przez Brazylię ideę negocjacji „w różnym tempie” (de facto negocjacji bilateralnych państw członkowskich MERCOSUR z UE). Polska popiera wznowienie prac nad umową UE-MERCOSUR. Zwraca jednak uwagę na wrażliwość rynku rolnego. Potencjał MERCOSUR w zakresie produkcji i eksportu produktów rolnych jest znaczący, stąd też Polska wskazuje na potrzebę zachowania ostrożności w konstruowaniu oferty dostępu do rynku, a także zwraca uwagę na fakt równoległych negocjacji ze znaczącymi eksporterami produktów rolnych na rynku światowym, tj. Kanadą, USA i MERCOSUR.

Unia Europejska zakończyła prace nad mandatem negocjacyjnym umowy o dialogu politycznym i współpracy z Kubą. Decyzję o rozpoczęciu negocjacji podjęła Rada do Spraw Zagranicznych w lutym 2014 r. Odpowiadając na zaniepokojenie państw członkowskich, w tym Polski, Wysoka Przedstawiciel ds. WPZiB oświadczyła, że kwestia poszanowania praw człowieka na Kubie będzie odgrywać znaczącą rolę przy negocjacjach umowy. Po przyjęciu zaproszenia przez stronę kubańską, na przełomie kwietnia i maja 2014 r. odbyła się pierwsza runda negocjacji porozumienia.

Podczas prezydencji greckiej trwały prace nad unijną strategią na rzecz bezpieczeństwa w Ameryce Środkowej i na Karaibach (rozpoczęte we wrześniu 2012 r.). ESDZ opracowała projekt Wspólnego komunikatu KE i Wysokiej Przedstawiciel ds. WPZiB do Parlamentu i Rady, który zgodnie z planem ma zostać przyjęty przez Radę do Spraw Zagranicznych w lipcu 2014 r. Strategia ma charakter bardzo ogólny, opierać się będzie głównie na dialogu politycznym i ma zostać uzupełniona konkretnym Planem Działania.

Rozpoczęły się przygotowania do kolejnego szczytu UE-Ameryka Łacińska i Karaiby, zaplanowanego na czerwiec 2015 r. Dyskusje dotyczyły tematu szczytu oraz harmonogramu prac przygotowawczych, w tym realizacji zadań zleconych podczas poprzedniego szczytu (styczeń 2013 r.).

Afryka

Podczas prezydencji greckiej nastąpił dalszy postęp w zaangażowaniu Polski w odniesieniu do obszaru Afryki Subsaharyjskiej. Polska aktywnie uczestniczyła w IV Szczycie Unia Europejska-Afryka, którego celem było formowanie relacji UE z państwami Afryki poprzez inwestowanie w pokój, dobrobyt i kapitał ludzki. Polska reprezentowana była na szczelu premiera. Na spotkaniu tym podjęto między innymi zobowiązanie do dalszego wspierania afrykańskich operacji pokojowych. UE pozostaje najistotniejszą darczyńcą w tworzeniu afrykańskich mechanizmów prewencji i reagowania kryzysowego.

W świetle powyższego na szczególne odnotowanie zasługuje fakt, iż w okresie prezydencji greckiej powołany został 50-osobowy Polski Kontyngent Wojskowy stanowiący składową część operacji wojskowej UE w Republice Środkowoafrykańskiej. Ponadto, nadal uczestniczymy w przedsięwzięciach na rzecz stabilizacji w Mali, głównie poprzez Polski Kontyngent Wojskowy w ramach misji szkoleniowej EUTM Mali.

W zakresie polityki handlowej UE, należy wskazać, iż w związku z wygaśnięciem rozporządzenia dotyczącego preferencyjnego dostępu do rynku UE (ang. *Market Access Regulation – MAR*), szczególnego znaczenia dla krajów Afryki i Karaibów nabrały umowy *Economic Partnership Agreements (EPAs)*. Ich podpisanie jest warunkiem korzystania z preferencji handlowych oferowanych przez UE dla tych krajów, które nie są beneficjentami unijnego systemu GSP. W związku z tym, w trakcie prezydencji greckiej odnotowano zwiększoną aktywność Komisji Europejskiej w zakresie finalizowania umów EPAs. Polska reprezentowała stanowisko ostrożne, zwłaszcza w zakresie dostępu do rynku dla takich państw jak RPA, które poprzez umowy EPA uzyskują preferencyjne warunki importu pomimo swojego wysokiego poziomu uprzemysłowienia. Polska wypowiedziała się także co do konieczności zachowania spójności regulacji w zakresie szczególnych klauzul ochronnych rynku oraz reguł pochodzenia towarów. W ocenie Polski w pierwszej połowie 2014 r., czynnik czasu zaczął odgrywać w działaniach KE dominującą rolę i negatywnie wpływać na jakość porozumień.

Bliski oraz Środkowy Wschód

W oparciu o nowy model tworzenia dokumentów strategicznych UE, prezydencja grecka kontynuowała prace nad dokumentem strategii UE wobec Afganistanu na lata 2014-2016. Delegatura UE w Kabulu we współpracy z państwami członkowskimi, w tym z Polską, przygotowała dokument *EU Strategy and Implementation Plan*, który przewiduje realizację w latach 2014-2016 działań UE w następujących obszarach:

- Wspieranie pokoju, stabilizacji i bezpieczeństwa w regionie;
- Umacnianie struktur demokratycznych;
- Wsparcie dla rozwoju gospodarczego i potencjału ludzkiego;
- Wspieranie rządów prawa i poszanowania praw człowieka, w szczególności praw kobiet i dziewcząt.

W trakcie dyskusji nad tym dokumentem Polska wniosowała o zachowanie elastycznego podejścia w ramach strategii w związku z wycofaniem ISAF, trwającym procesem wyborczym i niestabilną sytuacją bezpieczeństwa. Wskazywaliśmy też na konieczność możliwie szybkiego oszacowania poziomu finansowania na najbliższy rok.

Polska dyplomacja wspierała wysiłki społeczności międzynarodowej, w tym w UE, na rzecz rozwiązania problemu irańskiego programu nuklearnego. Temat ten był jednym z głównych przedmiotów rozmów ministra spraw zagranicznych RP w Teheranie.

Chiny

W odniesieniu do relacji UE-Chiny działania prezydencji greckiej dotyczyły spraw zapoczątkowanych na szczycie UE-Chiny w Pekinie w listopadzie 2013 r.: wdrażania *Agendy 2020 (EU-China 2020 Strategic Agenda for Cooperation)* oraz negocjacji umowy inwestycyjnej UE-Chiny.

W dniach 22 marca – 1 kwietnia 2014 r. przewodniczący Chińskiej Republiki Ludowej Xi Jinping złożył pierwszą oficjalną wizytę jako głowa państwa w czterech krajach europejskich: Holandii, Francji, Niemczech i Belgii. Przewodniczący Xi Jinping spotkał się z najważniejszymi politykami Unii Europejskiej: przewodniczącym Rady UE – Hermanem van Rompuyem, przewodniczącym PE – Martinem Schultzem oraz przewodniczącym KE – Jose Manuelem Barroso.

Głównym tematem rozmów na szczycie były kwestie handlowe. Strona chińska domaga się szybkiego rozpoczęcia rozmów dot. porozumienia o wolnym handlu, a w szczególności przeprowadzenia studium wykonalności umowy. Dla Unii priorytetem jest zawarcie umowy inwestycyjnej, która zagwarantuje szerszy dostęp do rynku chińskiego oraz szerszą ochronę inwestycji. UE poparła chińskie starania o włączenie ChRL do rozmów ws. międzynarodowej, wielostronnej umowy o handlu usługami (TISA). Strony zawarły też porozumienie ws. sporów handlowych (m.in. dot. eksportu wina i polisilikonu do Chin).

Strona chińska wyraziła intencję odgrywania większej roli na arenie międzynarodowej oraz uczestnictwa w rozwiązywaniu globalnych problemów. Przewodniczący Xi kładł nacisk na budowanie „mostów współpracy”, czyli rozwijania kontaktów międzyludzkich, wymiany studenckiej czy rozwój projektu Ekonomicznego Pasa Jedwabnego Szlaku.

Pomimo poprawy wzajemnych relacji gospodarczych najważniejsze wyzwania pozostają te same: dostęp do rynków na zasadzie wzajemności, równa konkurencja, kwestia praw własności intelektualnej. Szansą na przełom staje się jednak strategia „nowego jedwabnego szlaku”, która zakłada istotne inwestycje w środkowych i zachodnich Chinach (strefa gospodarcza rzeki Jangcy) oraz rozwój połączeń logistycznych z Europą Środkową. W powiązaniu z europejsko-chińskim partnerstwem na rzecz urbanizacji może to wyzwolić nowe rezerwy rozwoju gospodarczego obydwu podmiotów i wzmocnić współpracę naukowo-technologiczną.

W wymiarze geoeconomicznym prowadzone przez UE negocjacje TTIP (ang. *Transatlantic Trade and Investment Partnership*), TPP (ang. *Trans-Pacific Partnership*) oraz umów o wolnym handlu z poszczególnymi państwami azjatyckimi nadal zmuszają Pekin do bardziej zdecydowanych działań w relacjach handlowych z UE. Komisja Europejska nie przewiduje obecnie rozpoczęcia kompleksowych rozmów z Chinami w sprawie porozumienia o wolnym handlu, możliwe i pożądane są natomiast negocjacje kolejnych porozumień sektorowych (analogicznych do umowy inwestycyjnej).

Rośnie na znaczeniu także format *Asia-Europe Meeting*, w ramach którego Chiny chcą dyskutować o powiązaniach komunikacyjnych i technologiach. Możliwe, że 2015 r. przyniesie konkretne ustalenia w tym zakresie.

Azja Południowo-Wschodnia

W okresie prezydencji greckiej, konstruktywną rolę pełnił ASEAN (Stowarzyszenie Narodów Azji Południowo-Wschodniej, do którego należą Filipiny, Indonezja, Malezja, Singapur, Tajlandia, Brunei, Wietnam, Laos, Mjanma, Kambodża), starając się zapobiegać narastającym konfliktom, zwłaszcza w obrębie Morza Południowochińskiego. Współpraca na linii UE-ASEAN wzmocniła bezpieczeństwo, stabilizację oraz swobodny przepływ dóbr, co będzie miało znaczenie w perspektywie stworzenia jednego rynku po 2015 r.

Polska w okresie prezydencji greckiej kontynuowała swoją aktywność w ASEAN, co pozwoliło jej na uczestniczenie w procesach integracyjnych oraz we współpracy między UE a państwami Azji Południowo-Wschodniej. Prezentowała własne doświadczenia, wynikające z procesów transformacyjnych oraz z naszej obecnej roli w UE.

Poziom zaangażowania UE we współpracę w regionie Azji Południowo-Wschodniej w okresie prezydencji greckiej oceniamy ogólnie jako wysoki. W obszarach perspektywicznej współpracy widoczna była wysoka dynamika działań i zaangażowanie środków (np. wsparcie przemian w Mjanmie, rozwój współpracy UE-ASEAN w ramach *connectivity*, udział w projektach ARF, organizacja warsztatów UE-ASEAN nt. bezpieczeństwa morskiego). W tym okresie nastąpiła intensyfikacja wizyt wysokiego szczebla w regionie Azji i Pacyfiku (WP C. Aston obecna na szczytach ARF, „Shangri-la Dialogue”, PIF, częste wizyty przewodniczącego KE i poszczególnych komisarzy w regionie).

W pierwszej połowie 2014 r. stopniowo rozszerzana była sieć bazy traktatowej z państwami regionu. Negocjowane były umowy handlowe z Tajlandią, Malezją i Wietnamem. Aspekt współpracy politycznej i sektorowej ustalany był w ramach zawieranych umów o Partnerstwie i Współpracy (*ang. Partnership and Cooperation Agreement, PCA*). Obecnie prowadzone są negocjacje z Tajlandią, Brunei Darrussalam i Malezją.

W reakcji na przewrót wojskowy w Tajlandii pod koniec maja 2014 r. UE zdecydowała się zawiesić oficjalne kontakty z Tajlandią (potencjalnym problemem może być kwestia poziomu reprezentacji Tajlandii na spotkaniu ministerialnym UE – ASEAN w lipcu br.) oraz podpisanie *Partnership and Cooperation Agreement* do czasu powołania nowego rządu.

W stosunkach z Koreą Południową najważniejszym wydarzeniem w okresie prezydencji greckiej była wizyta wysokiej przedstawiciel UE ds. zagranicznych i polityki bezpieczeństwa C. Ashton w Republice Korei 23 maja 2014 r. Główne tematy rozmów z prezydentem Park Geun-hye i ministrem spraw zagranicznych Yun Byung-se to dalszy rozwój stosunków dwustronnych w świetle istniejącego Partnerstwa Strategicznego, współpraca w dziedzinie bezpieczeństwa i nieprolifracji broni masowego rażenia oraz relacje dwustronne Republiki Korei i UE z Koreańską Republiką Ludowo-Demokratyczną. Podczas spotkania z ministrem spraw zagranicznych Yun Byung-se podpisano także „Porozumienie Ramowe ws. uczestnictwa Republiki Korei w operacjach zarządzania kryzysowego UE” (*ang. Framework Agreement for the participation of Korea in EU Crisis Management operations*). Porozumienie to stanowi podstawę prawno-traktatową regulującą zakres i formy współpracy UE i Republiki Korei w obszarze bezpieczeństwa. Dzięki temu, po podpisanym 10 maja 2010 r. w Brukseli Porozumieniu ramowym” (*ang. Framework Agreement*) i podpisanym 6 października 2010 r. w Brukseli Porozumieniu o wolnym handlu (*ang. Free Trade Agreement*), Republika Korei stała się pierwszym krajem w Azji, który posiada zinstytucjonalizowane ramy współpracy z UE w trzech głównych dziedzinach: politycznej, gospodarczej i bezpieczeństwa. 13 maja 2014 r. decyzją Rady Unii Europejskiej, UE ratyfikowała Porozumienie ramowe z 10 maja 2010 r., co umożliwiło wejście tej umowy w życie z dniem 1 czerwca 2014 r.

3.3.3. Instrumenty polityki handlowej

Działania polskiej administracji w okresie prezydencji greckiej w zakresie stosunków gospodarczo-handlowych z krajami trzecimi były nakierowane na wzmocnienie konkurencyjności gospodarki UE i Polski, w tym na wzmocnienie przemysłowej bazy UE i umocnienie jej pozycji w światowych łańcuchach wartości dodanej. Działania te wpisują się w prezentowaną przez Polskę filozofię zdynamizowania unijnej polityki handlowej w wymiarze globalnym i znalezienia właściwej odpowiedzi na postępujący proces dominacji krajów azjatyckich w gospodarce i handlu globalnym. Dodatkowym elementem, który zdeterminował wydarzenia międzynarodowe w pierwszej połowie br., były również wydarzenia w relacjach Rosja – Ukraina, które także wpłynęły na relacje handlowe UE, w tym Polski z tymi krajami. Polska kierowała się także zasadą, iż działania UE w polityce handlowej powinny być nakierowane na generowanie wzrostu i zatrudnienia w UE. Ułożenie

wzajemnych relacji z krajami trzecimi powinno opierać się też na przestrzeganiu zasady wzajemności i osiągnięciu obustronnych i zbilansowanych korzyści, a także powinno brać pod uwagę sytuację sektorów wrażliwych dla UE.

Polska podejmowała działania nakierowane na zapewnienie dalszego wzrostu polskiego eksportu. Działania te koncentrowały się na następujących głównych celach:

- zapewnienie rynku zbytu w krajach pozaunijnych dla towarów i usług UE, w tym polskich oraz dostępu do zamówień publicznych realizowanych na tych rynkach,
- zapewnienie możliwości pozyskiwania surowców w krajach trzecich,
- zapewnienie właściwej ochrony interesów unijnych, w tym polskich na rynkach krajów trzecich w odniesieniu do towarów, usług oraz inwestycji,
- zapewnienie równej i uczciwej konkurencji na rynku UE dla produkcji unijnej, w tym polskiej i pochodzącej z importu (dumping, subsydiowanie eksportu, podwójne ceny energii),
- zapewnienie polskim producentom niższych kosztów dostaw surowców i komponentów z krajów pozaunijnych, nieprodukowanych w UE lub produkowanych w niewystarczającej ilości lub jakości,
- przeciwdziałanie wnioskowi innych państw UE w zakresie obniżenia unijnych ceł na towary produkowane w Polsce.

Realizacja części z tych postulatów (w szczególności pierwszych trzech), co do zasady jest możliwa, przynajmniej częściowo, na płaszczyźnie multilateralnej WTO. W praktyce jednak przedłużający się impas w negocjacjach prowadzonych na forum WTO (w ramach tzw. rundy Doha), powoduje że dalsze dążenia liberalizacji handlu światowego znajdują ujście poprzez umowy plurilateralne zawierane pod auspicjami WTO oraz umowy bilateralne zawierane pomiędzy członkami WTO.

W tej sytuacji zadania związane z dążeniem do zapewnienia dalszego wzrostu polskiego eksportu skupiają się na aktywnym udziale w pracach na forum UE w zakresie:

- właściwego uwzględniania w preferencyjnych umowach UE zawieranych z krajami trzecimi, polskich interesów ofensywnych i defensywnych w ramach negocjacji prowadzonych przez UE z USA (TTIP), Kanadą (CETA), Japonią (FTA), Indiami (FTA), krajami Mercosur (handlowy komponent umowy AA), krajami GCC (FTA), krajami AKP (EPA), negocjacjami DCFTA z Egiptem, Marokiem, Tunezją, Jordanią oraz FTA z Wietnamem, Malezją, Tajlandią,
- działań zmierzających do praktycznego wdrożenia umów DCFTA z Ukrainą, Mołdawią i Gruzją (handlowy komponent umów stowarzyszeniowych),
- właściwego uwzględniania przez UE w ramach negocjacji plurilateralnych WTO polskich interesów ofensywnych i defensywnych w ramach negocjacji ITA (handel elektroniką), TISA (usługi) oraz handlu towarami środowiskowymi,
- właściwego uwzględniania przez UE w ramach negocjacji WTO, polskich interesów ofensywnych i defensywnych w ramach negocjacji rundy Doha, w sytuacji, w której obecny impas negocjacyjny zostanie przewyżniony,

identyfikacji barier w dostępie do rynków krajów pozaunijnych dla polskiego handlu (możliwość zbytu towarów oraz pozyskiwania surowców) i zabiegania o podjęcie przez KE działań na rzecz eliminacji tych barier.

Takie podejście, zaowocowało w pierwszym kwartale 2014 r. kontynuacją pozytywnego trendu zarejestrowanego w roku 2013 r. Wzrost eksportu Polski w pierwszym kwartale 2014 r. osiągnął ogółem 7%, przy rosnącym wolniej od eksportu imporcie (3%), co skutkuje zniwelowaniem deficytu w handlu zagranicznym Polski w omawianym okresie (nadwyżka 291 mln EUR). Warto odnotować, iż motorem wzrostu polskiego eksportu w pierwszym kwartale 2014 r. jest handel z krajami UE

(wzrost eksportu o 10%), w tym z państwami strefy Euro (wzrost eksportu o 11%). W omawianym okresie zmniejszył się natomiast o 3% eksport polskich towarów do krajów trzecich.

Wielostronne negocjacje handlowe w ramach WTO

Mimo braku możliwości zakończenia całości negocjacji w ramach negocjacji Światowej Organizacji Handlu (WTO) w ramach rundy Doha (DDA), IX Konferencja Ministerialna WTO (grudzień 2013) umożliwiła uzgodnienie rozwiązań kwestii uznanych za ważne dla handlu światowego, zwłaszcza w zakresie tzw. ułatwień w handlu. Według szacunków KE, przyjęte rozwiązania w zakresie technicznych ułatwień w handlu, powinny się przełożyć w skali globalnej na oszczędności w wysokości ok. 1 biliona EUR rocznie. W związku decyzjami podjętymi przez IX Konferencję Ministerialną WTO, prezydencja grecka podejmowała temat implementacji wyników tej konferencji. Prace koncentrowały się na przygotowaniu do ratyfikacji Porozumienia o ułatwieniach w handlu oraz wypracowaniu programu prac związanych z zakończeniem trwającej od 2001 r. rundy wielostronnych negocjacji handlowych DDA. Polska, jak również i inne kraje członkowskie UE, wspierały KE w jej wysiłkach na rzecz szybkiego zakończenia technicznego przygotowania ostatecznej wersji tekstu Porozumienia o ułatwieniach w handlu i niedopuszczenia do wprowadzenia do niego na tym etapie zmian merytorycznych. Tzw. *legal scrubbing* zakończył się pomyślnie w maju 2014 r. i obecnie działania koncentrują się na uzyskaniu od krajów rozwijających się zobowiązań szybkiej implementacji poszczególnych elementów porozumienia. KE wspierana przez Polskę i inne p.cz. dąży do uzyskania szybkiej implementacji porozumienia o ułatwieniach w handlu przez kraje rozwijające się, zwłaszcza przez tzw. *emerging economies*. Trwają również prace nad udzieleniem odpowiedniej pomocy technicznej związanej z implementacją porozumienia krajom najmniej rozwiniętym.

Równolegle prowadzone są dalsze konsultacje mające na celu wypracowanie planu działań WTO związanych z DDA. Polska opowiada się za planem, który byłby zrównoważony i obejmował wszystkie główne obszary negocjacji: handel towarami przemysłowymi, rolnictwo i usługi. Podkreślamy defensywny charakter unijnych interesów w sektorze rolnym mimo ostatnich zmian w unijnej Wspólnej Polityce Rolnej. Innym postulatem Polski podzielanym na forum UE jest konieczność uzyskania od *emerging economies* w toku negocjacji DDA koncesji adekwatnych do ich roli w gospodarce i handlu światowym.

Niezależnie od negocjacji DDA WTO, toczą się także prace na rewizję tzw. plurilateralnego porozumienia w elektronice WTO (ang. *Information Technology Agreement, ITA*). Przedmiotem tych rozmów są kwestie dalszego rozszerzenia zakresu towarowego ww. porozumienia, mające skutkować objęciem 0 % stawką celną nowych produktów z zakresu elektroniki oraz kwestie uzgodnienia podejścia do eliminacji barier pozataryfowych pomiędzy sygnatariuszami ITA. Ma to duże znaczenie dla Polski, z uwagi na znaczną produkcję elektroniki użytkowej, w tym telewizorów. Z tego względu Polska bardzo aktywnie włączyła się w prace na forum Unii Europejskiej, z determinacją zabiegając o uwzględnienie polskich interesów. Polska zgłosiła do KE listę towarów wrażliwych dla Polski. Polska podkreślała, że ewentualne rozszerzenie listy produktowej powinno odpowiadać duchowi tego porozumienia tj. nie powinno, co do zasady, obejmować elektroniki użytkowej i wyrobów AGD oraz, że równoległe do ewentualnej decyzji dotyczącej rozszerzenia listy produktowej powinny zostać podjęte uzgodnienia dotyczące podejścia do eliminacji barier pozataryfowych w dostępie do rynku sygnatariuszy ITA w handlu elektroniką.

Po zawieszeniu negocjacji dot. rewizji ITA w grudniu 2013 r., w I połowie 2014 r. nie doszło do formalnego wznowienia rozmów. Trwały jednak rozmowy nieoficjalne i na szczeblu technicznym. Wartą odnotowania aktywnością w tym zakresie jest czerwcowa misja KE do Chin mająca na celu doprowadzenie do zbliżenia stanowisk. Należy zaznaczyć, że to głównie postawa Chińskiej Republiki Ludowej przyczyniła się do zawieszenia negocjacji w 2013 r. Warunkiem powrotu do rozmów wydaje się być ograniczenie poziomu ambicji Chin. Czynnikiem sprzyjającym zbliżeniu stanowisk stron jest brak presji czasu, który towarzyszył ostatniej rundzie negocjacji odbywającej się bezpośrednio przed 9 Konferencją Ministerialną WTO na Bali w grudniu 2013 r. W przypadku uzyskania pozytywnych

sygnałów płynących, przede wszystkim ze strony azjatyckich partnerów, powrót do rozmów w II połowie 2014 r. nie jest wykluczony.

W trakcie trwania prezydencji greckiej tempa nabrały również prace nad przygotowaniem do negocjacji liberalizacji handlu towarami środowiskowymi. Komisja Europejska pracuje nad stworzeniem wspólnej listy towarów, których warunki importowe do krajów trzecich powinny być zliberalizowane. Obecnie inicjatywą zainteresowanych jest kilka krajów WTO. Inicjatywa ta ma jednak duży potencjał i docelowo powinna być poparta przez większą liczbę państw członkowskich WTO.

Polska aktywnie uczestniczyła zarówno w procesie wypracowywania konkluzji Rady, jak i dyrektyw negocjacyjnych zawierających szczegółowe wytyczne dla Komisji Europejskiej, która reprezentuje kraje członkowskie w negocjacjach. Polska prezentuje stanowisko popierające inicjatywę liberalizacji handlu towarami środowiskowymi, ponieważ przyczyni się do rozpowszechnienia towarów i technologii mających pozytywny wpływ na ochronę środowiska. Podkreślamy także, że stanowisko negocjacyjne powinno uwzględniać wrażliwości gospodarek poszczególnych państw członkowskich UE. Polska stoi na stanowisku, że z listy liberalizowanych towarów powinny być wyłączone produkty rolne, w tym bioetanol. Z kolei na liście interesów ofensywnych znalazły się towary m.in. z branży budowlanej, sprzętu gospodarstwa domowego oraz elementów technologii środowiskowych.

W związku z załamaniem się negocjacji usługowych na forum Światowej Organizacji Handlu WTO w ramach Rundy negocjacji wielostronnych Doha (DDA), USA zaproponowały aby stworzyć nowe porozumienie plurilateralne w usługach. Inicjatywa ta została poparta przez kraje rozwinięte, w tym zwłaszcza przez UE i Australię, które w przeciwieństwie do krajów rozwijających się mają ofensywne interesy w handlu usługami i w liberalizacji usług widzą duże korzyści dla rozwoju gospodarczego. Intensywne dyskusje w tym zakresie rozpoczęły się w 2013 r. *Trade in Services Agreement* (TiSA) jest obecnie negocjowane poza rundą DDA i ma za zadanie ułatwić i usprawnić rynek wymiany usług 23 negocjujących stron WTO. Polska podczas Prezydencji greckiej sukcesywnie przedstawiała stanowisko dotyczące poszczególnych sektorów usługowych. Proponujemy w tym zakresie uwagi dotyczące m.in. usług telekomunikacyjnych oraz pocztowych i kurierskich, ws. tymczasowego świadczenia usług przez wysoko wykwalifikowane osoby fizyczne (tzw. *Mode 4*), ws. usług transportu lotniczego i morskiego oraz kwestii zapewnienia przejrzystości regulacji krajowych. Polska mocno wspiera tę inicjatywę, zwłaszcza w kontekście stale rosnącej roli usług w polskiej wymianie handlowej i udziale usług w PKB Polski. Uważamy, że niezwykle istotne jest zawarcie ambitnej umowy, która jednocześnie będzie kreowała nową jakość oraz standardy ciągle wzrastającej światowej wymiany usługowej. Dla Polski ważne jest także zagwarantowanie w ww. umowie możliwości przystępowania do niej nowych krajów (już po zakończeniu negocjacji), a także zapewnienie ewentualnej przyszłej multilateralizacji tego porozumienia. W ten sposób uzyskamy zapewnienie, że wartość ekonomiczna wygenerowana pierwotnie będzie mogła być systematycznie zwiększana wraz z przystępowaniem kolejnych krajów do wynegocjowanej umowy, bądź jej przyszłą multilateralizacją.

Preferencje celne UE ze względów gospodarczych

W okresie prezydencji greckiej Polska dążyła do zapewnienia polskim producentom niższych kosztów dostaw surowców i komponentów nie produkowanych w UE lub produkowanych w niewystarczającej ilości lub jakości, przy równoczesnym przeciwdziałaniu wnioskowi innych państw UE w zakresie obniżenia unijnych ceł na towary produkowane w Polsce.

Polska złożyła do KE wnioski o uzyskanie zawieszek poboru ceł na niektóre towary wykorzystywane w przemyśle elektronicznym, produkcji sprzętu AGD czy przemyśle opakowań. Z sześciu złożonych wniosków cztery zostały uwzględnione. W pozostałym zakresie uzgodniono rozwiązanie kompromisowe, zabezpieczające interesy polskich producentów. Oznacza to istotne obniżenie kosztów produkcji dla niektórych polskich firm produkujących wyroby finalne z udziałem importowanych surowców i komponentów oraz podniesienie konkurencyjności polskich produktów i w efekcie polskiej gospodarki w ww. dziedzinach przemysłu.

Polska prowadziła także skuteczne działania w celu zabezpieczenia interesów polskich producentów, w stosunku do wniosków innych państw członkowskich UE o obniżenie unijnych ceł wobec towarów produkowanych w Polsce.

Modernizacja unijnego systemu ochrony handlu

W okresie prezydencji greckiej nadal trwały intensywne prace nad przedstawioną przez KE 10 kwietnia 2013 r. propozycją pakietu modernizacji instrumentów ochrony handlu (ang. *Trade Defence Instruments, TDI*). Deklarowanym celem modernizacji TDI jest usprawnienie i zwiększenie przejrzystości systemu instrumentów ochrony handlu UE, z punktu widzenia zarówno jego użytkowników (importerów, producentów eksportujących, konsumentów itp.), jak i producentów unijnych.

Polska bardzo aktywnie włączyła się w prace nad pakietem modernizacji, z uwagi na bardzo duże znaczenie unijnego systemu ochrony handlu dla zapewnienia możliwości przywracania równych zasad konkurencji na rynku UE pomiędzy towarami importowanymi z krajów trzecich, a produkowanymi w UE. W toku tych prac Polska prezentuje stanowisko, że dotychczasowe rozwiązania w zakresie unijnych TDI dobrze spełniają swoją rolę jako instrument zapewniający możliwość przywracania uczciwych zasad konkurencji na rynku UE. W opinii Polski, system unijny jest wyważony i w odpowiednim stopniu bierze pod uwagę rozbieżne interesy poszczególnych państw członkowskich UE. Już teraz unijne TDI należą do jednych z najbardziej liberalnych na świecie, ze względu na m.in. obecność w systemie zasady mniejszego cła (*lesser duty rule*). Polska gotowa jest poprzeć zawarte w pakiecie modernizacyjnym propozycje KE, o ile w ostatecznym kształcie nie będą one skutkowały osłabieniem efektywności systemu instrumentów ochrony handlu oraz nie będą naruszać równowagi między interesami importerów i producentów unijnych zawartych w obecnym systemie instrumentów ochrony handlu.

Egzekwowanie praw UE w relacjach handlowych z krajami trzecimi

W okresie prezydencji greckiej zakończyły się prace nad rozporządzeniem Rady i Parlamentu Europejskiego dot. ram prawnych dla wzmocnienia możliwości skutecznego egzekwowania praw UE w relacjach z krajami trzecimi (tzw. *enforcement act*). Celem rozporządzenia jest ustanowienie ram prawnych służących egzekwowaniu praw UE wynikających z międzynarodowych umów handlowych, w tym z dziedziny zamówień publicznych. Do chwili obecnej UE nie dysponowała wspólnymi ramami prawnymi służącymi egzekwowaniu jej praw wynikających z międzynarodowych umów handlowych.

Polska aktywnie włączyła się w prace mające na celu wzmocnienie przestrzegania zasady wzajemności w relacjach handlowych UE z krajami trzecimi. W toku prac nad przedmiotowym rozporządzeniem Polska aktywnie zabiegała o to, aby stworzyć skuteczne ramy prawne służące egzekwowaniu praw UE wynikających z międzynarodowych umów handlowych, które w najwyższym stopniu odzwierciedlają interes polskich i unijnych producentów.

Ostateczny kształt tzw. rozporządzenia można określić jako sukces Polski. Zaprezentowana przez prezydenturę grecką propozycja kompromisowa uwzględniała wszystkie postulaty, jakie na forum Rady UE przedstawiała Polska. Najważniejsze z nich dotyczyły m.in. możliwości wyrażenia opinii przez państwa członkowskie UE do propozycji KE, włączenia zamówień publicznych zarówno na poziomie centralnym jak i samorządowym, braku retaliacji w usługach i prawach własności intelektualnej, trzyletniego terminu przeglądu rozporządzenia.

Zakończenie reformy GSP

Polska, w I połowie 2014 r. uczestniczyła aktywnie w pracach KE dotyczących stosowania zreformowanego systemu GSP (jednostronny system preferencji celnych UE dla krajów rozwijających się i najsłabiej rozwiniętych). Stanowisko Polski dot. kwestii wyznaczenia momentu zastosowania zreformowanego GSP, wsparło głos większości państw członkowskich oraz KE, w których ocenie data złożenia deklaracji celnej jest decydująca dla interpretacji, który reżim celny GSP (poprzednio obowiązujący czy zreformowany) winien znaleźć zastosowanie.

Na forum KE trwały prace nad aktami delegowanymi dot. aktualizacji list beneficjentów rozwiązania ogólnego GSP oraz szczególnego rozwiązania motywacyjnego dotyczącego zrównoważonego rozwoju i dobrych rządów (GSP+). Stanowisko Polski w zakresie aktualizacji list wynikających ze spełnienia lub nie kryteriów ekonomicznych wymaganych w ramach systemu GSP, było zgodne ze stanowiskiem KE i ostateczne rozwiązania w tym zakresie są zbieżne z naszymi oczekiwaniami.

W I kw. 2014 r. zakończyły się także działania dotyczące opracowania metodologii stosowania mechanizmu monitoringu funkcjonującego w ramach GSP+. Stanowisko Polski w tym zakresie (dotyczące bardziej precyzyjnego opisu oceny implementacji wymaganych konwencji międzynarodowych) zostało wzięte pod uwagę, a ostateczne przesądzenia w tym obszarze należy uznać za satysfakcjonujące. Ponadto na forum także Grupy Eksperckiej GSP, Polska uczestniczyła w pracach dot. przygotowania interpretacji przepisów dot. długości okresów przejściowych dla beneficjentów GSP, którzy rozpoczęli tymczasowe stosowanie umów handlowych z UE. Ustalono, poprzez przedłużenie okresów przejściowych dla poszczególnych beneficjentów, harmonizację momentu wyjścia grupy krajów spod reżimu GSP UE, które rozpoczęły stosowanie umów wolnego handlu (ang. *Free Trade Agreement – FTA*) zawartych z UE.

Dostęp do rynków krajów trzecich

W ramach prezydencji greckiej Polska, dla zabezpieczenia swoich interesów gospodarczych, kontynuowała swoje wysiłki na rzecz znoszenia przez kraje trzecie (pozaunijne) barier w dostępie do swoich rynków. Polska podejmowała także działania wyprzedzające w przypadku możliwości zastosowania barier przez kraje trzecie wobec polskiego eksportu. Bariery te miały charakter głównie pozataryfowy (sanitarne i fitosanitarne, wymogi techniczne w handlu, licencje, ograniczenia kwotowe dostępu do rynku itp.) i ich (planowane) zastosowanie było sprzeczne z prawem międzynarodowym, w tym Porozumieniem WTO. Działania podejmowane przez administrację polską w tym zakresie podejmowane były zarówno na forum UE, w ramach poszczególnych Grup Roboczych/Komitetów w Brukseli (w tym Komitet MAAC -*Market Access Advisory Committee* oraz Komitet Polityki Handlowej TPC -*Trade Policy Committee*), jak również na forum WTO w Genewie (min. Komitet ds. Barier Technicznych w Handlu -TBT, Komitet ds. Rolnictwa, Komitet ds. Dostępu do Rynku, Komitet ds. Licencjonowania Importu). Polska dążyła także, aby bariery charakterystyczne dla polskiego eksportu były również uwzględniane przez Komisję Europejską w ramach list kluczowych barier w dostępie do rynków strategicznych partnerów UE (ok. 30 krajów), jak również aby ww. problematyczne kwestie były rozwiązywane systemowo w ramach np. prowadzonych negocjacji FTA UE-kraje trzecie. Polska aktywnie zabiegała także o włączanie kwestii ograniczeń w dostępie do rynku dla polskich produktów i usług w ramach bilateralnych spotkań administracji Polski z delegacjami krajów trzecich.

Rozstrzygnięcie sporów dotyczących bezpośrednich inwestycji zagranicznych

Celem projektowanego rozporządzenia Parlamentu i Rady ustanawiające ramy zarządzania odpowiedzialnością finansową związaną z trybunałami do spraw rozstrzygnięcia sporów między inwestorem a państwem, utworzonymi na mocy umów międzynarodowych, których Unia Europejska jest stroną było ustanowienie wewnętrznych zasad dotyczących prowadzenia postępowania arbitrażowego oraz podziału odpowiedzialności finansowej w sporach inwestycyjnych, które mogą wynikać na podstawie umów handlowych (zawierających komponenty inwestycyjne) negocjowanych przez UE. Przed wejściem w życie traktatu z Lizbony nie było konieczności wprowadzania takiej regulacji, bowiem to jedynie państwa członkowskie były uprawnione do zawierania umów o ochronie inwestycji i to jedynie one były odpowiedzialne finansowo w takich sporach.

W czasie trwania prezydencji greckiej zostały zakończone prace nad projektem rozporządzenia. W dniu 4 kwietnia 2014 r. tekst rozporządzenia został przyjęty przez COREPER oraz komisję PE INTA. Wypracowany kompromis można uznać za sukces Polski, która aktywnie brała udział w negocjacjach projektu rozporządzenia. Końcowy projekt znacznie różni się od kontrowersyjnego projektu KE, który zezwalał jej na daleko idącą interwencję podczas prowadzenia postępowań arbitrażowych nawet

wówczas gdy zaskarżone zostałyby środki nałożony przez państwo członkowskie. Polska jako państwo doświadczone w prowadzeniu postępowań arbitrażowych, sprzeciwiła się pierwotnej propozycji KE.

Przyjęty kompromis ustanawia stosowną równowagę pomiędzy prawami i obowiązkami KE oraz państw członkowskich w czasie postępowań arbitrażowych. Dużą wagę w projekcie przywiązuje się do korzystnej dla wszystkich stron współpracy kosztem wymuszania na państwach członkowskich konieczności np. zmiany linii obrony lub przymuszenia do zawarcia ugody, jeśli KE uzna to za stosowne. Należy podkreślić, że Polska nie była osamotniona w swej krytyce – podobne stanowisko prezentowały Niemcy, Królestwo Niderlandów, Czechy, Słowacja, Węgry, Litwa oraz Finlandia.

3.3.4. Wspólna Polityka Bezpieczeństwa i Obrony

Aktywność w obszarze Wspólnej Polityki Bezpieczeństwa i Obrony nie należała do podstawowych priorytetów greckiej prezydencji. W dziedzinie tej Grecja położyła nacisk na kwestie dotyczące bezpieczeństwa morskiego. W lutym 2014 r. razem z czwórką innych państw członkowskich (Cypr, Hiszpania, Francja, Włochy) przedstawiła propozycję stworzenia Strategii Bezpieczeństwa Morskiego UE, która została przyjęta 24 czerwca 2014 r. Jednym z głównych założeń strategii jest wzajemne wspieranie się Państw członkowskich w takich dziedzinach jak zarządzanie i reagowanie kryzysowe, planowanie wariantowe oraz zapobieganie konfliktom. Główne zagadnienia bezpieczeństwa morskiego dotyczą m.in.: zapewnienia bezpieczeństwa morskiego, zapewnienia swobody żeglugi, zachowania pokoju na obszarach morskich, ochrony gospodarczych interesów UE i państw członkowskich. Strategia ma opierać się na już istniejących dokonaniach w tym obszarze, a zwłaszcza na istniejących już instytucjach takich jak EDA, EMSA, Frontex. Ma także promować racjonalizację kosztów oraz wzmacniać współpracę pomiędzy krajami członkowskimi UE, a także uznając, że jeden pojedynczy atak terrorystyczny może mieć olbrzymi wpływ na wszystkie kraje członkowskie promować solidarność tych państw

W ramach prac nad Strategią Polska zwracała uwagę, żeby była ona zrównoważona pod względem geograficznym, tzn. żeby uwzględniała również inne akweny poza Morzem Śródziemnym, jako obszary istotne dla UE, a także żeby utrzymana została zasada współpracy pomiędzy UE a NATO. Ostatecznie elementy te zostały ujęte w Strategii zgodnie z oczekiwaniami Polski.

3.3.5. Polityka rozwojowa i pomoc humanitarna

W okresie sprawowania przewodnictwa w Radzie UE przez Grecję Polska brała aktywny udział w dyskusji dotyczącej ram agendy rozwojowej po 2015 r. (ang. *Post-2015 Development Agenda*), która obejmuje okres 2015-2030, tj. kolejne 15 lat po ustaniu okresu wypełniania Milenijnych Celów Rozwoju (2000-2015). Jej częścią mają być tzw. Cele Zrównoważonego Rozwoju, obecnie wypracowywane na forum ONZ oraz także w ramach UE. Agenda będzie przyjęta podczas szczytu ONZ we wrześniu 2015 r. Polska Uczestniczyła w procesie formułowania stanowiska UE wobec dokumentów przekazywanych przez Otwartą Grupę Roboczą ds. Celów Zrównoważonego Rozwoju przy ONZ oraz w wypracowaniu Konkluzji Rady na temat roli sektora prywatnego w oparciu o Komunikat Komisji dotyczący wzmacniania roli sektora prywatnego na rzecz osiągnięcia zrównoważonego i włączającego rozwoju. Debata rozwojowa obejmowała także kwestie kompleksowego podejścia Unii Europejskiej do zewnętrznych konfliktów i sytuacji kryzysowych, bezpieczeństwa żywnościowego oraz podejścia opartego na prawach. Wynegocjowano również stanowisko UE na III Międzynarodową Konferencję nt. Małych Wyspiarskich Państw Rozwijających się (Samoa, 1-4 września 2014 r.).

W zakresie pomocy rozwojowej wobec krajów Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) zakończono prace nad pakietem regulacji prawnych do Umowy Wewnętrznej ustanawiającej 11. edycję Europejskiego Funduszu Rozwoju (*European Development Fund, EDF*) w obecnej perspektywie finansowej 2014 - 2020, tj.: rozporządzeniem wykonawczym i finansowym do 11. EFR, decyzją dot. tymczasowego

stosowania niektórych zapisów Umowy Wewnętrznej, nowelizacją rozporządzenia wykonawczego i finansowego do 10. edycji EFR pod kątem stosowania instrumentu pomostowego w okresie przejściowym pomiędzy 10. i 11. EFR. Uzgodniono również projekt decyzji Rady w sprawie drugiej wpłaty za 2014 r. do 10. EFR. Ponadto sfinalizowano negocjacje dot. rewizji Aneksu II i IV do Umowy z Kotonu, wypracowano Wspólną Deklarację AKP-UE ws. agendy post-2015 w związku z 39. sesją Rady Ministrów AKP-UE oraz dokonano przeglądu stosowania Art. 96 Umowy z Kotonu wobec Fidżi, Gwinei Bissau, Madagaskaru i Zimbabwe.

W obszarze pomocy humanitarnej odnotować należy sprawne prowadzenie tej problematyki przez prezydencję grecką, zwłaszcza w odniesieniu do kwestii horyzontalnych dotyczących efektywności pomocy humanitarnej oraz związków między nią a aspektami biznesowymi. Polska aktywnie uczestniczyła w wymianie informacji na temat akcji humanitarnej na Ukrainie. Prezydencja zainicjowała także dyskusję nad kwestiami związanymi z zaplanowanym na rok 2016 Światowym Szczytem Humanitarnym (WHS).

Ze względu na przedłużający się kryzys w Syrii i zaangażowanie Polski w pomoc humanitarną dla uchodźców syryjskich, Polska aktywnie uczestniczyła w dyskusji dotyczącej europejskiej odpowiedzi na pogłębiający się kryzys humanitarny w tym regionie.

3.4. SPRAWY EKONOMICZNE I FINANSOWE

W trakcie prezydencji greckiej Polska aktywnie zaangażowała się w dyskusje nad wieloma kwestiami w zakresie ekonomicznym i finansowym. Kierowała się przede wszystkim koniecznością zapewnienia wszystkim państwom członkowskim dostępu do prac i rozwiązań w tym obszarze (np. w kontekście unii bankowej), próbując zredukować podziały między państwami strefy euro i spoza niej, a także utrzymać otwartość mechanizmu wzmocnionej współpracy w zakresie FTT. Istotną kwestią było także opodatkowanie wyrobów energetycznych, w zakresie którego Polska podkreślała m.in. konieczność pozostawienia w gestii państw członkowskich decyzji co do struktury krajowego opodatkowania.

Usługi finansowe

W dniu 28 stycznia 2014 r. Rada przyjęła dyrektywę w sprawie kredytów hipotecznych, której celem jest stworzenie jednolitego, wydajnego i konkurencyjnego rynku kredytów hipotecznych w UE, zapewniającego jednocześnie wysoki poziom ochrony konsumentów poprzez zaadresowanie nierozważnych działań instytucji finansowych i konsumentów. Polska poparła przyjęcie ww. projektu.

W dniu 18 lutego 2014 r. Rada przyjęła rozporządzenie zmieniające datę końcową dla migracji krajowych i wewnątrzunijnych poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro do jednolitego systemu płatności w euro (SEPA) na 1 sierpnia 2014 r. (pierwotnie migracja miała nastąpić do 1 lutego 2014 r.). Zmiana daty końcowej migracji umożliwi bankom, dostawcom usług płatniczych i użytkownikom kontynuowanie korzystania z istniejących systemów, obok systemu SEPA, co pozwoli ograniczyć zakłócenia szczególnie dotkliwe dla małych i średnich przedsiębiorstw oraz konsumentów.

W marcu 2014 r. Rada przyjęła dyrektywę w sprawie gwarantowania depozytów, której celem jest harmonizacja zasad dotyczących gwarantowania depozytów w UE, wzmocnienie ochrony depozytariuszy i depozytów do wysokości 100 tys. EUR.

W dniu 14 kwietnia 2014 r. Rada przyjęła dyrektywę w sprawie zmian w europejskich zasadach dotyczących działalności ubezpieczeniowej (Omnibus 2) w związku z przyznaniem szczególnych uprawnień dwóm nowym instytucjom nadzoru w zakresie ubezpieczeń i pracowniczych programów emerytalnych (EIOPA) i nadzoru giełd i papierów wartościowych (ESMA).

Ponadto, w dniu 14 kwietnia 2014 r. Rada przyjęła także rozporządzenie w sprawie wykorzystania informacji poufnych i manipulacji na rynku, którego celem jest wzmocnienie europejskich zasad mających na celu ograniczenie ww. praktyk na rynkach giełdowych i papierów wartościowych, przez wzmocnienie ochrony inwestorów i ustanowienie ram dla sankcji.

W dniu 13 maja 2014 r. Rada przyjęła rozporządzenie (MiFIR) i dyrektywę (MiFID) wprowadzające nowe zasady w zakresie usług inwestycyjnych dotyczących instrumentów finansowych i działania regulowanych rynków finansowych. Ich celem jest wspieranie integracji, konkurencyjności i skuteczności europejskich rynków finansowych.

Na posiedzeniu Rady ECOFIN w dniu 6 maja 2014 r. została przyjęta dyrektywa ustanawiająca wspólne ramy dla działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych. Ww. projekt ma służyć zwiększeniu stabilności finansowej i zaufania do banków oraz ograniczeniu strat ponoszonych przez podatników. Odpowiednie instytucje krajowe zostały wyposażone we wspólne uprawnienia, dzięki którym możliwe będzie zapobieganie kryzysom bankowym oraz prowadzenie restrukturyzacji i likwidacji instytucji finansowych w uporządkowany sposób.

Unia bankowa – SRM i IGA SRF

Na posiedzeniu Rady UE do Spraw Gospodarczych i Finansowych (Rada ECOFIN) w dniu 18 grudnia 2013 r. ministrowie finansów państw członkowskich strefy euro zobowiązali się do podjęcia negocjacji w celu zawarcia umowy międzynarodowej ustanawiającej zasady funkcjonowania Jednolitego Funduszu Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (dalej IGA SRF) w odniesieniu do państw członkowskich uczestniczących w Jednolitym Mechanizmie Nadzorczym (dalej SSM) i Jednolitym Mechanizmie Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (dalej SRM). Przyjęto także tzw. ogólne podejście w zakresie projektu rozporządzenia dotyczącego utworzenia SRM. W związku z powyższym w trakcie prezydencji greckiej trwały intensywne prace nad II filarem Unii Bankowej. Negocjacje IGA SRF i SRM toczyły się niezależnie od siebie.

Negocjacje z Parlamentem Europejskim dotyczące rozporządzenia SRM rozpoczęły się 8 stycznia 2014 r. Otwartość na postulaty PE była konieczna by umożliwić zakończenie procesu legislacyjnego przed końcem kadencji PE. Najistotniejsze kwestie, co do których stanowisko Rady i stanowisko PE różniły się to: wyłączna rola nadzorca (EBC) w zakresie oceny tego, czy instytucja jest na progu upadłości lub jest zagrożona upadłością (*failing or likely to fail*), rola Rady w procesie decyzyjnym, możliwość dalszego wzmocnienia sesji wykonawczej SRB w procesie decyzyjnym, sposób głosowania w sesji plenarnej SRB, wzmocnienie SRB względem krajowych organów resolution. Wyniki negocjacji były omawiane na posiedzeniach Rady ECOFIN w dniach 18 lutego i 11 marca 2014 r.

W trakcie spotkania w dniu 18 lutego 2014 r. Polska zwróciła uwagę na trzy elementy, które uznała za ważne. Wskazała na otwartość dla postulatu PE w zakresie ograniczenia roli sesji plenarnej i zasad głosowania - rozwiązania te nie powinny prowadzić do faworyzowania żadnej grupy państw członkowskich. Ponadto według Polski rola krajowych organów resolution powinna pozostać taka, jak zostało to określone w podejściu ogólnym. Polska poparła też taką samą metodę obliczania składek dla wszystkich banków, niezależnie od ich siedziby..

W trakcie dyskusji w dniu 11 marca 2014 r. Polska oceniła, iż propozycje wzmocnienia możliwości pożyczkowych jednolitego funduszu resolution są akceptowalne. Wpłaty do tego funduszu wpływające każdego roku mogą być dobrą formą gwarancji zwiększającą zdolność do pożyczania przez SRF. Z drugiej strony, Polska zgodziła się, iż kwota 55 mld EUR może nie być wystarczająca. Jako problematyczne i wymagające dalszych prac wskazała jednak propozycje dotyczące gwarancji państwowych oraz kwestie związane z podziałem obciążeń (ang. *burden sharing*). Odnosząc się do gwarancji sektora, Polska przyznała, iż propozycja jest dobra, ale w przypadku kryzysu systemowego, zaproponowane rozwiązanie może nie być wystarczające.

27 marca 2014 r. Rada (na szczęblu COREPER) potwierdziła osiągnięcie porozumienia politycznego, a 16 kwietnia 2014 r. Parlament Europejski przyjął rozporządzenie ustanawiające SRM.

Pierwsze posiedzenie Konferencji Międzyrządowej IGA SRF odbyło się w dniu 9 stycznia 2014 r., kolejne 17 stycznia, 28 stycznia, 7 lutego, 17 lutego, 25 lutego, 10 marca i 2 kwietnia 2014 r. Kluczowymi tematami dyskusji były kwestie finansowania kosztów działań resolution, procesu

decyzyjnego dotyczącego czasowych przesunięć pomiędzy krajowymi częściami SRF, przestrzeganie ogólnych zasad i celów resolution, konsekwencji na gruncie SRM związanych z późniejszym nawiązaniem i wcześniejszym rozwiązaniem bliskiej współpracy z EBC, późniejsze wejście i zasady wyjścia, podziału kosztów w przypadku działań resolution dotyczących grupy transgranicznej oraz uwspólnotowanie składek. Na posiedzeniu COREPER II w dniu 27 marca 2014 r. uzgodniono, że wraz z umową zostanie zdeponowana deklaracja, zgodnie z którą państwa-sygnatariusze dołożą wszelkich starań zmierzających do ratyfikacji IGA w terminie umożliwiającym osiągnięcie przez SRM pełnej operacyjności przed dniem 1 stycznia 2016 r. Umowę podpisano 21 maja 2014 r.

Podpisanie IGA kończy proces negocjacji II filara unii bankowej, co należy uznać za sukces prezydencji greckiej. Polska była aktywnym uczestnikiem tych negocjacji osiągając swój podstawowy cel, jakim jest zapewnienie równowagi praw i obowiązków dla państw spoza strefy euro przystępujących do unii bankowej. Podstawową kwestią z punktu widzenia naszego kraju było bowiem zapewnienie rzeczywistej otwartości unii bankowej dla państw członkowskich spoza strefy euro, równego traktowania dla wszystkich państw uczestniczących w jednolitych strukturach, jak również stworzenie zrównoważonych rozwiązań dla wszystkich państw członkowskich, które w przyszłości mogą podjąć decyzję o przystąpieniu do SSM/SRM lub staną się częścią systemu wraz z przyjęciem euro. Polska dążyła również do stworzenia efektywnego systemu finansowania działań restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, także w okresie stopniowego budowania SRF, posiadającego precyzyjne i zrównoważone zasady, w szczególności w zakresie podziału kosztów działań na poziomie grupy bankowej pomiędzy państwami macierzystymi i goszczącymi.

Polska zachowuje pełne prawo do podjęcia decyzji o przystąpieniu do unii bankowej w dowolnym momencie, kierując się przede wszystkim bezpieczeństwem krajowego sektora bankowego.

Kondycja sektora bankowego w Unii Europejskiej podlega teraz badaniu w ramach przeprowadzanej pod egidą EBC kompleksowej oceny ryzyka, przeglądu jakości aktywów (AQR) oraz testu warunków skrajnych. Sposób realizacji badania oraz działania, jakie nastąpią w jego efekcie, stanowiąc będą ważny element oceny funkcjonowania całego systemu w praktyce. W dniu 29 kwietnia 2014 r. EBA opublikowała metodologię i scenariusze dla testów warunków skrajnych, które będą stosowane przez wszystkie organy nadzoru w UE w celu zapewnienia możliwości dokonania oceny banków w oparciu o wspólne założenia, definicje i podejścia, dzięki czemu uzyskane wyniki będą przejrzyste i porównywalne na poziomie UE. Testy dotyczyć będą 124 banków i obejmą 50% aktywów sektora bankowego w każdym państwie członkowskim. W dniu 11 marca 2014 r. EBC opublikował instrukcję dla działań w ramach Fazy 2 (tzw. kontrola na miejscu) AQR, która obejmuje przegląd procesów, politykę rachunkowości, ocenę plików kredytowych, wartości zabezpieczeń oraz wartości godziwej aktywów. Faza 2 jest obecnie w toku i ma potrwać do sierpnia 2014 r. Cały proces AQR ma zakończyć się w październiku 2014 r. i wówczas opublikowane zostaną też wyniki zarówno AQR jak i testu warunków skrajnych, co poprzedzać będzie przyjęcie przez EBC zadań nadzorczych wynikających z SSM.

Podatki bezpośrednie

Polska uczestniczyła w dyskusji dotyczącej opodatkowania oszczędności i zmiany dyrektywy w sprawie opodatkowania dochodów z oszczędności w formie wypłacanych odsetek, która miała miejsce na posiedzeniu Rady ECOFIN w dniu 11 marca 2014 r. Wówczas, dyrektywa nie została przyjęta z uwagi na zastrzeżenia jednego państwa (Luksemburg). W związku z zapowiedzią ministra finansów Luksemburga, iż możliwe będzie uzgodnienie kluczowych elementów projektowanej dyrektywy na Radzie Europejskiej w dniu 20-21 marca 2014 r., Rada ustaliła, iż po dyskusji na forum RE, projekt będzie mógł zostać formalnie przyjęty na najbliższym po spotkaniu RE posiedzeniu Rady, co nastąpiło 24 marca 2014 r.

W trakcie prezydencji greckiej Polska uczestniczyła także w pracach nad zmianą dyrektywy w sprawie wspólnego systemu opodatkowania mającego zastosowanie w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich. Celem projektu jest usunięcie luk w obowiązującej

dyrektywie poprzez rozwiązanie kwestii hybrydowych instrumentów finansowych oraz wprowadzenie ogólnej klauzuli zapobiegającej nadużyciom podatkowym (klauzula o unikaniu opodatkowania). Projekt ten stanowi element międzynarodowych prac w zakresie walki z unikaniem opodatkowania i agresywnym planowaniem podatkowym.

Projekt dyrektywy zmieniającej był dyskutowany na grupie roboczej ds. podatków bezpośrednich w styczniu, lutym i kwietniu 2014 r. Osiągnięto szerokie poparcie dla rozwiązań w zakresie pożyczek hybrydowych i ich przyjęcia najszybciej jak to będzie możliwe. Uznano jednak, iż dalszych prac wymagają kwestie związane z klauzulą zapobiegającą nadużyciom. Na posiedzeniu grupy w kwietniu 2014 r. postanowiono o podzieleniu projektu na dwie części, tak by możliwe było przyjęcie przepisów dotyczących pożyczek hybrydowych. Rada przyjęłaby ponadto oświadczenie, zgodnie z którym prace toczyłyby się dalej w zakresie klauzuli zapobiegającej nadużyciom podatkowym. Taki tryb postępowania poparło wiele państw członkowskich, w tym Polska. Prezydencja grecka przeprowadziła dyskusję w tym zakresie na posiedzeniu Rady ECOFIN w dniu 6 maja 2014 r. Nie doszło wówczas do porozumienia z uwagi na zastrzeżenia dwóch państw członkowskich (Szwecja i Malta). W wyniku kolejnych prac na szczeblu roboczym prezydencja grecka przeprowadziła ponowną dyskusję na posiedzeniu Rady ECOFIN w dniu 20 czerwca 2014 r. W związku z wycofaniem zastrzeżeń przez wyżej wymienione państwa, Rada osiągnęła porozumienie polityczne w sprawie opodatkowania spółek dominujących i zależnych.

Podatki pośrednie

W dniu 20 czerwca 2014 r. Rada zatwierdziła sprawozdania prezydencji greckiej dotyczące prac w zakresie opodatkowania energii. Celem projektu dyrektywy w sprawie opodatkowania produktów energetycznych i elektryczności jest dostosowanie tego opodatkowania do europejskich celów energetycznych i klimatycznych. W trakcie prac na szczeblu roboczym Polska prezentowała negatywne stanowisko w zakresie wprowadzenia do struktury opodatkowania wyrobów energetycznych dwóch elementów, w tym elementu opartego na emisji CO₂. W opinii Polski państwa członkowskie powinny mieć pełną swobodę w ustalaniu struktury krajowego opodatkowania wyrobów energetycznych. Ponadto, należy unikać wprowadzenia w dyrektywie rozwiązań powiązanych lub uzupełniających system EU ETS. Kwestia ta powinna być pozostawiona w gestii państw członkowskich. Wątpliwości Polski budzi ponadto logika opodatkowania przyjęta na potrzeby ustalania minimalnych poziomów opodatkowania. Zdaniem Polski punktem odniesienia dla dalszych dyskusji nad wysokościami stawek powinny być obecnie obowiązujące stawki minimalne. Ponadto, ramy prawne UE i związane z nimi obowiązki i opcje należy stosować neutralnie do wszystkich państw członkowskich. Wskazaniem podejściem w dyskusji nad przyszłymi zasadami zwolnień jest bazowanie na obecnie obowiązujących rozwiązaniach.

Ponadto, w dniu 20 czerwca 2014 r. Rada przyjęła raport w sprawie postępu prac nad projektem dyrektywy ustanawiającej standardową deklarację VAT i przyjęła konkluzje w tym zakresie. Celem ww. projektu jest ograniczenie obciążeń administracyjnych dla biznesu, zwłaszcza małych i średnich przedsiębiorstw, oraz zniesienie barier dla transgranicznego handlu przez wystandaryzowanie informacji wymaganych dla zwrotu VAT w różnych państwach członkowskich.

Podatek od transakcji finansowych (FTT)

Na posiedzeniu Rady ECOFIN w dniu 6 maja 2014 r. prezydencja grecka przeprowadziła dyskusję w zakresie stanu prac nad opodatkowaniem transakcji finansowych i projektem dyrektywy w sprawie wdrożenia wzmocnionej współpracy w dziedzinie podatku od transakcji finansowych. W trakcie tego posiedzenia ministrowie finansów z 10 państw uczestniczących we wzmocnionej współpracy w obszarze FTT (Niemiec, Francji, Belgii, Włoch, Hiszpania, Portugalii, Grecji, Austrii, Estonii, Słowacji) przedstawili oświadczenie, w którym zaprezentowali wyniki prac prowadzonych w trakcie nieformalnych spotkań w swoim gronie. Uzgodniono wówczas, iż wdrażanie FTT zostanie rozpoczęte 1 stycznia 2016 r. Szczegółowe przepisy dotyczące opodatkowania, w tym jego wysokość, mają być gotowe do końca 2014 r. W pierwszej kolejności podatek ma objąć akcje i niektóre instrumenty

pochodne. Jeśli któreś państwo członkowskie będzie chciało opodatkować inne transakcje nie objęte podatkiem od początku, będzie mogło to zrobić. Na każdym etapie wdrażania będą brane pod uwagę aspekty ekonomiczne, a prace będą uwzględniały kwestie podnoszone przez państwa nie uczestniczące we wzmocnionej współpracy.

Polska wyraziła przekonanie, że rozwiązania przewidziane w projekcie dyrektywy mogą mieć negatywny wpływ na państwa nieuczestniczące w niej. W szczególności dotyczy to takich rozwiązań, jak obowiązek podatkowy, pobór podatku, zabezpieczenie przed delokalizacją i unikaniem opodatkowania przez instytucje finansowe z państw uczestniczących we wzmocnionej współpracy. Polska podkreślała też konieczność otwartości w dalszych pracach wobec pozostałych osiemnastu państw oraz wyraziła potrzebę przedstawienia przez Komisję Europejską pogłębionej analizy, zawierającej rzetelną ocenę skutków wprowadzenia FTT w formule wzmocnionej współpracy, szczególnie dla państw w niej nieuczestniczących.

Zwalczanie prania pieniędzy i finansowania terroryzmu

W dniu 18 czerwca 2014 r. Rada uzgodniła projekt dyrektywy i rozporządzenia w sprawie przeciwdziałania korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu (AMLD/AMLR). Głównym celem ww. projektów jest wzmocnienie rynku wewnętrznego poprzez zmniejszenie złożoności na poziomie transgranicznym, zabezpieczenie interesów społeczeństwa przed przestępczością i aktami terrorystycznymi, zabezpieczenie dobrobytu gospodarczego UE poprzez zapewnienie efektywnego otoczenia biznesowego, wspieranie stabilności finansowej poprzez ochronę solidności, prawidłowego funkcjonowania i integralności systemu finansowego. Celem projektowanych rozwiązań jest także dostosowanie europejskich ram prawnych do znowelizowanych, przyjętych w lutym 2012 r., nowych zaleceń FATF. Wyżej wymienione projekty będą następnie przedmiotem negocjacji z Parlamentem Europejskim w trakcie prezydencji włoskiej w II połowie 2014 r.

Kwestie klimatyczne

W trakcie posiedzenia Rady ECOFIN w dniu 11 marca 2014 r. miała miejsce dyskusja w sprawie gospodarczych elementów ram polityki energetycznej i klimatycznej UE do 2013 r., w oparciu o przedstawione przez Komisję Europejską w styczniu 2014 r. propozycje, wytyczające nowe cele tej polityki oraz drogi dojścia do tych celów.

Polska stwierdziła, iż nie należy koncentrować się tylko na koszcie redukcji. Należy zapewnić sprawiedliwy *burden sharing*, przez wzięcie pod uwagę szczególnych uwarunkowań oraz możliwości poszczególnych państw. Nowe propozycje nie mogą rodzić największych kosztów dla państw o najmniejszym PKB w UE, co jest niezgodne z zasadą solidarności i celem osiągnięcia konwergencji państw członkowskich. Polska podkreśliła także konieczność zapewnienia bezpieczeństwa dostaw i stworzenia wspólnego rynku energii w UE oraz szerszego podejścia, uwzględniającego działania podejmowane przez partnerów międzynarodowych. Promowanie nowych źródeł energii nie powinno prowadzić do obciążenia sektora finansów publicznych.

Finansowanie gospodarki

W dniu 6 maja 2014 r. Rada zatwierdziła decyzję w sprawie udziału UE w podwyższeniu kapitału Europejskiego Funduszu Inwestycyjnego (EFI). EFI został ustanowiony w 1994 r. w celu wspierania zrównoważonego rozwoju oraz inwestycji związanych z finansowaniem małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP). Działalność EFI obejmuje państwa członkowskie UE, Turcję oraz 3 państwa Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – Islandię, Lichtenstein i Norwegię. Celem proponowanych rozwiązań jest przywrócenie normalnych warunków prowadzenia akcji kredytowej na rzecz gospodarki, w szczególności MŚP.

Procedura nadmiernego deficytu

Procedura nadmiernego deficytu wobec Polski została otwarta w 2009 r. Rada zaleciła Polsce redukcję nadmiernego deficytu do 2012 r.

W latach 2010-2012 Polska była krajem, który dokonał największego dostosowania strukturalnego w Unii Europejskiej. W 2011 r. dostosowanie wyniosło 3,1 pkt. proc. PKB oraz co najmniej 1,7 pkt. proc. PKB w 2012 r. Co istotne, tak silne ograniczenie deficytu strukturalnego nastąpiło głównie po stronie wydatkowej – w latach 2010-2012 wydatki ograniczono o 2,3 pkt. proc. PKB. Jednak w 2012 r. z uwagi m.in. na wyraźne pogorszenie koniunktury w otoczeniu zewnętrznym Polski, które przełożyło się na spowolnienie wzrostu gospodarczego w kraju i uwidocznilo się w spadku tempa wzrostu dochodów podatkowych, deficyt sektora instytucji rządowych i samorządowych wyniósł 3,9% PKB. Dlatego też w dniu 21 czerwca 2013 r. Rada ECOFIN przyjęła nowe rekomendacje dla Polski z art. 126.7 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), zalecając Polsce redukcję nadmiernego deficytu do 2014 r.

Na początku października 2013 r. Polska poinformowała Komisję Europejską, iż pomimo wdrażania działań zmierzających do redukcji nadmiernego deficytu nie zrealizuje celu nominalnego na 2013 r. Wynikało to z efektów cyklicznych, w tym spadku dochodów i zmiany struktury wzrostu gospodarczego. Wpływ na to miała częściowo gorsza sytuacja gospodarcza w UE, jak i w Polsce. Jednocześnie, w ocenie Polski pełne wdrożenie rekomendowanych przez Radę działań w 2013 r. miałyby negatywny wpływ na wzrost gospodarczy i nie dawałoby gwarancji realizacji rekomendowanych przez Radę celów. W konsekwencji Rząd zdecydował się na inne rozłożenie w czasie dostosowań fiskalnych, które dawało pewność, że wzrost PKB nie zostanie stłumiony.

W związku z tym 10 grudnia 2013 r. Rada ECOFIN wydała decyzję z art. 126.8 TFUE stwierdzającą brak podjęcia przez Polskę skutecznych działań w celu redukcji nadmiernego deficytu oraz wydała nowe rekomendacje z art. 126.7 TFUE, zalecając redukcję nadmiernego deficytu do 2015 r. Polska została również zobowiązana do osiągnięcia deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych na poziomie 4,8% PKB w 2013 r., 3,9% PKB w 2014 r. i 2,8% PKB w 2015 r. (wyłączając wpływ transferów aktywów z OFE do ZUS), co powinno odpowiadać redukcji deficytu strukturalnego w 2014 r. o 1% PKB, a w 2015 r. o 1,2% PKB.

W kwietniu 2014 r. Polska przekazała Komisji Europejskiej i Radzie Informację o działaniach podjętych w celu realizacji rekomendacji Rady z grudnia 2013 r. Potwierdziła w niej determinację do dalszego ograniczania nierównowagi finansów publicznych w celu stworzenia bezpiecznych i trwałych fundamentów dla rozwoju kraju (dalsza redukcja nadmiernego deficytu). Polska zapewniła o kontynuacji w kolejnych latach silniejszego niż rekomendowane przez Radę zacieśniania polityki fiskalnej, prowadzącej do osiągnięcia w 2014 r. jednorazowej nadwyżki w wysokości 5,8% PKB oraz w 2015 r. deficytu sektora na poziomie 2,5% PKB (wg metodologii ESA'2010 nieuwzględniającej m.in. jednorazowego wpływu reformy emerytalnej deficyt sektora wyniesie odpowiednio -3,5% PKB i -2,7% PKB). Powyższe będzie możliwe m.in. dzięki konsekwentnemu wdrażaniu działań strukturalnych racjonalizujących wydatki i zwiększających dochody, w tym przede wszystkim poprzez wdrażanie pakietu działań zwiększających stopień przestrzegania przepisów podatkowych i poprawiającego efektywność administracji podatkowej.

W dniu 2 czerwca 2014 r. Komisja Europejska przedstawiła ocenę skuteczności działań podjętych przez Polskę w zakresie redukcji nadmiernego deficytu. Stwierdziła w niej, iż Polska podjęła skuteczne działania w celu redukcji nadmiernego deficytu i uznała, że nie ma potrzeby podejmowania dalszych kroków w ramach obowiązującej w dalszym ciągu Polskę procedury nadmiernego deficytu. Komisja Europejska potwierdziła osiągnięcie w 2013 r., niższego niż zaleconego przez Radę w grudniowych rekomendacjach z 2013 r., deficytu nominalnego tj. 4,3% PKB (wobec zalecanego 4,8% PKB). Zgodnie z prognozami wiosennymi Komisji Europejskiej deficyt w 2014 r. wyniesie 3,6% PKB (według metodologii ESA'2010), zaś dostosowanie strukturalne będzie zgodne z rekomendacjami Rady. Natomiast w 2015 r., przy założeniu braku podjęcia dodatkowych działań, deficyt nominalny wyniesie

wg KE 3,1% PKB i będzie wyższy od rekomendowanego, zaś dostosowanie strukturalne wyniesie 0,4% PKB, czyli poniżej zalecanego.

Absolutorium z wykonania budżetu UE za 2013 r. oraz projekt budżetu UE na 2015 r.

Na posiedzeniu Rady ECOFIN w dniu 18 lutego 2014 r. została przyjęta rekomendacja Rady w sprawie wykonania budżetu UE za 2013 r. Rada uznała, iż opierając się na wynikach finansowych budżetu ogólnego UE jako całości oraz biorąc pod uwagę ustalenia poczynione przez Europejski Trybunał Obrachunkowy, należy udzielić Komisji Europejskiej absolutorium.

Na tym samym posiedzeniu prezydencja grecka przeprowadziła dyskusję w sprawie wytycznych do budżetu UE na 2015 r., które następnie zostały przedstawione Parlamentowi Europejskiemu, Komisji Europejskiej oraz innym instytucjom. W trakcie dyskusji, Polska zwróciła uwagę na konieczność zakończenia złych praktyk z poprzednich lat w zakresie procesu budżetowego i przyjmowania budżetów zbyt niskich, co prowadzi do późniejszej konieczności ich nowelizacji w trybie nagłym i niepotrzebnego zwiększenia napięcia. Polska zwróciła także uwagę na problem kumulujących się niespłaconych zobowiązań, co będzie musiało znaleźć rozwiązanie w budżecie na rok kolejny i następne lata.

W dniu 20 czerwca 2014 r. prezydencja grecka na Radzie ECOFIN przeprowadziła debatę nad projektem budżetu UE na 2015 r. Polska zwróciła uwagę na konieczność respektowania zobowiązań przyjętych między innymi w ramach nowych wieloletnich ram finansowych. Podkreśliła, iż w oparciu o te zobowiązania państwa członkowskie UE podjęły już pewne decyzje inwestycyjne i źle by się stało, gdyby nie było środków na ich realizację. Należy uniknąć sytuacji, że refundacja poniesionych wydatków będzie opóźniona lub będzie realizowana częściowa. Polska zgodziła się, iż brak marginesu w wydatkach na płatności nie jest rozsądny, ale priorytetem powinno być zapewnienie środków na spłacenie zaciągniętych zobowiązań. Muszą być zapewnione odpowiednie środki na płatności.

3.4.1. Semestr Europejski

Semestr Europejski

Polska aktywnie uczestniczyła w kolejnej, czwartej edycji Semestru Europejskiego, który rozpoczął się od dyskusji nad przedstawioną przez Komisję Europejską w listopadzie 2013 r. Roczną Analizą Wzrostu Gospodarczego na 2014 r. (ang. *Annual Growth Survey 2014*, AGS 2014). Komisja Europejska przedstawiła w niej ogólne priorytety gospodarcze i społeczne na 2014 r.

Na posiedzeniu Rady ECOFIN w dniu 18 lutego 2014 r. zostały przyjęte konkluzje w sprawie oceny i priorytetów przedstawionych przez Komisję Europejską w ASG 2014. Podczas posiedzenia Rady EPSCO w dniu 10 marca 2014 r., w toku dyskusji dotyczącej kwestii społecznych argumentowano, iż w sytuacji kiedy wysokie bezrobocie przeradza się w bezrobocie o charakterze długotrwałym, zastosowanie powinny mieć te instrumenty, które pozwalają utrzymać zatrudnienie pomimo niesatysfakcjonującego tempa rozwoju gospodarczego. Pozytywne rezultaty w wielu krajach przyniosło stosowanie instrumentów wsparcia przedsiębiorców przechodzących trudności ekonomiczne. Polska podkreśliła wagę działań w ramach polityki gospodarczej, szczególnie w skali makro, polegających na usuwaniu barier i tworzeniu zachęt dla tworzenia miejsc pracy oraz potrzebę reindustrializacji Europy jako ciekawego wątku wymagającego dalszego rozwinięcia, zwłaszcza w odniesieniu do różnych dziedzin przemysłu. W odniesieniu do procedur w ramach UE Polska podkreśliła, że kluczowe jest zacieśnienie współpracy między Radami ECOFIN i EPSCO, ale także współpraca pomiędzy Komisją Europejską a państwami członkowskimi, polegająca na ciągłej konsultacji proponowanych przez państwa członkowskie reform w obu perspektywach: gospodarczej i społecznej. Ponadto dyskusja nt. AGS 2014 odbyła się również na posiedzeniach innych formacji Rady UE, w tym Rady COMPET w dniach 20-21 lutego 2014 r., Rady EYCS 24 lutego 2014 r., Rady ENVI 3 marca 2014 r., Rady JHA 4 marca 2014 r. oraz w ramach wymiany poglądów na poziomie eksperckim w Radzie TTE.

Wnioski z dyskusji nad AGS 2014 w Radzie UE stanowiły podstawę do przygotowania przez Radę Europejską w marcu 2014 r. wytycznych do opracowania przez państwa członkowskie aktualizacji krajowych programów reform oraz programów stabilności lub konwergencji.

W dniu 2 czerwca 2014 r. Komisja Europejska przedstawiła projekt zaleceń Rady UE w sprawie krajowych programów reform i opinii na temat programów stabilności lub konwergencji dla 26 państw członkowskich (ang. *Country-Specific Recommendations*, CSR) oraz projekt zalecenia w sprawie wdrożenia wytycznych dotyczących polityki gospodarczej państw członkowskich, których walutą jest euro. Wraz z projektem zaleceń Komisja Europejska przedstawiła także opinię w sprawie wychodzenia państw członkowskich z procedury nadmiernego deficytu. W odniesieniu do Polski i Chorwacji KE postanowiła o zawieszeniu tej procedury oraz zaproponowała jej uchylenie przez Radę w stosunku do Austrii, Belgii, Czech, Danii, Królestwa Niderlandów oraz Słowacji.

Zalecenia były następnie przedmiotem dyskusji na właściwych komitetach przygotowawczych Rady UE oraz odpowiednich formacjach Rady (ECOFIN, EPSCO, GAC), oraz uzyskały polityczne poparcie na posiedzeniu Rady Europejskiej w dniach 26-27 czerwca 2014 r.

Należy podkreślić, że tegoroczne zalecenia dla większości państw członkowskich, w tym dla Polski są potwierdzeniem, z kilkoma uzupełnieniami, zaleceń z ubiegłego roku, co jest zrozumiałe, jeśli się weźmie pod uwagę, że dotyczą one problemów, których rozwiązanie wymaga zwykle wielu lat. Podkreślenia wymaga również fakt, że zalecenia, co do zasady, wskazują na problemy i wyzwania, które Rząd RP zidentyfikował już między innymi w swoich dokumentach strategicznych.

W toku dyskusji w formacjach Rady UE nad przedstawionym przez Komisję Europejską projektem zaleceń dla Polski Rząd RP podnosił przede wszystkim wątpliwości co do zasadności i kształtu trzech zaleceń dotyczących:

- poszerzenia bazy podatkowej poprzez ograniczenie preferencyjnych stawek podatku VAT;
- ustanowienia niezależnej rady fiskalnej;
- włączenia rolników do powszechnego systemu emerytalnego, poczynając od przyspieszenia tworzenia systemu szacowania i rejestracji dochodów rolników.

W odniesieniu do stawek VAT Polska zwracała m.in. uwagę, iż w Polsce stosuje się obniżone stawki, podobnie jak wiele innych państw członkowskich, zgodnie z unijną dyrektywą. Są one głównie stosowane dla podstawowych produktów, towarów i usług związanych z dostępem do kultury i zdrowia, co jest zgodne z przepisami europejskimi i odzwierciedla również praktykę w innych państwach członkowskich. Polska wskazywała także, iż narzucanie obowiązku ograniczenia zakresu stosowania stawek obniżonych będzie ingerencją w prawa państwa członkowskiego wynikające z dyrektywy.

W odniesieniu do powołania niezależnej rady fiskalnej zwrócono uwagę, że w opinii Polski nie ma podstawy prawnej do sformułowania zalecenia w tym zakresie. Obowiązek tworzenia takich rad dotyczy tylko państw strefy euro.

W odniesieniu do systemu emerytalnego dla rolników Polska zwracała uwagę, że zgodnie z zaleceniami z 9 lipca 2013 r. dotychczasowe działania miały na celu poprawę mobilności międzysektorowej rolników i członków ich rodzin oraz budowę systemowych rozwiązań zmierzających do włączenia zasobów pracy ukrytych w rolnictwie do pozarolniczego rynku pracy. Zalecenie z 2013 r. mówiło o poprawie międzysektorowej mobilności pracowników, a jako środek wskazano reformatorskie wysiłki związane z Kasą Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego (KRUS). Obecny projekt zalecenia mówi wprost o likwidacji odrębnego systemu ubezpieczeń społecznych dla rolników i jest daleko idącą ingerencją w system ubezpieczeń społecznych dla rolników, co narusza swobodę regulacji krajowych systemów zabezpieczenia społecznego przez państwa członkowskie. Polska zwracała uwagę, że podziela cel Komisji Europejskiej – wspieranie mobilności międzysektorowej rolników. Podkreślano jednak, iż w Polsce cel ten jest realizowany różnymi

sposobami – m.in. nowy Program Rozwoju Obszarów Wiejskich promuje konsolidację gospodarstw rolnych. Efekty są takie, że w ciągu ostatnich lat aż 7,5% rolników odeszło z sektora. Polska oceniła, iż zalecanie przez Komisję całkowitego zniesienia odrębnego systemu ubezpieczeniowego dla rolników jest zaskakujące, tym bardziej, że niektóre państwa (np. Francja, Niemcy czy Grecja), w których istnieją takie silnie dotowane systemy, nie otrzymały takich zaleceń. Polska zwróciła także uwagę, iż skutkiem zniesienia KRUS mogłoby być zwiększenie emigracji z Polski, co nie jest pożądane zarówno dla Polski jak i zapewne dla szeregu innych państw. Polska postulowała o usunięcie zalecenia mówiącego *de facto* o likwidacji KRUS, proponując ewentualnie przeformułowanie brzmienia zalecenia z roku ubiegłego przez wskazanie na potrzebę kontynuacji działań na rzecz zreformowania systemu zabezpieczenia społecznego rolników KRUS, w celu poprawy międzysektorowej mobilności pracowników.

Należy podkreślić, że modyfikowanie projektu zaleceń, przy sprzeciwie Komisji, jest bardzo trudne z uwagi na obowiązywanie od 2012 r. zasady „zastosuj się lub wytłumacz” (ang. *comply or explain rule*), wprowadzonej w ramach „sześciopaku”. Zgodnie z nią, oczekuje się, że Rada, co do zasady, zastosuje się do wniosków i zaleceń Komisji lub publicznie wyjaśni swoje stanowisko. W rezultacie stanowisko negocjacyjne Komisji Europejskiej po raz kolejny było nieelastyczne i niechętnie godziła się ona na zmiany proponowane przez państwa członkowskie. W wypadku sprzeciwu Komisji, podjęcie przez Radę decyzji o przyjęciu proponowanej przez państwo członkowskie zmiany zalecenia wymaga poparcia kwalifikowaną większością głosów pozostałych państw członkowskich. Takie poparcie uzyskało tylko złagodzenie sformułowania odnoszącego się do ograniczenia preferencyjnych stawek podatku VAT, na co zgodziła się w efekcie również Komisja. W odniesieniu do ustanowienia rady fiskalnej i systemu emerytalnego rolników utrzymane zostało brzmienie zaleceń zgodne z projektem Komisji Europejskiej.

3.5. RYNEK WEWNĘTRZNY

Akt o jednolitym rynku I i II

Jednolity rynek stanowi siłę napędzającą wzrost gospodarczy w Unii Europejskiej. Komisja Europejska przedstawiła w 2011 i 2012 roku dwa pakiety reform jednolitego rynku (ang. *Single Market Act I i Single Market Act II* - SMA I i SMA II), których realizacja ma umożliwić wprowadzenie funkcjonowania jednolitego rynku na wyższy poziom. Polska wielokrotnie na forum Unii Europejskiej wyrażała pogląd, że realizacja wszystkich dźwigni wzrostu zawartych w SMA I i II wymaga zdecydowanego przyspieszenia. Do czasu rozpoczęcia prezydencji greckiej wszystkie propozycje legislacyjne zostały przedstawione przez Komisję Europejską. Zauważalne w latach 2013-2014 przyspieszenie przebiegu prac nad wdrożeniem poszczególnych dźwigni przyjętych w ramach tych pakietów jest pozytywnie oceniane przez Polskę.

Do tej pory osiągnięto porozumienie w odniesieniu do jedenastu z dwunastu dźwigni SMA I (uwzględniając rozwiązania w sprawie jednolitego patentu Unii Europejskiej). W trakcie prezydencji greckiej Polska doprowadziła do uwzględnienia własnego interesu w odniesieniu do m.in. w odniesieniu do takich aktów prawnych jak:

- dyrektywa dotycząca delegowania pracowników (na skutek postulatów i działań Polski dyrektywa wprowadzi swobodę w doborze krajowych środków kontrolnych wobec firm delegujących pracowników: w pierwotnej wersji państwa miały informować Komisję Europejską przed wprowadzeniem nowych metod nadzoru; w ostatecznym kształcie dyrektywa przewiduje jedynie obowiązek informowania o instrumentach kontrolnych, które muszą być uzasadnione, proporcjonalne i zgodne z prawem unijnym),
- rozporządzenie w sprawie identyfikacji elektronicznej i podpisu elektronicznego.

- dyrektywa w sprawie fakturowania elektronicznego w zamówieniach publicznych (w tekście kompromisowym dyrektywy znalazły się odniesienia do zastosowania procedur sprawdzających, co wielokrotnie było podnoszone przez Polskę w trakcie prac w Radzie,
- dyrektywa dotycząca zarządzania prawami autorskimi (pomimo, iż znaczna większość zgłaszanych przez Polskę postulatów została uwzględniona, to niektóre zapisy w dalszym ciągu budziły wątpliwości. Dotyczy to w szczególności kryteriów ustalania stawek wynagrodzeń oraz systemu udzielania licencji wieloterytorialnych. Dlatego podczas głosowania w Radzie w sprawie dyrektywy Polska wstrzymała się od głosu).

Ponadto Polska poparła przyjęcie takich aktów prawnych jak:

- dyrektywa w sprawie łatwiejszego nabywania, zachowywania i przenoszenia dodatkowych uprawnień emerytalnych,
- dyrektywa w sprawie środków mających na celu zmniejszenie kosztów wdrażania szybkich sieci łączności elektronicznej
- pakiet trzech dyrektyw z zakresu zamówień publicznych,
- rozporządzenie w sprawie wytycznych dotyczących sieci transeuropejskich w dziedzinie infrastruktury telekomunikacyjnej.

W trakcie prezydencji greckiej nie udało się zakończyć prac związanych z należącą do pakietu SMA I dyrektywą w sprawie ustanowienia wspólnej jednolitej podstawy opodatkowania osób prawnych (liczne zastrzeżenia państw członkowskich, w tym Polski).

W ramach pakietu SMA II najbardziej zaawansowane prace toczyły się w obszarach: czwartego pakietu kolejowego, dyrektywy w sprawie standardowej deklaracji VAT, dyrektywy i rozporządzenia w sprawie opłat *interchange* w odniesieniu do transakcji realizowanych kartą płatniczą. Stan prac jest na tyle zaawansowany, że istnieje szansa ich zakończenia w początkowym okresie nowej kadencji PE. Polska zasadniczo wyrażała poparcie dla kierunku prac prowadzonych w powyższych obszarach. Najwięcej wątpliwości i zastrzeżeń Polski budził projekt dyrektywy w sprawie dostępu do bankowego rachunku rozliczeniowego. Wrażliwym dossier jest także czwarty pakiet kolejowy.

Polityka przemysłowa

Polityka przemysłowa była jednym z tematów posiedzenia Rady ds. Konkurencyjności w dniach 20-21 lutego 2014 r. oraz Rady Europejskiej w dniach 20-21 marca 2014 r. Podstawą dyskusji był Komunikat Komisji „Działania na rzecz odrodzenia przemysłu europejskiego” opublikowany 22 stycznia 2014 r. (wraz z pakietem dotyczącym ram klimatyczno-energetycznych do 2030). Kwestia polityki przemysłowej w kontekście przygotowań do lutowego posiedzenia Rady Europejskiej, była także przedmiotem rozmów podczas drugiego nieformalnego spotkania „Przyjaciół przemysłu” (Rzym, 30 stycznia 2014 r.), w którym wzięli udział ministrowie odpowiedzialni za przemysł z 22 p.cz., w tym z Polski, oraz Wiceprzewodniczący Komisji Europejskiej A. Tajani. Polska wskazywała między innymi, iż cele polityki przemysłowej UE nie mogą być pomijane przy realizacji pozostałych polityk sektorowych UE, w tym klimatycznej, energetycznej i handlowej. Zdaniem Polski UE powinna dążyć do wprowadzenia do polityki klimatycznej mechanizmów gwarantujących jej spójność i równowagę względem polityki przemysłowej. Polska podkreślała, że konkurencyjność gospodarki, w tym konkurencyjność przemysłu, nie może być jedynie tłem dla prowadzonych polityk, ale powinna być pierwszym z kryteriów oceny proponowanych na forum UE rozwiązań. Obserwowana dysproporcja między narzędziami polityki klimatycznej i przemysłowej stwarza ryzyko, że spójność unijnych polityk pozostanie iluzoryczna. Podczas dyskusji Polska po raz kolejny podkreśliła, że kwestią fundamentalną jest zapewnienie spójności pomiędzy unijnymi politykami horyzontalnymi i sektorowymi tak, aby realizowane w ich ramach działania wzajemnie się wspierały, w celu wykorzystania efektu synergii na rzecz wzmocnienia wzrostu gospodarczego oraz tworzenia nowych miejsc pracy. Dodatkowo wskazywała na uwidaczniającą się tendencję prowadzącą do prymatu

polityki klimatycznej UE, której bardzo ambitne cele rzutują negatywnie na konkurencyjność europejskiego przemysłu.

Ponadto Polska zwracała uwagę, że niezbędne dla zachowania i wzmocnienia konkurencyjności europejskiej bazy przemysłowej są inwestycje w innowacje przemysłowe, oraz że motorem wzrostu gospodarczego jest sektor prywatny, któremu należy zapewnić optymalne otoczenie prawne. Działania podejmowane w obszarze regulacyjnym muszą przebiegać w sposób zrównoważony i obejmować kompleksową ocenę dotyczącą wszystkich aspektów testu konkurencyjności tj. konsekwencje propozycji legislacyjnych dla poszczególnych branż i sektorów przemysłu, małych i średnich przedsiębiorstw, skutków proponowanych rozwiązań nie tylko dla całej UE, ale także dla poszczególnych państw członkowskich oraz ich regionów.

Tajemnica handlowa

Na posiedzeniu Rady UE ds. Konkurencyjności w dniu 26 maja 2014 r. przyjęto podejście ogólne w sprawie dyrektywy o ochronie tajemnic handlowych (ang. *trade secrets directive*). Polska poparła przyjęcie podejścia ogólnego. W dotychczasowej dyskusji dla Polski najbardziej problematyczne były kwestie art. 8 ust.2 (zakres poufności w trakcie postępowań sądowych – czy nie będzie on ograniczał dostępu do materiałów dowodowych) oraz art.12 ust 2 (stworzenie nowej procedury niewystępującej w systemach prawnych wielu państw członkowskich – w tym Polskim - na potrzeby unieważnienia ostatecznego wyroku sądu w związku ze zmianą okoliczności powodującą utratę przez tajemnicę handlową swojego charakteru – „tajemnica przestaje być tajemnicą”). W toku intensywnych negocjacji Polsce udało się zrealizować założenia stanowiska Rządu odnoszące się do tego projektu, w szczególności usunięcie z projektu ograniczenia dla strony przeciwnej do dostępu do dowodów i udziału w rozprawie w postępowaniu sądowym oraz wydłużenie okresu przedawnienia roszczeń przysługujących posiadaczowi tajemnicy przedsiębiorstwa.

Podejście ogólne będzie podstawą do rozpoczęcia negocjacji z PE. Przyszła prezydencja włoska oraz Komisja Europejska zapewniają o dążeniu do szybkiego zakończenia prac nad projektem. Wydaje się jednak, że prace te mogą być skomplikowane także ze względu na zastrzeżenia Włoch do treści przyjętego przez Radę podejścia ogólnego.

Znaki towarowe

Przedstawiony przez prezydencję w trakcie posiedzenia Rady UE ds. Konkurencyjności w dniu 26 maja 2014 r. raport z postępu prac nad pakietem dotyczącym znaków towarowych uwzględnia większość postulatów zaprezentowanych w toku negocjacji przez Polskę, w tym te najistotniejsze dotyczące m.in. opcjonalnego przejścia na system sprzeciwowy oraz dobrowolnej współpracy urzędów krajowych z Urzędem Harmonizacji Rynku Wewnętrznego (ang. *Office for Harmonization in the Internal Market – OHIM*).

Podczas posiedzenia Rady Polska wyraziła dodatkowo wątpliwości co do art. 17 tekstu kompromisowego, który przewiduje przeprowadzenie przed sądem powszechnym całej procedury zmierzającej do wygaszenia znaku. W Polsce procedura wygaszenia znaku należy do wyłącznej kompetencji Urzędu Patentowego RP. Taki podział kompetencji w polskim systemie prawnym istnieje od wielu lat i przynosi wymierne efekty. Wdrożenie zmiany zaproponowanej w tekście kompromisowym byłoby trudne do przeprowadzenia w praktyce i wymagałoby zarówno zmian legislacyjnych, jak i organizacyjnych. Co więcej, powielenie kompetencji sądu i urzędu mogłoby doprowadzić do znacznych rozbieżności w orzecznictwie. Polska tym samym poparła oryginalne brzmienie artykułu zaproponowane przez Komisję Europejską, które umożliwia zawieszenie postępowania sądowego, tak aby przesłanki wygaśnięcia zostały ocenione przez urząd. Kolejny tekst kompromisowy rozporządzenia został zaprezentowany przez Prezydencję na posiedzeniu grupy roboczej ds. własności intelektualnej w dniu 12 czerwca 2014 r., na którym odbyła się również wstępna dyskusja nad nowym tekstem dyrektywy. O ile większość zmian zawartych w tekście kompromisowym rozporządzenia wydaje się odpowiednia, to wciąż dalszej dyskusji wymagają kwestie tranzytu towarów, finansowania urzędów krajowych oraz dystrybucji nadwyżki OHIM.

Dyskusja nad pakietem (rozporządzenie i dyrektywa) ma być kontynuowana przez Prezydencję włoską, która planuje osiągnięcie podejścia ogólnego do końca 2014 r.

Pomoc publiczna

Kwestia reformy zasad udzielania pomocy publicznej, mimo że leży w wyłącznych kompetencjach Komisji Europejskiej, była przedmiotem obrad Rady ds. Konkurencyjności. Na posiedzeniu Rady w dniach 20 – 21 lutego 2014 r. Komisarz ds. Konkurencji J. Almunia przedstawił informacje na temat stanu prac nad reformą przepisów pomocowych. Ze względu na ograniczenia czasowe, nie doszło do wymiany uwag przez państwa członkowskie. Wraz z przedstawicielami Francji, Czech oraz Węgier, przedstawiciel Polski wyraził z tego powodu niezadowolenie, gdyż temat pomocy publicznej jest zbyt ważny w obecnym czasie, aby go nie przeanalizować przez Radę.

W trakcie kolejnego posiedzenia Rady w dniach 26 maja 2014 r. Komisarz ds. Konkurencji, J. Almunia podkreślił, iż zgodnie z jego zapowiedziami z wiosny 2012 r., reforma zostanie zakończona w czerwcu 2014 r. (tym niemniej do końca prezydencji greckiej Komisja nie zdążyła wypracować ostatecznych wersji wytycznych w sprawie pomocy na ratowanie i restrukturyzację przedsiębiorstw, komunikatu w sprawie pojęcia pomocy publicznej oraz formularzy notyfikacyjnych i sprawozdawczych). W trakcie dyskusji Polska podziękowała Komisji za podjęcie wysiłku przeprowadzenia reformy unijnego prawa w dziedzinie pomocy państwa. Przedstawiciel Polski wskazał, iż Polska opowiada się za możliwością udzielania wsparcia publicznego w sytuacjach tego naprawdę wymagających, a więc w przypadku identyfikacji zawodności rynku. Szczególnie ważne w tym zakresie jest zapewnienie możliwości skutecznego i efektywnego wykorzystywania środków polityki spójności.

Polska pozytywnie oceniła przyjęte w dniu 21 maja 2014 r. ogólne rozporządzenie w sprawie wyłączeń blokowych na lata 2014-2020, które stanowi znaczne rozszerzenie możliwości wprowadzania nowych środków pomocy bez konieczności jej notyfikacji. W tym kontekście Polska zwróciła uwagę, iż nowe rozwiązania prawne (w tym w szczególności obowiązek notyfikacji i uzyskania akceptacji Komisji dla planów ewaluacji w przypadku tzw. dużych programów pomocowych) nie powinny powielać działań realizowanych w ramach polityki spójności. Jeśli chodzi o przygotowywane Wytyczne w sprawie pomocy na ratowanie i restrukturyzację, Polska wskazała, iż zaostrenie wymogów efektywnościowych w odniesieniu do notyfikowanych planów restrukturyzacji jest zasadne z punktu widzenia racjonalnego i efektywnego wydawania środków publicznych. Polska wyraziła jednakże zaniepokojenie zaostreniem niektórych kryteriów (w szczególności w zakresie odpowiedności pomocy, efektu zachęty, ograniczenia pomocy do minimum), w taki sposób, że mogą okazać się one zbyt restrykcyjne, w szczególności w odniesieniu do małych i średnich przedsiębiorstw. Przedstawiciel Polski podkreślił również, iż z dużą nadzieją oczekuje na projektowany Komunikat w sprawie pojęcia pomocy państwa (ang. *notion of aid*), który ma w sposób kompleksowy wyjaśnić i uporządkować najważniejsze elementy składające się na pojęcie pomocy państwa. Ze względu na złożoność tego pojęcia i poziom trudności w jego stosowaniu niezwykle ważne jest, aby treść tego Komunikatu była jak najbardziej jasna i precyzyjna. W związku z projektem Komunikatu w sprawie ewaluacji, najważniejsze z punktu widzenia Polski jest zachowanie równowagi między korzyściami płynącymi z ewaluacji programów pomocowych a obciążeniami administracyjnymi nakładanymi na państwa członkowskie w związku z procesem ewaluacji.

System eCall

Polska poparła przyjęcie podejścia ogólnego przez Radę w sprawie projektu dotyczącego wdrożenia obowiązkowego unijnego systemu obsługi połączeń alarmowych wysyłanych automatycznie przez samochody lub wyzwalanych ręcznie przez pasażerów w przypadku zderzenia (tzw. systemu pokładowego eCall). Najważniejsze kwestie dla Polski, tj.: zakres upoważnienia Komisji Europejskiej do wydania aktów delegowanych oraz zapewnienie okresu przejściowego odpowiedniego dla branży motoryzacyjnej na dostosowanie się do nowych wymogów prawnych, zostały rozwiązane w sposób zadawalający dzięki działaniom podejmowanym przez przedstawicieli uczestniczących w negocjacjach projektu. Wskutek sprzeciwów między innymi Polski został ograniczony i wyraźnie doprecyzowany

zakres aktów delegowanych w art. 9, a także wprowadzono nowy art. 9a odnoszący się do aktów wykonawczych. Postulaty Polski przyczyniły się do wydłużenia daty stosowania projektowanego rozporządzenia do 36 miesięcy od daty jego wejścia w życie (art. 12). Wprowadzono również zapisy obligujące KE do wydania aktów delegowanych i wykonawczych w ciągu 12 miesięcy od daty wejścia w życie projektowanego aktu prawnego. Zapewni to co najmniej 24 miesiące dla sektora motoryzacyjnego na dostosowanie się do projektowanych zmian, co jest z punktu widzenia Polski rozwiązaniem satysfakcjonującym.

Prawo autorskie

W zakresie prawa autorskiego prezydencja grecka doprowadziła do przyjęcia decyzji Rady w sprawie podpisania, w imieniu Unii Europejskiej, Traktatu z Marrakeszu o ułatwieniu dostępu do opublikowanych utworów osobom niewidomym, niedowidzącym i cierpiącym na inne zaburzenia odczytu druku. Polska, popierając podpisanie traktatu, sprzeciwiała się jednak przyjęciu tej decyzji w oparciu o art. 207 TFUE, uznając, że przystąpienie Unii do tego traktatu nie stanowi realizacji jej polityki handlowej, a więc nie mieści się w kompetencjach wyłącznych Unii lecz w jej kompetencjach mieszanych. Wobec utrzymania tej podstawy prawnej w ostatecznym tekście decyzji, podczas głosowania na posiedzeniu Rady (w dniu 14 kwietnia 2014 r.) Polska wstrzymała się od głosu i złożyła w tej sprawie oświadczenie, w którym wyjaśnione zostały nasze zastrzeżenia proceduralne.

Turystyka

Polska jest szczególnie usatysfakcjonowana debatą podjętą w trakcie nieformalnego spotkania ministrów UE ds. turystyki (10 marca 2014 r., Ateny), dotyczącą nowej strategii na rzecz większego wzrostu gospodarczego i zatrudnienia w turystyce przybrzeżnej i morskiej, *europejskich zasad jakości w turystyce oraz turystyki dostępnej dla wszystkich*. W trakcie spotkania Polska zwróciła uwagę, iż sektor turystyki odgrywa ważną rolę w gospodarce morskiej, a nowy Komunikat Komisji w sposób szeroki i wyczerpujący charakteryzuje obszar turystyki morskiej i przybrzeżnej. W trakcie spotkania Polska zwróciła uwagę na fakt, iż potrzebne są skoordynowane i wspólne działania różnych podmiotów, co pozwoli na stworzenie warunków, które będą podstawą dla wzrostu turystyki morskiej i przybrzeżnej z uwzględnieniem jej charakteru oraz przy poszanowaniu środowiska naturalnego. Ponadto Polska podkreśliła, iż dostępność turystyki w każdym wymiarze tj. dostępności wizowej, dla osób niepełnosprawnych czy dostępności do informacji, jest niezwykle ważna dla rozwoju gospodarki turystycznej.

Dodatkowo Polska przedstawiła również swoje wątpliwości odnośnie do europejskich zasad jakości w turystyce. Prace nad wprowadzeniem *Europejskiego Znak Jakości* trwały od 2011 r. Pierwotna propozycja zakładała jego ustanowienie w formie rozporządzenia oraz wprowadzenie systemu certyfikacji na poziomie krajowym i europejskim. Ze względu na zgłaszane przez państwa członkowskie wątpliwości oraz brak zgody wewnątrz samej Komisji, ostatecznie Komisja zrezygnowała z formy rozporządzenia, przekazując 20 lutego 2014 roku projekt niewiążącego zalecenia Rady w sprawie europejskich zasad jakości w turystyce. Ponadto zrezygnowano z utworzenia czytelnego „Znak jakości”, o którego nadanie mogłyby ubiegać się istniejące i nowopowstające systemy certyfikacji i zastąpiono go ogólniej sformułowanymi „Zasadami jakości”, których stosowanie zaleca się organizacjom turystycznym. Ponieważ w tej formule projekt odbiegał od pierwotnych założeń *Europejskiego Znak Jakości*, a zmiany te mogłyby wpłynąć negatywnie na powszechność stosowania europejskich zasad jakości w turystyce przez podmioty turystyczne oraz na możliwość monitorowania (kontroli) przez państwa członkowskie oraz KE, Polska prezentowała stanowisko sceptyczne. Zdecydowanie negatywne stanowisko zajęło osiem państw członkowskich (Austria, Dania, Finlandia, Niemcy, Irlandia, Holandia, Szwecja i Wielka Brytania) tworząc mniejszość blokującą. W związku z tym prace nad projektem zostały wstrzymane.

3.5.1. Agenda Cyfrowa

W pracach nad *Wnioskiem dotyczącym rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie środków mających na celu zmniejszenie kosztów wdrażania szybkich sieci łączności elektronicznej* Polska wyrażała poparcie dla celu przedstawionego projektu rozporządzenia – redukcji kosztów, a tym samym przyspieszenia inwestycji w infrastrukturę telekomunikacyjną w UE, wskazując, że część rozwiązań zawartych we wniosku KE została już wdrożona przez Polskę lub są prowadzone prace nad ich wdrożeniem. Pomimo zmiany formy prawnej wniosku z rozporządzenia na dyrektywę, Rząd RP poparł przyjęcie kompromisowej wersji projektu, wypracowanej w toku prac Rady UE a następnie uzgodnionej z Parlamentem Europejskim, gdyż umożliwiło to szybsze zakończenie prac na poziomie unijnym.

Polska była również zaangażowana w dyskusję nad *projektem rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego środki dotyczące europejskiego jednolitego rynku łączności elektronicznej i mające na celu zapewnienie łączności na całym kontynencie, zmieniającego dyrektywy 2002/20/WE, 2002/21/WE i 2002/22/WE oraz rozporządzenia (WE) nr 1211/2009 i (UE) nr 531/2012*. Podczas prac Polska wyrażała poparcie dla celu inicjatywy, która stanowi jeden z kluczowych warunków dokończenia budowy jednolitego rynku telekomunikacyjnego w UE, co ma ogromne znaczenie w kontekście walki z kryzysem gospodarczym. Jednocześnie Polska zgłaszała też liczne postulaty zmierzające do poprawy precyzji i jakości większości proponowanych przepisów. Podobnie jak większość państw członkowskich UE, Polska wyrażała obawy, m.in. o:

- wzrost biurokracji i obciążeń finansowych dla przedsiębiorców telekomunikacyjnych, jak i krajowych organów regulacyjnych,
- niejasne powiązania pomiędzy proponowanymi rozwiązaniami a obecnymi ramami telekomunikacyjnymi,
- wpływ na istniejące struktury i kompetencje krajowych organów regulacyjnych, w tym przesunięcie rozkładu uprawnień wzmacniające Komisję Europejską kosztem państw członkowskich,
- trudne do oszacowania konsekwencje konsolidacji rynku dla skutecznej konkurencji, konsumentów i małych operatorów,
- wpływ przepisów rozporządzenia na pobudzenie inwestycji w infrastrukturę,
- przesunięcie równowagi sił pomiędzy Komisją a państwami członkowskimi UE w odniesieniu do regulacji rynku łączności elektronicznej.

Polska poparła raport z postępu prac przedstawiony na posiedzeniu Rady UE ds. Transportu, Telekomunikacji i Energii (TTE) w dniu 6 czerwca 2014 r., który właściwie odzwierciedla dotychczasowe zaawansowanie prac nad projektem rozporządzenia, jak i główne punkty sporne pomiędzy państwami członkowskimi UE w stosunku do przedmiotowego wniosku.

Polska brała także udział w dyskusji nad *projektem dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie środków mających na celu zapewnienie wspólnego wysokiego poziomu bezpieczeństwa sieci i informacji w obrębie Unii*, który stanowi fundament przedstawionej przez Komisję Europejską Strategii Unii Europejskiej w zakresie cyberbezpieczeństwa. Polska wyrażała poparcie dla celów wniosku, tzn.: zapewnienia wspólnego w całej UE wysokiego poziomu bezpieczeństwa sieci teleinformatycznych i przetwarzanych w nich informacji, zgłaszając liczne szczegółowe uwagi. Polska poparła również przyjęcie przez Radę UE sprawozdania z postępów prac, które uwzględnia część postulatów zgłaszanych przez Polskę i stanowi krok naprzód w pracach nad dyrektywą, mimo widocznych różnic w stanowiskach państw członkowskich UE. Podczas debaty orientacyjnej towarzyszącej prezentacji sprawozdania, Polska podkreśliła wagę obligatoryjności i otwartości współpracy operacyjnej pomiędzy organami UE i krajowymi w zakresie bezpieczeństwa sieci i informacji. Dla Polski jest to jeden z najważniejszych elementów dyrektywy, gdyż przyczyni się do

przygotowania UE jako całości na zagrożenia i ataki cybernetyczne w przyszłości. Polska zaznaczyła też, że mechanizmy współpracy powinny być otwarte na wszystkie państwa UE.

Polska wzięła również aktywny udział w debacie dotyczącej zarządzania Internetem, która rozpoczęła się po opublikowaniu przez KE *komunikatu Polityka dot. Internetu i zarządzania Internetem. Rola Europy w kształtowaniu przyszłości zarządzania Internetem*.

Polska zaangażowała się też w przygotowanie wspólnego stanowiska państw członkowskich na międzynarodową konferencję w Brazylii NETMundial dot. zarządzania Internetem (23-24 kwietnia 2014 r.) w formule *Lines to Take*. Polska podkreślała, że ważna jest dla niej promocja wielostronnego modelu zarządzania Internetem, która polegałaby na jak najszerzym włączeniu podmiotów zainteresowanych organizacje pozarządowe, środowiska akademickie, biznes) w proces zarządzania globalną Siecią. Polska opowiedziała się za wolną, otwartą i niepodzielną Siecią oraz koniecznością ustanowienia zasad zarządzania Internetem, wśród których szczególną uwagę należy zwrócić na poszanowanie praw człowieka i wartości demokratycznych.

Podpis elektroniczny

3 kwietnia 2014 r. Parlament Europejski przyjął w pierwszym czytaniu *projekt rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie identyfikacji elektronicznej i usług zaufania w odniesieniu do transakcji elektronicznych na rynku wewnętrznym* (tzw. eIDAS), co zakończyło etap trójstronnych negocjacji tekstu pomiędzy przedstawicielami Rady, Komisji i Parlamentu Europejskiego (projekt oczekuje jeszcze na formalne przyjęcie). Cel rozporządzenia to w szczególności: zapewnienie wzajemnego uznawania i transgranicznej akceptacji elektronicznej identyfikacji (tzw. eID), poprawa istniejących ram dla podpisu elektronicznego, w szczególności poprzez wzmocnienie krajowego nadzoru nad dostawcami usług zaufania oraz zapewnienie skutku prawnego lub uznania dla usług zaufania związanych z e-podpisami (tj. pieczęci elektroniczne, znaczniki czasu, dokumenty elektroniczne, usługi przekazu elektronicznego oraz uwierzytelnianie stron internetowych). Nowe rozporządzenie zastąpi dyrektywę 1993/93/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 13 grudnia 1999 r. w sprawie *wspólnotowych ram dla podpisów elektronicznych*. Rozporządzenie eIDAS wraz z aktami wykonawczymi oraz nowymi standardami ma podnieść poziom bezpieczeństwa usług zaufania, zwiększyć ich popularność wśród obywateli UE oraz ujednoczyć przepisy obowiązujące obecnie w Państwach Członkowskich. Z uwagi na horyzontalny charakter projektowanego rozporządzenia oraz szerszy niż w dyrektywie zakres regulacji, nowe rozporządzenie będzie rodziło skutki zarówno dla usługodawców, jak i sektora publicznego. Niezbędne będą zmiany wielu aspektów prawnych, organizacyjnych i technicznych w odniesieniu m.in. do wymagań stawianych usługodawcom i usługom, odpowiedzialności cywilnej, wymagań kapitałowych dla usługodawców oraz uprawnień organów nadzoru. Podstawowy termin zastąpienia krajowych uregulowań nowym rozporządzeniem to 1 lipca 2016 roku. W systemach informatycznych administracji publicznej wystąpi konieczność uznawania zagranicznych środków elektronicznej identyfikacji od połowy 2018 r. Dla wdrożenia konieczne będzie opracowanie i wydanie aktów wykonawczych (ogółem 28 aktów implementujących, w tym 4 z zakresu eID oraz 1 akt delegowany). Dostosowanie do rozporządzenia eIDAS powinno zostać wsparte w ramach instrumentu *Connecting Europe Facility*. Część cyfrowa tego dokumentu, tzw. CEF Digital, została zaplanowana na razie tylko na 2014 rok i obejmie początkowo wspólne działania państw w zakresie elektronicznej identyfikacji w projektach transgranicznych. Instrument przewiduje jednak finansowanie usług cyfrowych w horyzoncie do roku 2020, w ramach czego powinny zostać zaprogramowane środki na dostosowanie organów nadzoru oraz dostawców usług zaufania.

Polska od początku procesu negocjacyjnego zabiegała o wydłużenie terminów stosowania nowych przepisów (osiągnięty kompromis jest zadowalający), szczególnie w obszarze dot. eID oraz o ukształtowanie regulacji w sposób jak najmniej obciążający finansowo (zarówno sektor publiczny, jak i podmioty sektora prywatnego). W tekście znalazły się także inne postulaty zgłaszane m.in. przez Polskę, tj. doprecyzowanie przedmiotu regulacji oraz zakresu stosowania (m.in. poprzez zawężenie

obligatoryjnego uznawania wszelkiego rodzaju eID oraz e-podpisów), ograniczenie ścisłego nadzoru tylko do kwalifikowanych dostawców usług zaufania, wyłączenie dla tzw. systemów zamkniętych, doprecyzowanie definicji dokumentów elektronicznych i redakcyjne oddzielenie ich od usług zaufania, uzależnienie stosowania przepisów od wydania odpowiednich aktów wykonawczych, wprowadzenie odesłań do prawa krajowego (m.in. w zakresie kar za naruszenia przepisów rozporządzenia), możliwość denotyfikacji eID, w przepisach dot. odpowiedzialności odszkodowawczej usunięcie wymogu bezpośrednio szkody. Uwzględniono uwagi dot. konieczności wprowadzenia klasyfikacji poziomów bezpieczeństwa (ang. *levels of assurance*), co będzie szczegółowo doprecyzowane w aktach wykonawczych. Dzięki przygotowanemu przez Polskę wspólnemu stanowisku z Niemcami, Hiszpanią, Słowacją i Węgrami, w tekście będącym podstawą do dyskusji z PE znalazł się zapis dot. dopuszczalności – przez odesłanie do prawa krajowego – dodatkowych infrastruktur nadzorczych (np. rejestrów usługodawców lub tzw. roota centralnego).

3.6. BADANIA I ROZWÓJ

Europejska przestrzeń badawcza

W zakresie europejskiej przestrzeni badawczej (ERA), prezydencja grecka przygotowała konkluzje stanowiące odpowiedź Rady na pierwszy raport okresowy z realizacji ERA i bazujące na opinii w tym zakresie przygotowanej przez Europejski Komitet Badań i Innowacji (ang. *European Research and Innovation Committee* – ERAC). Polska wykazywała dużą aktywność w dyskusji nad konkluzjami ws. ERA, zgłaszając uwagi dotyczące między innymi następujących kwestii: doprecyzowanie zapisów dotyczących działań prawodawczych wobec ERA (przywołanie zapisów z opinii ERAC), podkreślenie, że ERA jest procesem i powinno się mówić raczej o jej rozwoju, ciągłym charakterze niż zwieńczeniu, czy odwołanie do organizacji konferencji ministerialnych poświęconych tematyce ERA (Polska jako pierwsza zorganizowała taką konferencję w lipcu 2011 r.). Ponadto, PL postulowała ujęcie w konkluzji zapisów dotyczących równości płci w badaniach naukowych (wydanie przez Komisję Europejską zaleceń w tym zakresie dla organizacji badawczych) oraz zapisów dotyczących dostępności do infrastruktury badawczej wg zasad opracowywanych przez Europejskie Forum Strategiczne Infrastruktur Badawczych (ang. *European Strategic Forum on Research Infrastructures* – ESFRI).

Współpraca w zakresie badań i innowacji w obszarze Morza Śródziemnego.

Podczas prezydencji Grecji szczególnie widoczny był temat współpracy naukowo-technologicznej w ramach basenu Morza Śródziemnego. Grecja, wraz z innymi zainteresowanymi krajami, dążyła do ustanowienia ustrukturyzowanego programu, opartego na art. 185 TFUE (partnerstwo publiczno-publiczne), pod nazwą PRIMA (*Partnership in Research and Innovation in the Mediterranean Area*). Polska, wyrażając zrozumienie dla wagi zacieśniania współpracy badawczej krajów śródziemnomorskich, w dyskusjach na temat PRIMA podkreślała daleko idącą zasadność wspierania aktywnego udziału krajów Partnerstwa Wschodniego w programie „Horyzont 2020” i wskazywała na rolę dotychczasowych doświadczeń i inicjatyw. Temat partnerstwa PRIMA będzie kontynuowany przez prezydencję Włoch.

3.7. TRANSPORT

Transport drogowy

W styczniu 2014 r. rozpoczęły się prace grupy roboczej Rady UE nad wnioskiem Komisji Europejskiej dotyczącym projektu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 96/53/WE z dnia 25 lipca 1996 r. ustanawiającą dla niektórych pojazdów drogowych poruszających się na terytorium Wspólnoty maksymalne dopuszczalne wymiary w ruchu krajowym i międzynarodowym oraz maksymalne dopuszczalne obciążenia w ruchu międzynarodowym. Celem dyrektywy jest poprawa efektywności transportu drogowego i zmniejszenie jego oddziaływania na środowisko

poprzez stworzenie możliwości wprowadzenia na rynek dłuższych pojazdów, w których udoskonalona została charakterystyka aerodynamiczna pojazdów o napędzie hybrydowym lub elektrycznym, a także pojazdów, w których zwiększona została efektywność energetyczna. Wniosek ma także na celu poprawę bezpieczeństwa ruchu drogowego poprzez lepsze wyprofilowanie kabiny, co wpływa na zmniejszenie martwego pola widzenia kierowcy, dodanie konstrukcji absorbującej energię w razie uderzenia, jak również poprawę bezpieczeństwa kierowcy i jego komfortu. Zaproponowane zmiany dyrektywy wprowadzają przepisy dotyczące kontroli pojazdów i stosowania kar związanych z przeciążaniem pojazdów.

Należy podkreślić, że podczas prac grupy roboczej oraz na posiedzeniu COREPER nie wypracowano kompromisu w zakresie propozycji Komisji w sprawie zmiany art. 4 ust. 4 przedmiotowej dyrektywy dotyczącej umożliwienia transgranicznego ruchu pojazdów nienormatywnych bez dodatkowych zezwoleń, czemu Polska sprzeciwiała się od początku. W opinii Polski, przyjęcie przedmiotowej zmiany w długoterminowej perspektywie rodziłoby negatywne skutki dla polskiej infrastruktury, głównie mostów, rond i nawierzchni, które nie są przystosowane do użytkowania przez ciężkie i długie pojazdy. Ponadto, wpłynęłoby to niekorzystnie na realizację celu, jakim jest zwiększenie przewozów towarowych kolejją. We współpracy z innymi państwami członkowskimi, głównie Francją i Austrią, Polsce udało się stworzyć silną mniejszość blokującą dla zmiany art. 4 ust. 4. Prezydencja grecka, działając pod wpływem lobbingu głównie ze strony państw skandynawskich oraz Holandii, Belgii i Niemiec, postanowiła przeprowadzić dyskusję ministrów w tej sprawie na posiedzeniu Rady ds. Transportu, Telekomunikacji i Energetyki (TTE).

Ostatecznie, w dniu 5 czerwca 2014 r. na posiedzeniu Rady TTE przyjęto porozumienie polityczne do zmian dyrektywy w kształcie zaproponowanym przez prezydencję z uwzględnieniem wykreślenia z projektu zmiany art. 4 ust. 4. Należy dodać, że takie samo stanowisko w zakresie projektowanej zmiany do art. 4 ust. 4 wyraził Parlament Europejski przyjmując w dniu 14 kwietnia 2014 r. poprawkę dotyczącą wykreślenia z projektu rewizji dyrektywy propozycji zmiany do art. 4 ust. 4 dotyczącej fakultatywnego dopuszczenia w ruchu transgranicznym pojazdów ponadnormatywnych bez dodatkowych zezwoleń. Ostateczne brzmienie przepisów zostanie ustalone w wyniku negocjacji Rady z Parlamentem Europejskim, prezydencja włoska zamierza kontynuować prace nad tym projektem.

Transport kolejowy

Prezydencja grecka w I półroczu 2014 r. kontynuowała prace nad technicznym filarem IV pakietu kolejowego, na który składają się trzy projekty aktów prawnych: *rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie Agencji Kolejowej Unii Europejskiej i uchylające rozporządzenie (WE) 881/2004 (rozporządzenie w sprawie ERA), dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie interoperacyjności systemu kolei w Unii Europejskiej oraz dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie bezpieczeństwa kolei*. Prace prezydencji koncentrowały się na dokończeniu na poziomie Rady prac nad rozporządzeniem w sprawie Agencji Kolejowej Unii Europejskiej oraz analizie poprawek przyjętych przez Parlament Europejski w dniu 26 lutego 2014 r.

Podejście ogólne do projektu rozporządzenia ws. ERA zostało przyjęte na posiedzeniu Rady TTE w dniu 14 marca 2014 r. Podczas prac nad rozporządzeniem Polska postulowała konieczność utrzymania silnych kompetencji krajowych władz bezpieczeństwa wobec zwiększających się uprawnień ERA, przy zachowaniu spójności z przyjętym podejściem ogólnym do dyrektywy ws. bezpieczeństwa oraz do dyrektywy ws. interoperacyjności, a także konieczność ograniczenia potencjalnych obciążeń finansowych wynikających ze wzmocnienia kompetencji ERA dla krajowych podmiotów (istotne było między innymi zachowanie właściwego reżimu językowego w kontaktach pomiędzy podmiotami rynku kolejowego a ERA). W projekcie rozporządzenia prezydencja grecka uwzględniła te postulaty, co pozwoliło na poparcie przez Polskę podejścia ogólnego.

W dniu 5 czerwca 2014 r. Rada TTE przyjęła porozumienie polityczne wobec wyżej wymienionych trzech dokumentów wchodzących w skład IV pakietu kolejowego. Polska mogła poprzeć przyjęcie porozumienia, ponieważ teksty propozycji legislacyjnych przedstawione przez prezydencję grecką

uwzględniały zasadnicze dla Polski uwagi dotyczące utrzymania znacznych kompetencji krajowych władz bezpieczeństwa oraz wydłużenia okresów przejściowych i terminów wdrożenia regulacji.

W okresie prezydencji greckiej zakończono prace nad rozporządzeniem Rady w sprawie ustanowienia Wspólnego Przedsięwzięcia *Shift2Rail* (S2R), które ma być pierwszą europejską inicjatywą w sektorze transportu kolejowego. S2R będzie koncentrowało się na wyszukiwaniu rynkowych rozwiązań dla uzyskania innowacyjności sektora kolejowego. Razem z inicjatywą *Horyzont 2020*, S2R ma przyczynić się do urzeczywistnienia jednolitego europejskiego obszaru kolejowego. Polska warunkowała poparcie przyjęcia stanowiska Rady akceptacją postulatu dotyczącego przyjęcia kluczowego dla nas przepisu, który przewiduje możliwość udziału w programie konsorcjów z udziałem przedsiębiorstw kolejowych i zarządców infrastruktury. Polska poparła przyjęcie stanowiska Rady na posiedzeniu Rady TTE w dniu 14 marca 2014 r.

W dniu 6 maja 2014 r. Rada przyjęła decyzję określającą stanowisko, które ma zostać przyjęte przez Unię na 53. posiedzeniu Komisji Ekspertów ds. Przewozu Towarów Niebezpiecznych w odniesieniu do niektórych zmian w dodatku C do Konwencji o międzynarodowym przewozie kolejami (COTIF), mających zastosowanie od dnia 1 stycznia 2015 r. W efekcie starań Polski, w tym na forum UE, temat przewozu węgla jako towaru niebezpiecznego nie został całkowicie zamknięty na wskazanym wyżej posiedzeniu i będzie kontynuowany na forum EKG ONZ.

Transport lotniczy

Projekt rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 261/2004 ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów oraz rozporządzenie (WE) 2027/97 w sprawie odpowiedzialności przewoźnika lotniczego w odniesieniu do przewozu drogą powietrzną pasażerów i ich bagażu był jednym z priorytetowych tematów prac prezydencji greckiej, która planowała przyjąć podejście ogólne podczas posiedzenia Rady TTE w dniu 5 czerwca 2014 r. Niestety, wobec braku kompromisu w kluczowych elementach przyjęto jedynie raport z postępu prac. Liczne uwagi i korekty zgłaszane do tekstu projektowanego rozporządzenia zostały uwzględnione, w tym w szczególności w zakresie określenia w załączniku nr 1 do rozporządzenia zamkniętej listy okoliczności nadzwyczajnych, które zwalniają przewoźników lotniczych z roszczeń pasażerów o odszkodowanie oraz ustanowienie progów godzinowych 5/9/12 dla przysługujących pasażerom odszkodowań. Wymienione kwestie są nadal otwarte i zidentyfikowane jako sporne. W aktualnej wersji projektu uwzględniony jest podstawowy postulat Polski, polegający na wykreśleniu art. 6b z projektu zmiany rozporządzenia 2027/97. Artykuł ten, zgodnie z propozycją Komisji Europejskiej, nakładał na organ krajowy obowiązek wdrażania przepisów wynikających z tego rozporządzenia. Oprócz powyższych, prezydencja grecka w raporcie z postępu prac zidentyfikowała inne nierozstrzygnięte obszary, tj. odszkodowanie w przypadku lotów łączonych oraz uregulowanie zasady *one bag rule* stosowanej przez przewoźników.

Prezydencja grecka osiągnęła porozumienie z Parlamentem Europejskim we wczesnym drugim czytaniu w sprawie przyjęcia *rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ustanowienia zasad i procedur w odniesieniu do wprowadzenia ograniczeń operacyjnych odnoszących się do poziomu hałasu w portach lotniczych Unii w ramach zrównoważonego podejścia oraz uchylające dyrektywę 2002/30/WE*. Zrealizowany został zasadniczy postulat Polski, tj. wprowadzenie okresu przejściowego w definicji statku powietrznego marginalnie zgodnego.

Po przeprowadzeniu konsultacji z Parlamentem Europejskim oraz Europejskim Komitetem Ekonomiczno – Społecznym w sprawie projektu *rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 219/2007 w sprawie utworzenia wspólnego przedsięwzięcia w celu opracowania europejskiego systemu zarządzania ruchem lotniczym nowej generacji w odniesieniu do przedłużenia Wspólnego Przedsięwzięcia SESAR do roku 2024*, ostateczna wersja rozporządzenia została przyjęta przez Radę w dniu 16 czerwca 2014 r.

Transport morski

Podczas prezydencji greckiej trwały prace nad *projektem rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającym ramy w zakresie dostępu do rynku usług portowych oraz przejrzystości finansowej portów*, jednak z uwagi na zawieszenie prac w Parlamencie Europejskim, prezydencja grecka postanowiła zawiesić dyskusję w Radzie i przyjąć sprawozdanie z postępu prac. Polska, Francja i Łotwa prezentowały negatywne stanowisko do projektu rozporządzenia w trakcie dyskusji prowadzonych na posiedzeniach grupy roboczej ds. żeglugi. Pozostałe państwa zgłaszały uwagi do poszczególnych zapisów, przedstawiając kierunkowo pozytywne stanowisko do projektu, jednakże wskazując na potrzebę dalszych prac nad zapisami zaproponowanymi przez Komisję Europejską. W dniu 5 czerwca 2014 roku na Radzie UE ds. Transportu, Telekomunikacji i Energii zostało przyjęte sprawozdanie z postępu prac nad ww. dokumentem. Z uwagi na informacyjny charakter sprawozdania, stanowiącego podsumowanie dyskusji na grupach roboczych Rady UE ds. żeglugi, przedstawiciel Polski nie wyraził sprzeciwu wobec jego przyjęcia. Prezydencja włoska będzie kontynuować prace w tym zakresie.

W dniu 5 czerwca 2014 roku na Radzie UE ds. Transportu, Telekomunikacji i Energii przyjęto *konkluzje Rady w sprawie przeglądu śródotokowego unijnej polityki transportu morskiego do 2018 r. i perspektyw do 2020 r.* Przedstawiciel Polski nie zgłosił zastrzeżeń do ww. konkluzji Rady, które zostały opracowane na podstawie deklaracji przyjętej jednomyślnie na nieformalnym spotkaniu ministrów UE ds. polityki morskiej w dniu 7 maja 2014 roku w Atenach. Najważniejszym postulatem Polski, uwzględnionym w pracach nad deklaracją było wprowadzenie zapisu stwierdzającego, że Strategia Bezpieczeństwa Morskiego UE powinna opierać się na istniejących politykach, strukturach i instrumentach (w celu uniknięcia ewentualnego przekazywania kompetencji z poziomu krajowego na unijny).

Na podstawie *rozporządzenia Rady nr 718/1999 z dnia 29 marca 1999 r. w sprawie polityki w zakresie zdolności przewozowych floty wspólnotowej w celu wspierania żeglugi śródlądowej* został utworzony Fundusz Rezerwowy (FR) jako instrument dla Komisji Europejskiej w sytuacji poważnych zakłóceń na rynku przewozów żegluga śródlądową w UE. Ograniczony zakres zastosowania Funduszu stanowił przeszkodę wszczęcia procedury wykorzystania funduszy. Na wniosek organizacji żeglugowych oraz armatorów Komisja zaproponowała rozszerzenie wykorzystania FR w taki sposób, aby środki na szkolenie zawodowe lub programy przekwalifikowania pracowników objęły wszystkich pracowników sektora żeglugi śródlądowej. Państwa członkowskie uznały za zasadne rozszerzenie możliwości korzystania z Funduszu Rezerwowego w szczególności, jeżeli postulaty takie zgłaszają beneficjenci tych środków. Polska poparła zmiany zaproponowane we wniosku, gdyż mają one na celu wzmocnienie pozycji armatorów żeglugi śródlądowej. Wyżej wymienione rozporządzenie zostało przyjęte 15 maja 2014 roku i opublikowane w Dzienniku Urzędowym UE w dniu 29 maja 2014 roku.

Zagadnienia horyzontalne

Podczas prezydencji greckiej trwały prace nad wdrażaniem zapisów *rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ws. unijnych wytycznych dotyczących rozwoju transeuropejskiej sieci transportowej TEN-T z dnia 11 grudnia 2013 r. (1315/2013)*, zwłaszcza w kontekście tworzenia korytarzy sieci bazowej TEN-T. Zgodnie z zapisami ww. rozporządzenia, na początku 2014 r. powołano dziewięciu koordynatorów korytarzy sieci bazowej TEN-T oraz jednego koordynatora dla realizacji autostrad morskich i jednego koordynatora ds. wdrażania ERTMS (*European Rail Traffic Management System*). Zostali oni wyznaczeni przez Komisję Europejską w porozumieniu z zainteresowanymi państwami członkowskimi i po wyrażeniu zgody przez PE i Radę UE. Strona polska zgodziła się poprzeć zaprezentowane kandydatury, mając na względzie stosowaną praktykę, iż koordynator danego korytarza nie może pochodzić z kraju, przez który przebiega ten korytarz. W okresie od stycznia do czerwca 2014 r. odbyły się dwa posiedzenia forów korytarzy sieci bazowej, w tym dwóch korytarzy przebiegających przez Polskę: Korytarza : Morze Bałtyckie – Morze Adriatyckie oraz Korytarza Morze Północne-Morze Bałtyckie. Do końca roku, w ramach ww. forów mają zostać

opracowane plany rozwoju poszczególnych korytarzy sieci bazowej, w prace których Polska aktywnie się aktywnie celem zapewnienia spójności z krajowymi planami inwestycyjnymi.

3.7.1. Zintegrowana polityka morska

Polska w trakcie prac nad projektem *dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej ramy planowania przestrzennego obszarów morskich* zgłaszała szereg uwag do projektu, między innymi w odniesieniu do postanowień dotyczących obowiązku opracowania planów morskiego zagospodarowania przestrzennego w terminie 36-ciu miesięcy od momentu przyjęcia dyrektywy. Zdaniem Polski, projekt nakładał też na państwa członkowskie nadmierne obciążenia administracyjne, takie jak np. obowiązek przedstawiania Komisji Europejskiej wyczerpujących sprawozdań z wykonywania postanowień dyrektywy, a także rewizji planów zagospodarowania przestrzennego co 3 lata. Dokument, który został wynegocjowany, uwzględnił postulaty Polski. Z zakresu dyrektywy zostało wyłączone zintegrowane zarządzanie strefą przybrzeżną, a na przekazanie Komisji Europejskiej planów morskiego zagospodarowania przestrzennego państwa członkowskie mają czas do 2021 roku. Dyrektywa nie wprowadza obowiązku gromadzenia nowych danych na potrzeby opracowania planów i pozostawia państwom członkowskim swobodę określenia swoich potrzeb w tym zakresie.

W toku prac nad *Europejską Strategią Bezpieczeństwa na Morzu* Polska zgłosiła szereg uwag i postulatów, z których większość (w tym wszystkie najistotniejsze) zostały uwzględnione. Należą do nich między innymi: uwzględnienie wśród interesów bezpieczeństwa na morzu ochrony tras żeglugowych, doprecyzowanie sformułowania „spory morskie” tak, by jednoznacznie wskazywało, że dotyczy sporów z państwami spoza UE oraz odnosi się tylko do takich sporów, które wiążą się z użyciem agresji lub groźbą jej użycia, zaakcentowanie współpracy z ONZ i NATO, uwzględnienie wśród zagrożeń zatopionej broni chemicznej, wyłączenie połowów nielegalnych, nieraportowanych i nieuregulowanych (połowów NNN) spośród zagrożeń związanych z przestępczością zorganizowaną i transgraniczną, uwzględnienie wśród interesów konieczności zapewnienia bezpieczeństwa unijnej floty rybackiej jako ważnego elementu łańcucha dostaw żywności do UE, usunięcie spośród zagrożeń dla bezpieczeństwa na morzu braku porozumienia w sprawie delimitacji obszarów morskich, zapewnienie równoważności geograficznej, uwzględnienie znaczenia Morza Bałtyckiego i Morza Czarnego jako obszarów istotnych dla zapewnienia bezpieczeństwa UE. *Europejska Strategia Bezpieczeństwa na Morzu* została przyjęta przez Radę UE do Spraw Ogólnych 24 czerwca 2014 r.

Projekt Konkluzji Rady UE dotyczących Zintegrowanej Polityki Morskiej UE nie był z punktu widzenia Polski kontrowersyjny. Większość propozycji zgłaszanych przez stronę polską w toku negocjacji została uwzględniona, między innymi usunięto niezgodne z prawdą stwierdzenie ograniczające zasięg *Europejskiej Strategii Bezpieczeństwa na Morzu* jedynie do morza pełnego i wód pozostających pod jurysdykcją państw członkowskich. Zgodnie z postulatem Polski, treść Konkluzji została także uzupełniona o odniesienie do regionu Arktyki jako obszaru o szczególnym znaczeniu dla Unii Europejskiej.

3.8. ENERGIA

Bezpieczeństwo Energetyczne

Wybuch kryzysu ukraińsko-rosyjskiego w lutym 2014 r. odcisnął istotne piętno także na polityce energetycznej UE w I połowie 2014 r.

Rada Europejska na posiedzeniu w dniu 21 marca 2014 r. wyraziła zaniepokojenie uzależnieniem wielu państw członkowskich od dostaw paliw z państw trzecich i zaleciła KE przeprowadzenie pogłębionej analizy kwestii bezpieczeństwa energetycznego i przygotowanie kompleksowego planu zmniejszenia zależności energetycznej UE. Zgodnie ze stanowiskiem Rady Europejskiej ww. plan miał

przewidywać m.in. przyspieszenie przez UE dalszej dywersyfikacji jej źródeł dostaw energii, umocnienie jej pozycji negocjacyjnej wobec zewnętrznych dostawców gazu i poprawę efektywności energetycznej. Ponadto, kluczowymi kierunkami działań UE powinny być: dalszy rozwój wykorzystania odnawialnych i innych lokalnych źródeł energii oraz skoordynowany rozwój infrastruktury przesyłowej w celu wsparcia ww. dywersyfikacji w sposób zrównoważony, również za pomocą rozwoju połączeń międzysystemowych (transgranicznych).

W kontekście wyeksponowania kwestii europejskiego bezpieczeństwa energetycznego na tle kryzysu ukraińsko-rosyjskiego Polska przedstawiła w kwietniu 2014 r. na forum Unii Europejskiej propozycję działań na rzecz Unii Energetycznej. Wdrożenie w życie koncepcji Unii Energetycznej stanowiłoby kluczowy krok w celu zwiększenia bezpieczeństwa energetycznego zarówno UE jak i jej poszczególnych państw członkowskich.

Propozycja koncepcji Unii Energetycznej zaproponowana przez Polskę, zbudowana jest z sześciu filarów. Pierwszy filar to kluczowa infrastruktura energetyczna (połączenia transgraniczne energii elektrycznej i gazu oraz magazyny gazu), łącząca państwa UE i sąsiadów. W tym przypadku, Polska postuluje maksymalizację dofinansowania ze środków UE z funduszu CEF (do 75%) na budowę infrastruktury wzmacniającej bezpieczeństwo energetyczne w regionie najbardziej narażonym na zakłócenia dostaw. Drugi filar to mechanizmy solidarnościowe na wypadek kryzysu dostaw surowców i paliw. Polska proponuje wypracowanie planu działań na poziomie UE, ponieważ obecnie plany kryzysowe przygotowywane są jedynie na poziomie krajowym. Trzeci filar to wykorzystanie siły przetargowej UE w negocjacjach z zewnętrznymi dostawcami. W tym przypadku, Polska podkreśliła celowość wsparcia przez KE państw członkowskich w procesie negocjacji umów międzyrządowych w obszarze energii oraz budowę ponadnarodowego konsorcjum lub platformy zakupowej. Czwarty filar dotyczy rodzimych źródeł energii – rehabilitacja wykorzystania węgla w oparciu o nowoczesne technologie i stworzenie warunków rozwoju wydobywania gazu ze złóż niekonwencjonalnych, jego celem jest akceptacja samodzielności państw członkowskich w zakresie kształtowania przepisów środowiskowych oraz wsparcie rozwoju wykorzystania węglowodorów kopalnych w UE. Piąty filar to dywersyfikacja dostaw surowców i paliw – zintensyfikowana współpraca z alternatywnymi wobec Rosji dostawcami źródeł energii. W tym kontekście Polska uważa, że współpraca z USA i Kanadą w ramach toczącej się dyskusji nt. uwolnienia eksportu gazu LNG do UE ma ogromny potencjał. Szósty filar to wzmocnienie bezpieczeństwa energetycznego sąsiadów UE, w szczególności Ukrainy i Mołdawii, poprzez rozwój połączeń infrastrukturalnych oraz wsparcie we wdrażaniu reform rynku energii w państwach Wspólnoty Energetycznej.

Polska administracja podjęła szerokie działania ukierunkowane na uzyskanie wsparcia dla polskiej propozycji wśród pozostałych państw członkowskich oraz podjęcie stosownych działań przez Komisję. Premier RP odbył wizyty m.in. do Paryża, Berlina i Rzymu, gdzie wskazywał na konieczność podjęcia kompleksowych działań krótko- i długoterminowych w obszarze zwiększenia bezpieczeństwa energetycznego i solidarności pomiędzy państwami członkowskimi na wypadek kryzysu. Większość państw członkowskich poparło polskie postulaty. Odbyło się również szereg spotkań na poziomie eksperckim, a kulminacją polskiej aktywności w tym obszarze było wystąpienie Premiera RP na konferencji w Brukseli 21 maja 2014 r. dotyczącej bezpieczeństwa energetycznego w UE, gdzie, obok Przewodniczącego Komisji J. M. Barosso oraz Komisarza ds. energii G. Oettingera, jako jedyny szef rządu państwa członkowskiego przedstawił swoje stanowisko.

Realizując wytyczne Rady Europejskiej z marca 2014 r., KE przedstawiła w dnia 28 maja 2014 r. Komunikat ws. strategii europejskiego bezpieczeństwa energetycznego (EESS). Komisja Europejska w Komunikacie odniosła się do potrzeby rozwoju infrastruktury przesyłowej, przypominała o dotychczasowych priorytetach określonych w decyzji w sprawie Projektów Wspólnego Zainteresowani (PCI) oraz o narzędziach finansowych takich jak *Łącząc Europę* i innych do ich realizacji. Komunikat KE uwzględnia kluczowe elementy polskich propozycji i stanowi dobrą podstawę dalszych intensywnych prac nad wzmocnieniem bezpieczeństwa energetycznego UE. Zgodnie z

konkluzjami Rady Europejskiej z 26-27 czerwca 2014 r. najpilniejsze działania UE przewidziane w strategii zostaną zrealizowane jeszcze przed sezonem zimowym 2014/2015.

Odnosnie do kwestii infrastruktury, spośród projektów kluczowych dla regionów Europy Wschodniej i Południowo-Wschodniej, za najbardziej narażone na zakłócenie dostaw, Komisja uznała za krytyczne 27 projektów infrastruktury gazu ziemnego i 6 dotyczących energii elektrycznej. Polski dotyczy 7 spośród nich. Na forum Unii Europejskiej Polska zabiega o przyznanie jak najwyższego dofinansowania dla projektów infrastruktury zidentyfikowanych na liście projektów krytycznych dla bezpieczeństwa dostaw UE. W tym kontekście należy z satysfakcją odnotować fakt, iż wszystkie najważniejsze planowane projekty gazowe i dotyczące energii elektrycznej znalazły się na załączonej do komunikatu liście projektów o krytycznym znaczeniu dla UE.

Dyskusja ws. bezpieczeństwa energetycznego UE, w kontekście Komunikatu KE, miała miejsce podczas posiedzenia Rady UE ds. Energii w dniu 13 czerwca 2014 r. Polska wskazała m.in., że wzmocnienie bezpieczeństwa energetycznego i pilne uzgodnienie krótko, ale i średnio- oraz długoterminowych działań, powinno być obecnie priorytetem Unii Europejskiej. Poza tym Polska podkreśliła, że należy skoncentrować wsparcie unijne na rozbudowie infrastruktury energetycznej umożliwiającej zróżnicowanie dróg dostaw i dostawców surowców do UE, w regionie Europy Środkowej, który jest obecnie najbardziej narażony na zakłócenia dostaw, a szybka budowa niezbędnej infrastruktury energetycznej, bez wsparcia funduszy UE, będzie trudna do zrealizowania przez koniec 2020 r. Odnosząc się do rozwoju transgranicznych sieci przesyłowych energii elektrycznej, Polska wyraziła poparcie dla likwidacji ograniczeń uniemożliwiających pełne wykorzystanie potencjału istniejących połączeń oraz budowy nowych połączeń. Ponadto Polska postulowała podjęcie pilnych prac nad rewizją rozporządzenia ws. bezpieczeństwa dostaw gazu, oraz innych aktów prawnych, przyczyniających się do zwiększenia przejrzystości funkcjonowania wewnętrznego rynku energii w UE oraz skuteczności unijnych mechanizmów zapobiegania i przeciwdziałania kryzysom w szczególności na rynku gazu, zgodnie z polskimi koncepcjami zawartymi w ramach propozycji Unii Energetycznej. Polska podkreślała także konieczność intensyfikacji dążeń do fizycznego zwiększenia zapasów gazu ziemnego na terytorium UE, które od pewnego czasu ulegają systematycznemu zmniejszeniu. W świetle powyższego Polska wskazywała na zasadność zwiększenia bezpieczeństwa dostaw gazu w Europie przez utworzenie zapasów obowiązkowych w wymiarze europejskim. Postulat koordynacji polityki energetycznej państw członkowskich był przez Polskę popierany, jednak nie może on naruszać prawa do wyboru własnego miksu energetycznego przez państwa członkowskie. Polska podkreślała swój sprzeciw wobec prób ograniczenia swobody w kształtowaniu polityki energetycznej w tym zakresie.

Konkluzje ws. cen i kosztów energii

Rada Europejska na posiedzeniu w dniu 22 maja 2013 r. zobowiązała Komisję do przygotowania do końca 2013 r. analizy składników cen i kosztów energii, efektem czego był przedstawiony w dniu 22 stycznia 2014 r. Komunikat Komisji: *Ceny i koszty energii w Europie* (jako jeden z pakietu dokumentów dotyczących ram polityki klimatyczno-energetycznej do 2030 r. opublikowanych w styczniu 2014 r.), który podjął problem wysokich cen energii i ich negatywnych implikacji dla konkurencyjności europejskiej gospodarki. Konkluzje Rady UE do Komunikatu były omawiane w kontekście celu ukończenia do 2014 r. tworzenia wewnętrznego rynku energii w UE.

W toku prac nad ostatecznym kształtem Konkluzji prezydencja grecka uwzględniła szereg polskich propozycji, w tym przede wszystkim odniesienia do potrzeby działań na rzecz wzrostu konkurencyjności europejskiego przemysłu, do konieczności zmniejszania zależności energetycznej UE i nie odwoływania się w konkluzjach do wpływu ram polityki klimatyczno-energetycznej 2030. Polska wyraziła zadowolenie z kompromisowych zapisów w odniesieniu do cen regulowanych i czynników mających wpływ na ceny energii. Konkluzje zostały przyjęte przez Radę UE ds. Energii w dniu 13 czerwca 2014 r.

Odnawialne źródła energii

W I połowie 2014 r. kontynuowano prace nad projektem *dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 98/70/WE odnoszącą się do jakości benzyny i olejów napędowych oraz dyrektywę 2009/28/WE w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych* (tzw. *dyrektywa ILUC*). Podczas posiedzenia Rady UE ds. Energii w dniu 13 czerwca 2014 r. przyjęto (przy poparciu Polski) propozycję porozumienia politycznego. Dzięki aktywnemu udziałowi przedstawicieli Polski w negocjacjach, tekst porozumienia jest korzystniejszy od propozycji prezydencji litewskiej, która została odrzucona w grudniu 2013 r. W szczególności na wniosek Polski wprowadzono zapis zobowiązujący Komisję Europejską do uwzględnienia w nowej metodologii wyznaczania wartości dodatkowych emisji związanych z pośrednią zmianą użytkowania gruntów (ang. *indirect land use change*, ILUC) i pozytywnego wpływu europejskich polityk (środowiskowej, klimatycznej, rolnej) na to zjawisko. Zdaniem Polski to właśnie efekty tych polityk przyczyniają się do sytuacji, w której zdecydowana większość dodatkowych emisji ILUC jest efektem produkcji surowców poza granicami UE – obecna metodologia nie uwzględnia w ogóle tego czynnika. Ponadto Polska doprowadziła do wyraźnego wskazania, iż obecne przedziały wartości dodatkowych emisji ILUC mają charakter wyłącznie tymczasowy. Dzięki temu unikniemy „przywiązania” opinii publicznej do obecnych wartości, które są efektem szeroko kwestionowanej metodologii. Kolejnym nowym elementem przyjętego porozumienia jest ustanowienie aspiracyjnego podcelu dla biopaliw zaawansowanych na poziomie 0,5% wraz z uprawnieniem państw członkowskich do zmniejszenia/zwiększenia tego poziomu po przedstawieniu odpowiedniego uzasadnienia. Z inicjatywy Polski grupa państw (Polska, Estonia, Słowacja, Czechy, Rumunia, Hiszpania, Francja, Węgry) przedstawiła także wspólną deklarację, której celem jest uniemożliwienie obniżenia 7% limitu dla biopaliw I generacji podczas dalszych negocjacji z Parlamentem Europejskim. Ze względu na stanowisko Parlamentu Europejskiego, który nie wyraził zgody na negocjacje z Radą w ramach I czytania, dalsze prace będą prowadzone w ramach procedury II czytania.

3.9. POLITYKA KLIMATYCZNA

Ramy europejskich polityk dotyczących klimatu i energii na okres 2020-2030

22 stycznia 2014 r. Komisja Europejska opublikowała komunikat *Ramy polityczne na okres 2020-2030 dotyczące klimatu i energii* wraz z towarzyszącą mu oceną wpływu.

Głównymi celami polityki klimatyczno – energetycznej UE na rok 2030 zaproponowanymi przez Komisję są:

- osiągnięcie celu ograniczenia emisji gazów cieplarnianych o 40% do 2030 r. w porównaniu do poziomu z 1990 r. Cel ten będzie centralnym elementem unijnej polityki energetycznej i klimatycznej do roku 2030, a jego realizacja zostanie rozłożona między sektory objęte i nieobjęte unijnym systemem handlu uprawnieniami do emisji. Cel dla sektorów nieobjętych unijnym systemem handlu emisjami zostanie rozdzielony między państwa członkowskie.
- zwiększenie udziału energii ze źródeł odnawialnych w ogólnym bilansie zużycia energii w UE do roku 2030 do min. 27 % (cel ten nie będzie miał przełożenia na wiążące cele krajowe).

Komisja Europejska proponuje powrót do dyskusji nad ewentualnym celem w zakresie efektywności energetycznej po dokonaniu przeglądu dyrektywy w sprawie efektywności energetycznej w 2014 r.

Przebieg prac w Radzie ds. Środowiska praktycznie ograniczył się do debat orientacyjnych (celem nie było wypracowanie konkluzji) przeprowadzonych przez prezydencję grecką z myślą o szybkim wypracowaniu porozumienia w sprawie nowych ram polityki energetyczno-klimatycznej na lata 2020–2030 na forum Rady Europejskiej.

W konkluzjach z marca 2014 r. Rada Europejska zwróciła się zarówno do Rady, jak i Komisji Europejskiej o pilne uszczegółowienie między innymi poniższych elementów :

- analiza następstw, jakie dla poszczególnych państw członkowskich mają wnioski Komisji w sprawie ogólnounijnych celów redukcji emisji i w sprawie energii odnawialnej;
- opracowanie mechanizmów, których efektem będzie całościowo sprawiedliwy podział wysiłku redukcyjnego i które będą sprzyjać modernizacji sektora energetycznego;
- opracowanie środków służących zapobieganiu potencjalnej ucieczce emisji oraz promowanie długoterminowego bezpieczeństwa planowania inwestycji przemysłowych, tak by zapewnić konkurencyjność europejskich sektorów energochłonnych.

Ponadto w konkluzjach znalazł się zapis, że na posiedzeniu w czerwcu 2014 r. Rada Europejska podsumuje postępy poczynione w powyższych dziedzinach.

Polska podejmowała intensywne starania na forum UE, aby w debacie w jak największym stopniu zostały uwzględnione najważniejsze elementy stanowiska Rządu, w tym:

- zapewnienie, aby europejska polityka klimatyczna była rozpatrywana w odniesieniu do procesu wypracowywania globalnego porozumienia klimatycznego na forum Ramowej Konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC). W związku z tym dyskusja w UE powinna toczyć się zgodnie z kalendarzem negocjacji globalnych (uzgodnionym na szczycie klimatycznym COP19 w listopadzie 2013 r. w Warszawie). Umożliwi to przedłożenie propozycji tzw. kontrybucji (wkładu) ze strony UE do nowego porozumienia globalnego w 2015 r.
- podkreślenie, że w kontekście postanowień Rady Europejskiej z marca 2014 r. poziom ambicji w odniesieniu do celu redukcji emisji w UE do roku 2030 pozostaje otwartą kwestią, oraz że zanim UE uzgodni jakikolwiek cel redukcji emisji gazów cieplarnianych do roku 2030, należy zagwarantować sprawiedliwy podział obciążeń pomiędzy państwami członkowskimi.
- pełne uwzględnienie specyfiki poszczególnych państw członkowskich poprzez ustanowienie celu redukcji emisji gazów cieplarnianych do roku 2030 na realistycznym poziomie, co byłoby możliwe w sytuacji osiągnięcia porozumienia w kwestii podziału wysiłków redukcyjnych pomiędzy państwami członkowskimi oraz ustanowienie trwałych mechanizmów i instrumentów kompensujących niewspółmierne koszty osiągnięcia celów redukcyjnych przez mniej zamożne państwa członkowskie. Zgodnie z prezentowanym przez Polskę stanowiskiem uzgodnienie mechanizmów gwarantujących mniej zamożnym państwom członkowskim możliwość modernizacji w kierunku gospodarki niskoemisyjnej i zminimalizowanie potencjalnych nadmiernych obciążeń ponoszonych w wyniku implementacji polityki klimatycznej UE przy jednoczesnym poszanowaniu prawa państw członkowskich do kształtowania swojego koszyka energetycznego i zapewnieniu bezpieczeństwa dostaw energii, jest warunkiem koniecznym osiągnięcia kompromisu w zakresie nowych celów.
- zastrzeżenie, że ważną kwestią jest zapewnienie suwerenności każdego państwa członkowskiego w wyborze sposobów i narzędzi transformacji swojej gospodarki poprzez ustalenie poziomu narodowego jako właściwego do podejmowania decyzji w tym zakresie, w szczególności w odniesieniu do stopnia wykorzystania elastyczności w realizacji celu (ustalania priorytetów oraz swobodnego wyboru narzędzi ich realizacji na szczeblu narodowym, użycia mechanizmów kompensacyjnych i offsetowych).

Polska wyrażała ponadto poważne wątpliwości w odniesieniu do zawartej w komunikacie koncepcji wprowadzenia systemu *new governance* dla opracowywania krajowych planów na rzecz konkurencyjnej, bezpiecznej i zrównoważonej energii w kształcie, w jakim proponuje to Komisja Europejska. Zgodnie z postulatem Polski, nowe ramy klimatyczno-energetyczne do 2030 były dyskutowane oddzielnie od zagadnienia bezpieczeństwa energetycznego w czasie posiedzenia Rady UE ds. Energii w dniu 13 czerwca 2014 r.

W odniesieniu do zaproponowanego przez prezydencję grecką we współpracy z Sekretariatem Rady UE harmonogramu działań w pracach na rzecz osiągnięcia porozumienia co do nowych ram unijnej polityki klimatyczno-energetycznej do roku 2030, Polska zwracała uwagę, że nie gwarantował on wystarczającego zaangażowania stosownych formacji Rady Unii Europejskiej (brak wystarczającej przestrzeni do rozmów o charakterze technicznym) oraz nie uwzględniał przeprowadzenia szeregu debat z udziałem państw członkowskich, podczas których zaprezentowane zostałyby szczegółowe poglądy poszczególnych krajów na temat elementów propozycji ram polityki przedłożonej przez Komisję. Polska zabiegała o włączenie do debaty także ministrów innych niż ministrowie ds. środowiska, którzy są zainteresowani propozycją nowych ram polityki z uwagi na jej horyzontalne oddziaływanie (w szczególności dotyczy to ministrów ds. energii, przemysłu, konkurencyjności, finansów, transportu i rolnictwa).

W celu wzmocnienia niektórych z elementów prezentowanego stanowiska, Polska aktywnie wykorzystwała współpracę w ramach Grupy Wyszehradzkiej. Podczas spotkania ministrów ds. środowiska państw Grupy Wyszehradzkiej oraz Bułgarii i Rumunii w maju 2014 r. przyjęto wspólne oświadczenie, zawierające także odniesienia do ram polityki klimatycznej do roku 2030. Ponadto, wspólne stanowisko V4+2 poświęcone wyłącznie tematyce polityki klimatycznej zostało przedłożone podczas majowego nieformalnego posiedzenia Rady ds. Środowiska. Obydwa dokumenty stanowią mocny głos w UE, który z perspektywy stanowiska Polski wpływa korzystnie na przebieg debaty w obszarze przyszłych ram polityki klimatyczno-energetycznej do roku 2030 i do pewnego stopnia równoważy bierną postawę prezydencji greckiej w tym obszarze.

W celu wsparcia unijnej debaty w zakresie gospodarczych skutków propozycji przedstawionych przez KE, Polska zorganizowała w Brukseli warsztaty poświęcone ekonomicznemu modelowaniu skutków przyjęcia zaproponowanych celów redukcji emisji dla polskiej gospodarki. Pozwoliło to zwiększyć poziom merytoryczny debaty, zapoznać się i porównać wyniki analiz z innymi państwami członkowskimi a także upowszechnić komunikat o potencjalnych ponadprzeciętnych obciążeniach polskiej gospodarki wynikających z propozycji przedstawionych przez KE.

Komunikatowi KE *Ramy polityczne na okres 2020-2030 dotyczące klimatu i energii* towarzyszyła propozycja legislacyjna dotycząca reformy unijnego systemu handlu uprawnieniami do emisji, mającej na celu rozwiązanie kwestii nadwyżki uprawnień poprzez ustanowienie tzw. rynkowej rezerwy stabilizacyjnej. W dniu 22 stycznia 2014 r. Komisja Europejska przedstawiła projekt decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącej ustanowienia i funkcjonowania rezerwy zapewniającej stabilność rynku dla unijnego systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych i zmieniającej dyrektywę 2003/87/WE. Projekt zawiera propozycję utworzenia i mechanizmu działania specjalnej rezerwy uprawnień do emisji gazów cieplarnianych w ramach systemu ETS, mającej zgodnie z argumentacją KE zapewnić stabilność rynku oraz pomóc w zlikwidowaniu obecnej nadpodaży uprawnień do emisji na rynku uprawnień do emisji. Rezerwa stabilizacyjna miałaby również zwiększyć elastyczność sprzedaży uprawnień do emisji na aukcjach oraz zagwarantować większą odporność rynku na wszelkiego rodzaju wstrząsy. Propozycja ta wprowadza *de facto* strukturalny mechanizm czasowego wycofania części uprawnień do emisji z rynku (ang. *backloading*). Ma on polegać na corocznym wycofywaniu określonej puli uprawnień do emisji z rynku i przekazywaniu ich do rezerwy stabilizacyjnej w przypadku, gdy liczba uprawnień znajdująca się w obrocie w danym roku przekracza określony poziom. Wycofywane uprawnienia do emisji miałyby być odliczane od wolumenów sprzedawanych na aukcji przez państwa członkowskie w przyszłości. Analogiczna sytuacja miałaby miejsce w przypadku stwierdzenia niedoboru uprawnień na rynku – w takiej sytuacji uprawnienia do emisji będą uwalniane z rezerwy i dodawane do wolumenu uprawnień do emisji sprzedawanych na aukcji przez poszczególne państwa członkowskie.

Proponowany mechanizm sprowadza się do sztucznego sterowania ceną uprawnień do emisji, co oznacza, że system ETS sprowadzony zostałby do instrumentu paropodatkowego i zatriebiłby swój rynkowy charakter. Takie dowolne sterowanie i regulowanie przez Komisję Europejską rynkiem

powoduje brak stabilności, który może zmuszać podmioty do podejmowanie nieoptymalnych decyzji inwestycyjnych lub wręcz skłaniać do zaprzestania inwestycji.

Przeciwko przyjęciu decyzji przemawia jednak przede wszystkim fakt, iż wszelkie mechanizmy wpływające na podwyższenie ceny uprawnień do emisji wpłyną negatywnie na kondycję finansową przedsiębiorców, a tym samym na stan polskiej gospodarki. Dodatkowo, wzrost kosztów działalności może przyczynić się do tzw. ucieczki emisji (ang. *carbon leakage*), czyli przenoszenia produkcji poza granice UE, do państw nieposiadających tak restrykcyjnych wymagań w zakresie ochrony środowiska.

Od początku prac nad projektem, prowadzonych w ramach Grupy Roboczej ds. Środowiska, Polska konsekwentnie prezentuje negatywne stanowisko wobec propozycji Komisji. W toku dotychczasowych prac zarysował się podział państw członkowskich na dwie grupy – zdecydowanie domagającą się wzmocnienia systemu ETS (Belgia, Wielka Brytania, Dania, Malta, Niemcy, Finlandia, Szwecja) oraz przestrzegającą przed określeniem kształtu mechanizmu rezerwy stabilizacyjnej wcześniej, niż zostanie uzgodniony kształt Pakietu 2030 (Austria, Bułgaria, Rumunia, Polska). Prezydencja grecka nie zdołała doprowadzić do osiągnięcia porozumienia w Radzie ani z Parlamentem Europejskim w czasie swojego przewodnictwa, wobec czego temat zostanie przekazany prezydencji włoskiej i będzie kontynuowany w II połowie 2014 r.

Protokół z Kioto

W trakcie prezydencji greckiej kontynuowane były prace nad pakietem ratyfikacyjnym poprawki dauhańskiej do Protokołu z Kioto. Najważniejszy z dokumentów pakietu – *decyzja Rady dotycząca przyjęcia poprawki dauhańskiej do Protokołu z Kioto do Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu i wspólnej realizacji wynikających z niego zobowiązań* – określa zasady wspólnego wypełniania zobowiązań przez UE, państwa członkowskie i Islandię zgodnie z art. 4 Protokołu z Kioto.

Polska konsekwentnie prezentowała negatywne stanowisko wobec projektu, który kwestionuje prawo własności do jednostek przyznanej emisji (AAUs) poszczególnych państw członkowskich oraz przyznaje Komisji Europejskiej nieograniczone prawo do dyspozycji nimi, nie odzwierciedla dostatecznie poziomów przyznanej emisji wpisanych w poprawce dauhańskiej oraz wprowadza niepewność co do rzeczywistej skali zobowiązania międzynarodowego poszczególnych państw członkowskich. Przedstawiona przez Polskę propozycja alternatywnego uregulowania wspólnego wypełniania zobowiązań, uwzględniająca w pełni zgłaszane wątpliwości, spotkała się ze zdecydowanym sprzeciwem znacznej grupy państw członkowskich. Wobec kontynuacji prac nad oryginalnym projektem Komisji Europejskiej, Polska jako jedyna odrzuciła ostateczny tekst przedstawiony przez prezydencję w ramach grup roboczych Rady. Podobne wątpliwości co Polska prezentowały również Węgry i Wielka Brytania, jednakże zdecydowały się poprzeć propozycję prezydencji. Obecnie Polska aktywnie angażuje się w poszukiwanie kompromisu umożliwiającego przyjęcie przez całą UE tekstu poprawki dauhańskiej.

W kontekście ratyfikacji poprawki do Protokołu z Kioto, 13 maja 2014 r. Rada przyjęła *Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniające rozporządzenie (UE) nr 525/2013 w odniesieniu do technicznego wykonania Protokołu z Kioto do Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu*. Polska początkowo przyjęła negatywne stanowisko argumentując, że rozporządzenie powinno być przyjęte wraz z Decyzją o ratyfikacji poprawki dauhańskiej. W toku prac uwzględniono jednak wiele postulatów Polski, przede wszystkim ograniczając zakres regulacji w ten sposób, aby nie przesądzał on o ostatecznym kształcie porozumienia o wspólnym wypełnianiu zobowiązań. Ponadto, zakres uprawnienia Komisji Europejskiej do wydawania aktów delegowanych został znacząco ograniczony, w tym poprzez uniemożliwienie skorzystania z tego uprawnienia do czasu przyjęcia decyzji o ratyfikacji.

Wobec wypracowanych zmian do oryginalnego projektu Polska ostatecznie poparła przyjęcie rozporządzenia. Ponadto, Polska złożyła wraz z Rumunią i Węgrami oświadczenie w kwestii motywu 11 preambuły, który został wprowadzony na skutek dialogu trójstronnego z Parlamentem

Europejskim. Polska miała zastrzeżenie do rekomendacji ws. umorzenia jednostek CER i ERU jako metody zwiększenia zobowiązania redukcyjnego i wyraziła opinię, że może to być decyzja jedynie poszczególnych państw członkowskich w odniesieniu do indywidualnych poziomów ambicji redukcyjnej.

Na poziomie technicznym zakończyły się również prace nad wnioskiem ws. *decyzji Rady dotyczącej podpisania, w imieniu Unii Europejskiej, porozumienia między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi a Islandią dotyczącego udziału Islandii we wspólnej realizacji zobowiązań Unii Europejskiej, jej państw członkowskich i Islandii w drugim okresie rozliczeniowym Protokołu z Kioto do Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu*, a także nad wnioskiem ws. *Decyzji Rady dotyczącej zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, porozumienia między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi a Islandią dotyczącego udziału Islandii we wspólnej realizacji zobowiązań Unii Europejskiej, jej państw członkowskich i Islandii w drugim okresie rozliczeniowym Protokołu z Kioto do Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu*. Porozumienie z Islandią reguluje wyłącznie warunki udziału Islandii w porozumieniu ws. wspólnego wypełniania zobowiązań między UE i państwami członkowskimi, które będzie przyjęte wraz z decyzją o ratyfikacji poprawki dauhańskiej. Jako takie, nie nakłada zatem dodatkowych obowiązków na państwa członkowskie. W toku prac Polska i inne państwa członkowskie zgłaszały szereg szczegółowych uwag, które zostały uwzględnione w ostatecznej wersji tekstu. Ponieważ porozumienie z Islandią powinno być przyjęte jednocześnie z ratyfikacją przez UE poprawki dauhańskiej, to uzgodnione projekty będą oczekiwały zakończenia prac nad decyzją ratyfikacyjną.

Negocjacje nowego globalnego porozumienia klimatycznego

Proces negocjacji nowego globalnego porozumienia klimatycznego w ramach Ramowej Konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC) był przedmiotem prac Grupy Roboczej Rady ds. Międzynarodowych Aspektów Środowiska: Zmiany Klimatu (*Working Party on International Environmental Issues: Climate Change, WPIEI CC*). Na jej forum prezydencja grecka odznaczała się niewielkim zaangażowaniem. W przeważającej mierze opierała swoje decyzje na analizach i asyście Komisji Europejskiej oraz na wcześniej wyznaczonych głównych negocjatorach unijnych ds. zmian klimatu (Niemcy, Wielka Brytania, Komisja Europejska), co w ocenie Polski nie było rozwiązaniem właściwym ze względu na podział kompetencji pomiędzy UE i państwa członkowskie w tym obszarze. Trend ten utrzymywał się zarówno na spotkaniach koordynacyjnych UE w Brukseli jak i na sesjach negocjacyjnych UNFCCC, które w marcu i w czerwcu 2014 r. odbyły się w Bonn. W czasie prezydencji greckiej Polska na forum ww. Grupy Roboczej zapewniła uczestnictwo swoich ekspertów w ramach zespołu negocjacyjnego Unii Europejskiej.

Akty prawne dotyczące emisji gazów cieplarnianych

Z punktu widzenia Polski istotny element w pracach Rady UE stanowiło zakończenie procedowania *rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 517/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie fluorowanych gazów cieplarnianych i uchylenia rozporządzenia (WE) nr 842/2006*. W ostatecznym tekście nowego rozporządzenia znalazło się wiele zapisów, które Polska zgłaszała na etapie negocjacji i które znalazły uznanie i poparcie innych państw członkowskich. Wypracowane rozwiązania zmierzają do wycofania F-gazów z rynku, co jest istotnym elementem dla negocjacji międzynarodowych w ramach Protokołu z Montrealu i Konwencji Klimatycznej, zmierzających do ograniczenia emisji CO₂. Rozporządzenie nr 517/2014 zostało opublikowane w dniu 20 maja 2014 r. i będzie obowiązywać od dnia 1 stycznia 2015 r., zastępując dotychczas obowiązujące *Rozporządzenie (WE) nr 842/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie niektórych fluorowanych gazów cieplarnianych*, przy czym rozporządzenia wykonawcze Komisji Europejskiej wydane na podstawie Rozporządzenia nr 842/2006 pozostają w mocy do czasu ich uchylenia poprzez wprowadzenie nowych.

W okresie od stycznia do czerwca 2014 r. trwały dalsze prace związane ze zmianą *dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system*

handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE w zakresie dostosowania prawa unijnego do Rezolucji A38-18 przyjętej w październiku 2013 roku przez Organizację Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego (ICAO). Ustanowiony przez Unię Europejską system handlu uprawnieniami do emisji obejmuje między innymi działalność lotniczą, rozumianą jako lot rozpoczynający się lub kończący na terytorium Unii Europejskiej. Zapisami dyrektywy objęci są więc zarówno operatorzy pochodzący z Unii Europejskiej, jak i spoza niej (z tzw. kraju trzeciego, np.: Rosja, Chiny, Egipt). Poza wprowadzeniem na terenie Unii systemu handlu uprawnieniami do emisji, UE bierze również czynny udział w pracach prowadzonych przez ICAO, których celem ma być ustanowienie globalnego mechanizmu rynkowego, obejmującego swoimi regulacjami całe lotnictwo międzynarodowe. Na obecnym etapie, w drodze głosowania ICAO przyjęło Rezolucję A38-18, która daje jasne wytyczne do utworzenia takiego mechanizmu globalnego. W rezolucji tej określono ramy czasowe, w których ma zostać zrealizowana określona praca oraz wytyczne, jakimi należy kierować podczas prac na systemem globalnym. W odpowiedzi na Rezolucję A38-18, Komisja Europejska we wniosku z dnia 16 października 2013 r. (dokument COM(2013)722) zaproponowała zmiany w dyrektywie 2003/87/WE. Wniosek Komisji Europejskiej został rozpatrzony przez Parlament Europejski i Radę pozytywnie oraz przyjął formę *rozporządzenia nr 421/2014 Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) z dnia 16 kwietnia 2014 r. zmieniającego dyrektywę 2003/87/WE ustanawiającą system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie*, w celu wprowadzenia w życie do 2020 r. porozumienia międzynarodowego w sprawie stosowania jednego międzynarodowego środka rynkowego do emisji z międzynarodowego lotnictwa. Rozporządzenie weszło w życie 30 kwietnia 2014 r.

Polska brała udział w pracach dotyczących projektu *rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie monitorowania, raportowania i weryfikacji emisji dwutlenku węgla z transportu morskiego oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 525/2013*. Projekt zmierza do ustanowienia wymogów służących zbieraniu i publikowaniu zweryfikowanych rocznych danych o emisji dwutlenku węgla i innych istotnych informacji. Dotyczy on wszystkich statków (niezależnie od podnoszonej bandery) o pojemności brutto (GT) co najmniej 5000 jednostek, zawijających do portów położonych w jurysdykcji państw członkowskich lub opuszczających te porty. Polska od samego początku prac na forum Grupy Roboczej ds. Środowiska zgłaszała propozycje zmian, które miały na celu osiągnięcie zgodności wymogów rozporządzenia z wymogami Międzynarodowej Organizacji Morskiej (IMO). Między innymi dzięki tym interwencjom Polski, projekt rozporządzenia uległ korzystnym zmianom. Ograniczono zakres aktów delegowanych, zrezygnowano z monitorowania zużycia paliw z podziałem na paliwo spalane w obszarach kontroli emisji i paliwo spalane poza tymi obszarami, ograniczono monitorowanie i raportowanie „innych informacji istotnych dla klimatu”, zrezygnowano ze zmiany w rozporządzeniu (UE) nr 525/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie mechanizmu monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji gazów cieplarnianych oraz zgłaszania innych informacji na poziomie krajowym i unijnym, mających znaczenie dla zmiany klimatu, oraz uchylającym decyzję nr 280/2004/WE. Prace będą kontynuowane podczas prezydencji włoskiej. Można oczekiwać, że prezydencja włoska będzie dążyć do osiągnięcia porozumienia politycznego i zamknie pierwsze czytanie projektu rozporządzenia w Radzie UE. W obecnym brzmieniu projekt zawiera znacznie mniej propozycji, których Polska nie mogła poprzeć w pierwotnym wniosku Komisji Europejskiej.

3.10. OCHRONA ŚRODOWISKA

Zanieczyszczenie powietrza

Jednym z najważniejszych tematów które były przedmiotem prac Rady w czasie prezydencji greckiej był pakiet „Czyste Powietrze” przedstawiony przez KE w dniu 18 grudnia 2013 r., na który składają się Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów - Program „Czyste Powietrze dla Europy” oraz projekty legislacyjne:

- projekt dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie redukcji krajowych emisji niektórych rodzajów zanieczyszczenia powietrza oraz zmiany dyrektywy 2003/35/WE (ang. skrót NEC),
- projekt dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ograniczenia emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza ze średnich źródeł spalania (ang. skrót MCP)
- projekt Decyzji Rady w sprawie przyjęcia zmiany Protokołu z 1999 r. do Konwencji z 1979 r. w sprawie transgranicznego zanieczyszczenia powietrza na dalekie odległości w zakresie przeciwdziałaniu zakwaszeniu, eutrofizacji i powstawania ozonu w warstwie przyziemnej (tzw. Protokół z Goeteborski do Konwencji LRTAP).

W trakcie spotkań grupy roboczej ds. środowiska jak również w ramach debaty Ministrów Środowiska prezydencja grecka przeprowadziła wstępną dyskusję w zakresie projektów dyrektyw NEC i MCP. Polska aktywnie uczestniczyła w pracach nad projektami, konsekwentnie działając na rzecz uwzględnienia stanowiska RP, zgodnie z którym:

- krajowe pułapy emisyjne, nie powinny przekraczać wartości wynegocjowanych w ramach rewizji Protokołu z Göteborga (PG) do Konwencji w sprawie transgranicznego zanieczyszczenia powietrza na dalekie odległości (LRTAP). Wprowadzenie bardziej restrykcyjnych poziomów redukcji emisji poszczególnych zanieczyszczeń powietrza na lata 2025 i 2030 będzie skutkowało znaczącymi konsekwencjami dla Polski w sferze społeczno-gospodarczo-finansowej;
- konieczne jest jedynie pozostawienie, bez dalszego zaostrzenia, pułapów określonych w PG do roku 2030, nie wprowadzanie pułapów redukcji dla metanu, jak również ostrych standardów emisji dla średnich i małych źródeł, dając w ten sposób czas na dostosowanie gospodarek, zwłaszcza państw członkowskich, które przystąpiły do UE po roku 2004;
- proponowana przez Komisję Europejską częstotliwość przeglądów systemu oceny i zarządzania jakością powietrza, jego poprawy, jak również dotrzymywania standardów jakości powietrza, standardów emisyjnych oraz krajowych pułapów powinny być prowadzone w perspektywie pięcioletniej, a nie jak to zaproponowała Komisja w cyklu dwuletnim.

Organizmy genetycznie modyfikowane

W trakcie prezydencji greckiej nastąpiła znaczna intensyfikacja prac nad kolejnym bardzo istotnym z punktu widzenia Polski dokumentem, tj. projektem zmiany dyrektywy 2001/18/WE w zakresie umożliwienia państwom członkowskim ograniczenia lub zakazania upraw roślin genetycznie zmodyfikowanych (GMO). Prace nad tym dossier rozpoczęły się w trakcie prezydencji belgijskiej (2010 r.) i były kontynuowane w okresie trwania prezydencji węgierskiej, polskiej i duńskiej. Równocześnie, od 2011 r. tym zagadnieniem zajmował się Parlament Europejski. Prezydencji greckiej udało się doprowadzić do przyjęcia porozumienia politycznego na Radzie UE ds. Środowiska w dniu 12 czerwca 2014 r. Do tej pory państwa członkowskie wprowadzały na swoich terytoriach zakazy uprawy poszczególnych produktów GMO przede wszystkim w oparciu o klauzulę bezpieczeństwa (art. 23 dyrektywy 2001/18/WE), wskazując szkodliwość danej modyfikacji genetycznej dla zdrowia ludzi bądź dla bezpieczeństwa środowiska. Zakaz taki wymaga jednak autoryzacji ze strony Komisji Europejskiej. W związku z powyższym, państwa członkowskie w trakcie debat i spotkań międzynarodowych domagały się prawa do bardziej samodzielnego działania w kwestii decydowania o uprawach GMO na swoich terytoriach. 13 lipca 2010 r. Komisja Europejska przedstawiła dokumenty, które były wyjściem naprzeciw oczekiwaniom państw członkowskich, wśród nich - *projekt rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego Dyrektywę 2001/18/WE mającej na celu umożliwienie państwom członkowskim ograniczania lub zakazywania uprawy roślin GMO na ich terytoriach*. Prace nad nimi toczyły się w ramach specjalnie utworzonej grupy ad hoc ds. organizmów genetycznie zmodyfikowanych, odnosiły się m.in. do: formy aktu prawnego (rozporządzenie/dyrektywa), jego podstawy prawnej (artykuł Traktatu o funkcjonowaniu Unii

Europejskiej), roli Komisji Europejskiej w procedurze zakazywania czy rodzaju listy i kryteriów, na podstawie których państwo członkowskie może wprowadzić zakaz. Polska aktywnie uczestniczyła w pracach skupiając się na praktycznym wykorzystaniu projektowanych przepisów np. możliwości zastosowania projektowanych regulacji do zakazania uprawy kukurydzy MON. Zgłaszane przez Polskę uwagi miały na celu zapewnienie, aby przygotowywana regulacja pozwoliła na rzeczywistą ochronę obszaru kraju przed uprawami GMO.

12 czerwca 2014 r. Rada ds. Środowiska przyjęła porozumienie polityczne. Proponowana zmiana dyrektywy 2001/18/WE daje państwom członkowskim narzędzia pozwalające na w pełni legalne i samodzielne ograniczenie lub zakazanie upraw roślin GMO na swoim terytorium. Polska poparła proponowaną zmianę dyrektywy jako zgodną z Ramowym Stanowiskiem Rządu RP z 2008 r. dotyczącym organizmów genetycznie zmodyfikowanych. Zgodnie z przewidywaniami, prace nad projektem (negocjacje Rady z Parlamentem Europejskim) powinny zakończyć się podczas prezydencji włoskiej.

Leśnictwo

W obszarze leśnictwa 19 maja 2014 r. Rada UE przyjęła konkluzje do Nowej strategii leśnej UE na rzecz lasów i sektora leśno-drzewnego. Polska podczas pracy nad konkluzjami dążyła do przyjęcia pozytywnego stanowiska względem uznania przez strategię całościowego podejścia do lasów i ich zarządzania oraz poszerzenia zakresu strategii o cały sektor leśno-drzewny. Dodatkowo Polska podkreślała potrzebę prawnego rozpoznania w ustawodawstwie unijnym zasad i roli zrównoważonej gospodarki leśnej, która od lat funkcjonuje na gruncie regulacji krajowych, a przede wszystkim w praktyce leśnej, przykładem czego jest polskie leśnictwo. Dokument jest potwierdzeniem, że w skali Unii Europejskiej lasy są ważnym elementem rozwoju obszarów wiejskich i ochrony środowiska, chronią różnorodność biologiczną, krajobraz i wypełniają szereg funkcji ekologicznych. Zapewniają ochronę ekosystemów i korzyści ekologiczne dla całego społeczeństwa. Jednocześnie stymulują różnorodne procesy gospodarcze i społeczne, włącznie z rozwojem przemysłu leśno-drzewnego, energetycznego, wspierają innowacyjność i rozwój zielonej gospodarki.

Gospodarka odpadami

W czasie prezydencji greckiej zakończono prace nad nowelizacją *rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1013/2006 w sprawie przemieszczania odpadów*. Prace nad nowelizacją tego rozporządzenia rozpoczęły się we wrześniu 2013 r. Projekt nowelizacji został uzgodniony w pierwszym czytaniu w marcu 2014 r. Podczas spotkań w Radzie UE Polska bardzo aktywnie uczestniczyła w dyskusjach wskazując szczególnie istotne dla Polski kwestie: propozycja upubliczniania oraz poziom szczegółowości planów inspekcji; obowiązek udowadniania i zakresu wymaganej dokumentacji, zastąpienie aktów wykonawczych aktami delegowanymi Komisji Europejskiej. W wyniku zdecydowanego stanowiska Polski ostateczne zapisy projektu rozporządzenia odzwierciedlają zgłaszane postulaty, tym samym zabezpieczając interesy Polski w przedmiotowym obszarze.

Prezydencja grecka kontynuowała prace nad *projektem przepisów zmieniających dyrektywę 94/62/WE w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych w zakresie wprowadzenia ograniczeń w stosowaniu lekkich plastikowych toreb na zakupy*, opublikowanym przez Komisję Europejską w listopadzie 2013 r. W odróżnieniu od dyskusji w PE, w pracach Rady UE w przedstawionych zmianach do tekstu pierwotnego projektu nie zostały zaproponowane konkretne poziomy redukcji zużycia toreb plastikowych, co odpowiada stanowisku Polski. Ponadto dotychczasowe propozycje zmian nie wskazują na stosowanie obowiązkowych instrumentów finansowo-ekonomicznych (w tym możliwości nakładania specjalnych podatków i dodatkowych opłat na tego typu torby, stosowania zakazów oraz ograniczenia sprzedaży, a także możliwości stosowania środków służących zmniejszeniu rozdawania plastikowych toreb za darmo – jak to wynika z propozycji Parlamentu Europejskiego), które również wpływałyby na zmniejszenie zużycia toreb plastikowych.

Bioróżnorodność

W obszarze różnorodności biologicznej Rada UE przyjęła konkluzje, mające stanowić mandat negocjacyjny podczas 12. Spotkania Konferencji Stron Konwencji o różnorodności biologicznej (Pyeongchang Korea, 6-17 października 2014 r.), 7. Posiedzenia Konferencji Stron służącej jako Spotkanie Stron Protokołu Kartageńskiego (Pyeongchang Korea, 29 września – 3 października 2014 r.) oraz 1. Posiedzenia Konferencji Stron służącej jako Spotkanie Stron Protokołu z Nagoi (Pyeongchang Korea, 6-17 października 2014 r.). Konkluzje potwierdzają zobowiązanie UE i jej krajów członkowskich do podwojenia środków finansowych na rzecz różnorodności biologicznej w krajach rozwijających się do roku 2015 oraz utrzymanie tego poziomu do roku 2020. Problematyka różnorodności biologicznej powinna zostać umieszczona wśród priorytetów polityki rozwojowej zostać włączona do opracowywanych na forum ONZ Celów Zrównoważonego Rozwoju oraz ram polityki zrównoważonego rozwoju po 2015 r. Konkluzje odnoszą się także do problematyki morskiej różnorodności biologicznej, inwazyjnych gatunków obcych, reformy działalności Konwencji oraz społeczności rdzennych i lokalnych. Poruszają również kwestię wdrożenia Protokołu Kartageńskiego oraz konieczności szybkiej ratyfikacji i wdrożenia Protokołu z Nagoi. Podczas negocjacji Polska prezentowała stanowisko mające na celu zapewnienie zgodności zapisów konkluzji z interesami i elementami krajowej strategii różnorodności biologicznej, podkreślając, że zahamowanie utraty różnorodności biologicznej jest ważne nie tylko ze względu na potrzebę ochrony bogatych zasobów przyrodniczych ale również ze względu na jej wpływ na zrównoważony rozwój społeczeństw oraz wynikające z tego korzyści społeczno-ekonomiczne.

Proces Rio+20

Prezydencja grecka kontynuowała działania podjęte przez wcześniejszą prezydencję litewską w zakresie procesu Rio+20. Realizacja tego procesu przebiegała dwutorowo. Grupa Robocza Rady UE ds. Międzynarodowych aspektów środowiska – WPIEI Global, skoncentrowała swoje wysiłki na przygotowaniach do pierwszej sesji Zgromadzenia Środowiskowego ONZ (United Nations Environment Assembly – UNEA) po dokonanych wzmocnieniu roli UNEP poprzez przekształcenie Rady Zarządzającej UNEP i Globalnego Forum Ministerialnego UNEP w UNEA, z zapewnieniem powszechnego uczestnictwa krajom systemu ONZ. Powołanie UNEA dało również możliwość zapewnienia bardziej aktywnej i decyzyjnej roli segmentowi wysokiego szczebla, zapewniając interaktywne moderowane dyskusje ministrów, bezpośredni udział w procesie decyzyjnym UNEP oraz bezpośrednio przełożenie wyników tych dyskusji na zapisy dokumentu końcowego. Zgodnie również z ustaleniami podjętymi podczas ostatniej sesji Rady Zarządzającej UNEP (luty 2013 r.), zintensyfikowano działania w okresie międzysesyjnym. Prezydencja grecka sprawnie skoordynowała stanowisko UE i jej państw członkowskich w zakresie tematyki poruszanej w okresie międzysesyjnym.

Ponadto prowadzone były przez prezydencję grecką koordynacyjne działania dotyczące bezpośrednio prac prowadzonych na forum globalnym przez Sekretariat ONZ w Nowym Jorku w zakresie:

- przygotowań do Forum Politycznego Wysokiego Szczebla (*High Level Political Forum - HLPF*) - lipiec 2014 r.
- przygotowań do sesji Otwartej Grupy Roboczej ds. Celów Zrównoważonego Rozwoju (OWG ds. SDGs)
- grupy ekspertów do spraw finansowania zrównoważonego rozwoju,
- przygotowań do 3. Międzynarodowej Konferencji Małych Rozwijających się Państw Wyspiarskich SIDS.

Prace koordynacyjne Unii Europejskiej i państw członkowskich dotyczące tego segmentu prowadzone były na forum Rady UE przez wspólne działania trzech grup roboczych: WPIEI Global, Codev i Conun. W przypadku przygotowań do 3. Międzynarodowej Konferencji SIDS, prezydencja grecka wypracowała stanowisko UE i jej państw członkowskich w postaci Konkluzji Rady, które zostały

przyjęte w maju 2014 r. przez Radę FAC. Ze względu na kalendarz przygotowany przez Sekretariat ONZ, prezydencja grecka dostosowała swój harmonogram działań do prac toczących się w Nowym Jorku, aby przygotować państwa członkowskie do posiedzeń UNEA, a następnie HLPF.

Zgodnie z oceną prezentowaną przez państwa członkowskie, w tym Polski działania Komisji Europejskiej w postaci wydania Komunikatu Komisji (w dniu 2 czerwca 2014 r.) w sprawie SDGs jednocześnie z ukazaniem się w tym samym dniu zero draft współprzewodniczących grupy OWG ds. SDGs były jednak przedwczesne i nie skorelowane z toczącym się procesem globalnym, wobec czego uznano ostatecznie, iż precyzowanie nowego stanowiska Unii Europejskiej i państw członkowskich w zakresie agendy post-2015, w tym Celów Zrównoważonego Rozwoju w postaci Konkluzji Rady powinno mieć miejsce w późniejszym terminie. Rozpoczęcie prac nad Konkluzjami Rady zaplanowane zostało przez przyszłą prezydencję włoską na jesień 2014 r.

3.11. WYMIAR SPRAWIEDLIWOŚCI

W zakresie współpracy w obszarze wymiaru sprawiedliwości prezydencja grecka podjęła bądź kontynuowała prace nad projektami ukierunkowanymi na poprawę ochrony praw obywateli Unii Europejskiej, polepszeniem warunków dla prowadzenia działalności gospodarczej oraz wzmocnieniem instytucji Unii Europejskiej, również w drodze przyznania im nowych uprawnień.

Ochrona praw obywateli

Komisja Europejska dokonała prezentacji projektu *dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie gwarancji procesowych dla dzieci będących podejrzanymi lub oskarżonymi w postępowaniu karnym* w trakcie styczniowego nieformalnego posiedzenia Rady ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (WSiSW). W trakcie spotkań grupy roboczej oraz podczas posiedzenia marcowej Rady ds. WSiSW, udało się wypracować akceptowalny dla Polski kompromis. Podczas posiedzenia Rady ds. WSiSW w dniu 6 czerwca 2014 r. przyjęto podejście ogólne.

Dzięki staraniom Polski wyłączono z zakresu dyrektywy szczególne postępowania wobec dzieci uznając, że z uwagi na rodzaj orzekanych wobec dzieci środków w tych postępowaniach, nie można uznać ich za postępowania karne. Dyrektywa nie będzie więc miała zastosowania do postępowań prowadzonych na podstawie ustawy o postępowaniu w sprawach nieletnich (art. 2 ust. 6 w zw. z motywem 11 d preambuły). Tym samym, nie będzie konieczności nowelizacji tejże ustawy m.in. w zakresie prawa do adwokata, nagrywania przesłuchań. Ostateczny kształt przyjętego podejścia ogólnego uwzględnił również inne istotne założenia negocjacyjne Polski, oparte na założeniach stanowiska Rządu do tego dokumentu, tj. doprecyzowano zakres pomocy adwokata, ograniczono obowiązkowe nagrywanie przesłuchań, ograniczono przeprowadzanie indywidualnej oceny, zrezygnowano z obowiązkowej obecności dziecka na rozprawie, zrezygnowano z uregulowania pomocy prawnej z urzędu oraz przewidziano możliwość zwrotu kosztów od skazanego dziecka.

Polska konsekwentnie i aktywnie uczestniczyła w pracach nad *Wnioskiem dotyczącym rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych* (projektem ogólnego rozporządzenia o ochronie danych), inicjatywy kluczowej dla zapewnienia UE odpowiednich ram prawnych w zakresie danych osobowych i ich ochrony. Polska konsekwentnie opowiadała się za potrzebą osiągnięcia porozumienia w zakresie tego aktu prawnego i terminowego zakończenia prac nad projektem.

Na posiedzeniu Rady ds. WSiSW 6 czerwca 2014 r., wieńczącym prace nad projektem podczas prezydencji greckiej Polska poparła przyjęcie podejścia ogólnego w zakresie rozdziału V projektu (przekazywanie danych osobowych do państw trzecich lub organizacji międzynarodowych) oraz powiązanych z nim art. 3 ust. 2 (zakres terytorialny rozporządzenia), art. 4 (17) (definicja „wiązących reguł korporacyjnych”) i art. 4 (21) (definicja „organizacji międzynarodowej”). Polska podkreśliła również wagę tego osiągnięcia dla obywateli UE. Wskazała, że większość przepisów dotyczących tej

kwestii zostało bardzo dobrze przygotowanych, jednak kilka kwestii nie zostało odpowiednio uwzględnionych, stąd Polska przedstawiła deklarację w tym zakresie, która została rozdana na posiedzeniu i dołączona do protokołu z posiedzenia Rady. Polska podkreśliła w deklaracji, że tekst kompromisowy nadal zawiera przepisy zezwalające na transfer danych do państw trzecich w oparciu o słuszny interes administratora, które w opinii Polski mogą doprowadzić do obniżenia poziomu ochrony danych w stosunku do obecnie funkcjonujących regulacji (dyrektywy 95/46/WE). Polska podkreśliła również, że przekazywanie danych na podstawie kodeksów postępowania i certyfikatów powinno się odbywać jedynie przy zagwarantowaniu egzekwowalności praw obywateli. Poparła także wprowadzenie do rozdziału V projektu rozporządzenia dodatkowego artykułu 42a, mającego na celu ograniczenie przekazywania danych do państw trzecich na podstawie decyzji organów państw trzecich o ile nie ma ku temu odpowiednich podstaw w prawie UE bądź prawie państwa członkowskiego UE. Polska konsekwentnie poparła także wypracowany tekst przepisów w zakresie mechanizmu punktu kompleksowej obsługi (*one-stop-shop* - OSS), który stanowi dobrą podstawę do osiągnięcia ostatecznego kompromisu w tym zakresie. Polska podkreśliła, że opowiada się za silnym mechanizmem OSS, i że nie będzie mogła poprzeć rozwiązań nadających jeszcze większe uprawnienia organom lokalnym niż obecnie przedstawione.

Warunki prowadzenia działalności gospodarczej

Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 861/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. ustanawiające europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń oraz rozporządzenie (WE) nr 1896/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. ustanawiające postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty został przedłożony w dniu 28 listopada 2013 r., natomiast stanowisko Rządu RP do niego przyjęto w dniu 30 grudnia 2013 r. Celem europejskiego postępowania jest ułatwienie korzystania z prawa do sądu w sytuacjach ponadgranicznego dochodzenia roszczeń o niewielkiej wysokości (obecnie do 2.000 EUR). Zakłada się między innymi: podniesienie górnej granicy wartości roszczenia do 10.000 EUR, szersze wykorzystanie elektronicznych dokumentów i transmisji, określenie maksymalnej wysokości opłat sądowych z tytułu postępowania, ograniczenie kosztów tłumaczenia poprzez wprowadzenie wielojęzycznego formularza. Polska poparła projekt. Na obecnym etapie wątpliwości strony polskiej budzi jedynie, nałożony na sąd, obowiązek prowadzenia rozprawy w formie wideo- lub telekonferencji. Nie uwzględnia to ograniczeń w wyposażeniu technicznym sądów rejonowych. Prace w sprawie projektu rozporządzenia toczyły się na forum Grupy Roboczej ds. Prawa Cywilnego (Drobne Roszczenia).

Celem projektowanej *dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie jednoosobowych spółek z ograniczoną odpowiedzialnością* jest ułatwienie prowadzenia działalności, w szczególności przez małych i średnich przedsiębiorców, na terenie innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, w formie jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. Głównie założenie to harmonizacja wspólnych minimalnych zasad działania takich spółek pozwalająca na stosowanie tej samej firmy w całej UE: *Societas Unius Personae* – SUP. Harmonizacja służyć ma wzrostowi zaufania do spółek zagranicznych wśród ich partnerów handlowych oraz ograniczeniu trudności na tle zróżnicowanych regulacji prawa spółek w innych systemach prawnych. Projekt przewiduje także uproszczenia w zakresie zakładania takich spółek, w szczególności poprzez umożliwienie rejestracji drogą elektroniczną z zastosowaniem jednolitego wzoru umowy spółki. Projekt znajduje się na wstępnym etapie prac.

Polska co do zasady popiera główne cele w kwestii ułatwienia transgranicznej działalności gospodarczej oraz główne założenia projektu (w tym umożliwienie rejestracji drogą elektroniczną, niski kapitał zakładowy SUP wraz z gwarancjami ochrony wierzycieli). Dostrzega też kwestie budzące zastrzeżenia bądź wymagające doprecyzowania w toku prac (w tym umożliwianie rozdziału siedziby statutowej i siedziby zarządu, umożliwienie uczestnictwa SUP w innych jednoosobowych osobach prawnych, procedura rejestracji).

Podczas czerwcowego posiedzenia Rady ds. WSiSW przyjęto podejście ogólne w sprawie wniosku dotyczącego *rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1346/2000 w sprawie postępowania upadłościowego*. Należy odnotować, że osiągnięcie kompromisu poprzedzone zostało licznymi spotkaniami na poziomie eksperckim, w których aktywnie uczestniczyła Polska. Projekt kompromisowy, różniący się znacznie od pierwotnej wersji, przedstawionej przez Komisję Europejską, uwzględnia najważniejsze postulaty Polski, w tym:

- ogranicza *forum shopping* w odniesieniu do upadłości konsumenckiej (poprzez wprowadzenie tzw. *suspect period*),
- prawidłowo określa podstawowy krąg podmiotów legitymowanych do zaskarżenia postanowienia o otwarciu głównego postępowania upadłościowego,
- nie wprowadza przepisów dotyczących *nettingu*,
- zabezpiecza interesy wierzycieli lokalnych, w drodze zobowiązania (*undertaking*) zarządcy masy upadłościowej w postępowaniu głównym w przypadku nie otwierania postępowania wtórnego,
- gwarantuje bezpłatny dostęp do najważniejszych informacji o postępowaniach upadłościowych zawartych w rejestrach postępowań insolwencyjnych Państw Członkowskich,
- zawiera akceptowalne rozwiązania dotyczące postępowań wobec grupy spółek.

W związku z uwzględnieniem ww. postulatów, Polska poparła przyjęcie podejścia ogólnego.

Głównym celem projektu *Rozporządzenia Rady w sprawie statutu fundacji europejskiej* jest wyeliminowanie przeszkód napotykanym przez fundacje przy prowadzeniu działalności transgranicznej w ramach Unii Europejskiej. Projekt zakłada powstanie nowej europejskiej formy prawnej w postaci Fundacji Europejskiej (FE). Polska, niezależnie od wątpliwości w kwestii samej potrzeby utworzenia nowej instytucji europejskiego prawa prywatnego w formie FE (w tym ryzyka utworzenia kolejnej, sporadycznie stosowanej w praktyce, europejskiej formy prawnej, jak spółka europejska czy spółdzielnia europejska), aktywnie uczestniczyła w pracach nad projektem.

Po pracach na forum grupy roboczej projekt był przedmiotem obrad posiedzenia COREPER I w dniu 18 czerwca 2014 r. Posiedzenie to stanowiło próbę osiągnięcia porozumienia w kwestii minimalnego progu aktywów FE, która stała się trwałym przedmiotem rozbieżności w toku dotychczasowych prac (wysoki próg aktywów preferowany przez niektóre państwa członkowskie, co uzasadnione jest transgranicznym charakterem FE, na tle dążeń innych państw – w tym Polski, do zapewnienia, że wysoki minimalny próg sam w sobie nie będzie stanowił bariery przy korzystaniu przez podmioty krajowe z nowej formy prawnej; zbyt wysoki próg z polskiej perspektywy podważałby zasadność projektowanej regulacji). Podczas posiedzenia Polska wskazała preferencję dla rozwiązania zakładającego, że poziom aktywów wymagany przez przepisy państw członkowskich będzie mieścił się w określonym w rozporządzeniu o Fundacji Europejskiej przedziale, przy czym uzasadnione jest, by próg minimalny ustalony został na poziomie niższym niż 25 000 Euro pierwotnie proponowanym we wniosku KE. Posiedzenie COREPER I nie doprowadziło do osiągnięcia porozumienia w kwestii minimalnego progu aktywów FE.

Wzmocnienie instytucji Unii Europejskiej

Podczas marcowego oraz czerwcowego posiedzenia Rady ds. WSiSW odbyły się debaty orientacyjne nad wnioskiem dotyczącym *rozporządzenia Rady w sprawie ustanowienia Prokuratury Europejskiej* oraz zostały przedstawione informacje na temat stanu prac nad tym projektem. W toku obrad pierwszego z wyżej wymienionych posiedzeń Polska opowiedziała się za oparciem urzędu o model kolegialny oraz poparła rozwiązanie polegające na wyłączeniu spraw mniejszej wagi spod jurysdykcji Prokuratury Europejskiej, jak również przedstawiła swoje główne zastrzeżenia. Następnie toczyły się intensywne prace na poziomie grupy roboczej, przy aktywnym udziale Polski.

Podczas czerwcowego posiedzenia Rady ds. WSiSW Polska wyraziła poparcie dla kierunku prac przedstawionego w zaproponowanym przez Prezydencję tekście. Równocześnie, Polska zwróciła uwagę na najważniejsze dla nas zagadnienia. Między innymi podkreślono kluczowe znaczenie utrzymania równoległych kompetencji Prokuratury Europejskiej oraz krajowych organów ścigania w odniesieniu do zwalczania przestępczości przeciwko interesom finansowym Unii. Właściwe organy państw członkowskich powinny od początku mieć pewność, że mogą prowadzić postępowanie do czasu, kiedy Prokuratura Europejska zdecyduje się skorzystać z prawa do przejęcia sprawy.

W trakcie czerwcowej Rady ds. WSiSW Polska pozytywnie oceniła wniosek dotyczący *rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy Wymiarów Sprawiedliwości w Sprawach Karnych (Eurojust)* przedstawiony przez Prezydencję grecką, który odzwierciedla wyniki dotychczasowej debaty. Poparła ogólny kierunek prac nad projektem rozporządzenia i opowiedziała się za kontynuowaniem dyskusji, na poziomie ekspertów – w oparciu o propozycje zawarte w przedmiotowym dokumencie. W trakcie dalszych prac Rada skupi się nad kwestią ochrony danych osobowych w praktyce Eurojustu, a także na jego relacjach z partnerami zewnętrznymi w UE oraz w państwach trzecich.

Prezydencji greckiej udało się zakończyć prace nad przedłożonym przez Komisję Europejską we wrześniu 2012 r. *projektem rozporządzenia w sprawie statusu i finansowania europejskich partii politycznych oraz europejskich fundacji politycznych*. Jego wejście w życie planowane jest na dzień 1 stycznia 2017 r. Celem nowelizacji było polepszenie warunków funkcjonowania europejskich partii politycznych i powiązanych z nimi fundacji poprzez:

- nadanie im europejskiej osobowości prawnej (jednolitego statusu prawnego opartego na przepisach prawa UE) – jego uzyskanie będzie uzależnione od przestrzegania wysokich standardów w zakresie sprawowania rządów, rozliczalności i przejrzystości i będzie warunkowało – wraz z obecnością przedstawicieli danej partii w Parlamencie Europejskim - możliwość uzyskania finansowania z budżetu UE;
- dostosowanie zasad finansowania z budżetu UE do ich potrzeb (zwiększenie elastyczności finansowania przy zaostreniu warunków dostępu).

Skutkiem wyżej wymienionej regulacji ma być wzmocnienie pozycji partii i fundacji (również *vis-a-vis* ich składowych partii krajowych), zwiększenie ich widoczności publicznej oraz rozwijanie europejskiej sceny politycznej. Prace nad projektem trwały do kwietnia 2014 r. W dniu 16 kwietnia 2014 r. rozporządzenie zostało przyjęte przez Parlament Europejski.

Polska poparła ostateczny kształt rozporządzenia. W ocenie Polski rozporządzenie nie wprowadza fundamentalnych zmian w bieżącym funkcjonowaniu istniejących już partii europejskich. Może nieco usztywnić scenę polityczną na poziomie europejskim z uwagi na zaostrene wymogi rejestracyjne oraz zmiany w zasadach finansowania. W kategoriach politycznych należy się liczyć z większą swobodą działania i zwiększoną siłą oddziaływania tych formacji politycznych. Projekt wprowadzi ponadto ściślejszą kontrolę *ex post* wydatków partii, co może pomóc ograniczyć pojawiające się nadużycia.

3.12. SPRAWY WEWNĘTRZNE

Wytyczne strategiczne w przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości

Prezydencja grecka w odniesieniu do debaty nad przyszłym programem polityk objętych Tytułem V Traktatu (Przestrzeń Wolności, Bezpieczeństwa i Sprawiedliwości, PWBIS) zrealizowała plan przygotowania projektu strategicznych wytycznych dla planowania legislacyjnego i operacyjnego w tej sferze, przyjmowanych jako Konkluzje Rady Europejskiej. Z punktu widzenia Polski dokument podsumowujący ponad roczną debatę na ten temat zawiera korzystne i trafne propozycje, między innymi wskazuje na konieczność koncentracji na pełnym i poprawnym wdrożeniu dorobku prawnego

i ograniczenie nowych inicjatyw ustawodawczych do niezbędnego minimum, zaleca silniejsze powiązanie wymiarów wewnętrznego i zewnętrznego bezpieczeństwa oraz polityki migracyjnej, podkreśla potrzebę koordynacji polityk PWBIS z innymi politykami unijnymi (w szczególności rozwojową, handlową, zagraniczną). Za szczególnie ważne uznać należy zalecenie wzmocnienia współpracy z krajami sąsiadującymi z UE w oparciu o zasadę „więcej za więcej”. Prezydencja grecka w sposób zgodny z linią polskiego stanowiska odnosiła się do kwestii swobody przepływu osób, uznając, że wytyczne dotyczące polityk z zakresu spraw wewnętrznych i wymiaru sprawiedliwości nie są miejscem właściwym do odnoszenia się do różnych problemów związanych z egzekwowaniem tej wolności traktatowej. Prace nad Konkluzjami Rady Europejskiej dotyczącymi nowego wieloletniego programu rozwoju PWBIS po raz pierwszy odbywały się w ramach prawnych określonych Traktatem Lizbońskim i stanowiąc będą precedens proceduralny. Prezydencja grecka w toku tego procesu doprowadziła do zerwania z tradycją formułowania obszernych dokumentów programowych uchwalanych przez Radę UE Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (takich jak Program Haski i Program Sztokholmski).

Prezydencja grecka kontynuowała prace nad zdefiniowaniem przyszłych kierunków współpracy w obszarze wymiaru sprawiedliwości i spraw wewnętrznych. Jeżeli chodzi o obszar „sprawiedliwość”, w dniu 24 stycznia 2014 r. odbyła się dyskusja podczas nieformalnej Rady ds. WSiSW. W trakcie marcowej Rady ds. WSiSW Komisja Europejska przedstawiła główne założenia komunikatu będącego wkładem KE w dyskusję na temat wytycznych strategicznych. Dyskusja odbywała się następnie na posiedzeniach Komitetu Stałych Przedstawicieli oraz w ramach wspólnej sesji Ministrów Spraw Wewnętrznych i Ministrów Sprawiedliwości w trakcie Rady ds. WSiSW w dniu 5 czerwca 2014 r. W zakresie współpracy wymiarów sprawiedliwości, projekt konkluzji Rady Europejskiej odzwierciedla zasadnicze założenia stanowiska Polski – między innymi dokument ma charakter strategiczny i zawiera postulat tworzenia lepszego prawa – spójnego i czytelnego dla obywateli oraz przedsiębiorców, czy też promowanie wykorzystania nowoczesnych narzędzi ICT. Należy zwrócić uwagę, że dokument nie zawiera postulatów w zakresie dalszej harmonizacji prawa karnego materialnego, co odpowiada ostrożnemu podejściu Polski i szeregu innych państw do ewentualnych działań tym zakresie. W dokumencie nie znalazły się odniesienia do oceny skutków projektowanych regulacji dla Państw Członkowskich oraz oceny stosowania instrumentów współpracy sądowej, co jednak nie wpływa na pozytywne stanowisko Polski.

Efekt końcowym całego procesu jest przyjęcie przez Radę Europejską w dniach 26-27 czerwca 2014 r. Konkluzji, których brzmienie, w zakresie spraw wewnętrznych, pozwoli na dalsze wzmocnienie tego obszaru integracji europejskiej oraz skoncentrowanie działań na kwestiach priorytetowych, które zostały zidentyfikowane przez państwa członkowskie. Wśród nich wskazać należy przede wszystkim wzmacnianie polityki migracyjnej, zapewnienie skutecznego zarządzania granicami zewnętrznym UE, jak również zagwarantowanie przestrzeni bezpieczeństwa w UE poprzez rozwój operacyjnej współpracy policyjnej oraz dalsze zapobieganie i zwalczanie przestępczości poważnej i zorganizowanej, ze szczególnym uwzględnieniem zagrożeń związanych z handlem ludźmi, korupcją oraz terroryzmem.

Współpraca policyjna

W trakcie trwania prezydencji greckiej kontynuowano prace związane ze zmianą podstaw prawnych Europejskiego Urzędu Policji (Europol). Przy aktywnym udziale Polski doprowadzono do ulepszenia mechanizmów w zakresie sprawowania nadzoru nad ochroną danych osobowych, poprzez wzmocnienie roli krajowych organów ochrony danych osobowych. Był to jeden z istotnych postulatów Polski, która wskazywała na konieczność wykorzystania specjalistycznej wiedzy oraz doświadczenia krajowych organów ochrony danych osobowych. Umożliwiło to przyjęcie ogólnego podejścia wobec *projektu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy i Szkolenia w Dziedzinie Egzekwowania Prawa (Europol)*, podczas posiedzenia Rady ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (WSiSW) w dniach 5-6 czerwca 2014 r. Przedmiotowy kompromis pozwoli przyszłej prezydencji włoskiej na rozpoczęcie

uzgodnień w ramach procedury trilogu pomiędzy Radą, Parlamentem Europejskim i Komisją Europejską.

Polska wspierała także działania prezydencji greckiej na rzecz dokonania zmiany siedziby Europejskiego Kolegium Policyjnego (CEPOL). Ostatecznie w trakcie posiedzenia Rady ds. Gospodarczych i Finansowych (ECOFIN) w dniu 6 maja 2014 r. Przyjęto „Inicjatywę Belgii, Bułgarii, Republiki Czeskiej, Niemiec, Estonii, Grecji, Hiszpanii, Francji, Chorwacji, Włoch, Cypru, Łotwy, Litwy, Luksemburga, Węgier, Malty, Niderlandów, Austrii, Polski, Portugalii, Rumunii, Słowenii, Słowacji, Finlandii i Szwecji w sprawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego decyzję 2005/681/WSiSW ustanawiającą Europejskie Kolegium Policyjne (CEPOL)”. Przedmiotowe rozporządzenie przewiduje, że nowa siedziba CEPOL będzie umiejscowiona w Budapeszcie na Węgrzech, zgodnie z decyzją Rady ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (WSiSW) z dnia 7 października 2013 roku.

Polska wspierała również działania prezydencji greckiej w zakresie realizacji w ramach *Cyklad Polityki Bezpieczeństwa Unii Europejskiej w obszarze poważnej i zorganizowanej przestępczości na lata 2014-2017*. Od stycznia bieżącego roku rozpoczęto realizację Operacyjnych Planów Działań na 2014 r. w ramach przyjętych priorytetów Cyklad. Polska intensywnie uczestniczyła w tym procesie, szczególnie w obszarze przyjętych przez Polskę priorytetów takich jak: produkcja i obrót narkotykami syntetycznymi, w tym nowymi substancjami psychoaktywnymi (Polska kieruje działaniami państw członkowskich), handel ludźmi, nielegalna imigracja, oszustwa podatkowe i akcyzowe, cyberprzestępczość w zakresie wykorzystania seksualnego dzieci w Internecie oraz zorganizowana przestępczość przeciwko mieniu, podejmując szereg skutecznych działań w ramach realizowanych wspólnych spraw policyjnych oraz operacji transgranicznych.

Walka z narkotykami

W oparciu o konkluzje Rady ds. WSiSW przygotowane oraz przyjęte podczas polskiej prezydencji w drugiej połowie 2011 r., w 2013 r. rozpoczęto prace nad *rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie nowych substancji psychoaktywnych*. Dokument ten ma zastąpić *decyzję Rady 2005/387/WSiSW w sprawie wymiany informacji, oceny ryzyka i kontroli nowych substancji psychoaktywnych*, która nie zapewnia już odpowiednich mechanizmów szybkiego reagowania na zagrożenia powodowane przez nowe substancje psychoaktywne. Dyskusji nad przedmiotowym dokumentem towarzyszą liczne kontrowersje i wątpliwości ze strony państw członkowskich co wpływa na przedłużanie się prac. Państwa członkowskie oczekują na pojawienie się efektywnego mechanizmu umożliwiającego przeciwdziałanie zjawisku nowych substancji psychoaktywnych wyrażając jednocześnie obawę, iż planowane rozwiązania przewidziane w dokumencie mogą doprowadzić do liberalizacji wypracowanych uprzednio mechanizmów krajowych.

Podczas prezydencji greckiej, Polska aktywnie uczestniczyła w tych pracach, skupiając swoje działania na zapewnieniu wysokiego poziomu ochrony zdrowia i bezpieczeństwa ludności w związku z pojawieniem się nowych substancji psychoaktywnych oraz na ujednoczeniu podejścia do tych substancji w państwach członkowskich UE poprzez wprowadzenie szybszych i bardziej skutecznych mechanizmów, w tym wymiany informacji o nowych substancjach psychoaktywnych, ocenie ryzyka stwarzanego przez te substancje, ograniczeniu dostępności oraz poddaniu ich kontroli. Opowiadamy się za zagwarantowaniem możliwie szerokiego wpływu państw członkowskich na treść wydawanych przez Komisję aktów wykonawczych wskazujących nowe substancje psychoaktywne, które będą objęte regulacjami karno-prawnymi na podstawie Decyzji Ramowej Rady 2004/757/WSiSW z dnia 24 października 2004 r. ustanawiającej minimalne przepisy określające znamiona przestępstw i kar w dziedzinie nielegalnego handlu narkotykami w odniesieniu do definicji narkotyków. Odnosząc się krytycznie do osłabiania pozycji państw członkowskich, Polska opowiadała się za możliwością swobodnego kształtowania rozwiązań mających na celu ograniczenie występowania szkodliwych substancji na terenie kraju, w tym mechanizmów bardziej restrykcyjnych niż proponowane w nowych regulacjach w sytuacji, w której Komisja nie podjęłaby działań leżących w interesie Polski.

W ramach prowadzonych prac, wobec coraz bardziej realnej perspektywy pojawienia się impasu w procesie negocjacji, Polska, wspierając działania prezydencji, zaproponowała, aby stworzona została „lista spraw trudnych”, gdzie należało się skupić na rozwiązaniu kwestii zasadniczych. Propozycja Polski zyskała akceptację w wyniku czego powstał kwestionariusz, który zawierał kwestie sporne, a jego wyniki stanowiły dobrą podstawę do dalszej dyskusji.

Kwestie związane ze swobodnym przepływem osób

Pomimo opublikowania w grudniu 2013 r. raportu Komisji, gdzie jednoznacznie stwierdzono brak dowodów na tezę, że obywatele UE korzystający ze swobody przemieszczania się stanowią nadmierne obciążenie systemu zabezpieczenia społecznego państwa przyjmującego, dyskusja nad kwestiami związanymi ze swobodą przepływu osób (SPO) nadal była prowadzona na forum unijnym. Jak dotąd, najsilniejszym akcentem toczącej się debaty była kwestia umieszczenia odniesienia do SPO w strategicznych wytycznych na temat przyszłości Przestrzeni Wolności, Bezpieczeństwa i Sprawiedliwości (PWBIS), które zostały przyjęte w formie konkluzji Rady Europejskiej. Polska wielokrotnie krytycznie odnosiła się do propozycji umieszczenia w dokumencie dotyczącym przyszłości PWBIS odniesienia do swobodnego przepływu osób oraz nadużyć w tym obszarze. Stanowisko to wynika z faktu, iż kwestie związane z SPO leżą poza podstawą prawną właściwą dla opracowania wytycznych. Ponadto, poprzez sprzeciw wobec uwzględnienia tej tematyki w konkluzjach Rady, Polska dążyła do zablokowania możliwości odniesienia się do SPO w sposób negatywny i podkreślający nadużycia. Takie podejście mogłoby bowiem – w rozumieniu niektórych państw członkowskich – stanowić wystarczające uzasadnienie do żądania wprowadzenia zmian prawnych w obowiązujących przepisach. Polska, w ramach konsensusu, zasygnalizowała gotowość do złagodzenia swojego stanowiska i wyraziła zgodę na umieszczenie pozytywnego odniesienia do SPO w punkcie 12 konkluzji, podkreślając tym samym nienaruszalności zasady i jej znaczenie dla projektu europejskiego.

Ochrona ludności i Klauzula solidarności

Polska aktywnie uczestniczy w prowadzonych na forum Komitetu Ochrony Ludności i powiązanych z nim grup eksperckich pracach nad uchwaleniem aktów wykonawczych do obowiązującej od początku 2014 r. roku Decyzji Rady i Parlamentu Europejskiego 1313/2013/UE w sprawie unijnego Mechanizmu Ochrony Ludności. Celem istnienia Mechanizmu jest zapewnienie koordynacji pomocy ratowniczej i humanitarnej pochodzącej z krajów Unii. Przedstawiciele Polski brali czynny udział w dyskusjach nad zasadami dyżerowania i dysponowania sił ratowniczych do działań na terytorium Unii Europejskiej i w państwach trzecich. W czasie prezydencji greckiej przedstawiciele Polski na forum grupy roboczej ds. ochrony ludności PROCIV współtworzyli zapisy konkluzji w sprawie wielonarodowych zespołów ratowniczych. Zgodnie z polskim stanowiskiem w finalnej wersji dokumentu podkreśla się potrzebę racjonalnego tworzenia wielonarodowych zasobów, jedynie w uzasadnionych (również z perspektywy finansowej) przypadkach.

Ponadto Polska od marca 2013 r. do czerwca 2014 r. z zaangażowaniem brała udział w pracach *Friends of the Presidency Group on the IPCR Review and the Solidarity Clause Implementation* (FoP IPCR/SCI) nad projektem decyzji Rady w sprawie ustaleń dotyczących zastosowania przez Unię Europejską klauzuli solidarności, przyjętej podczas posiedzenia Rady GAC 24 czerwca 2014 r. Podstawą prawną klauzuli solidarności jest art. 222 TFUE. Na podstawie tego przepisu Unia Europejska i państwa członkowskie mogą działać wspólnie w duchu solidarności, jeśli państwo członkowskie stanie się obiektem aktu terrorystycznego, ofiarą klęski żywiołowej lub katastrofy spowodowanej działalnością człowieka. Zgodnie z brzmieniem art. 222 TFUE, Unia Europejska mobilizuje wszystkie instrumenty, jakie ma do dyspozycji, włączając w to instrumenty militarne udostępnione przez państwa członkowskie (jeśli zajdzie taka konieczność). Warunkiem udzielenia pomocy państwu poszkodowanemu jest wystosowanie przez jego władze polityczne prośby o pomoc. Polska poparła idee, aby przedmiotowa decyzja nie zastępowała istniejących mechanizmów, strategii

i przyjętych zasad działań. Ma ona stanowić polityczno-prawną platformę w wyjątkowych przypadkach, gdy zagrożenie lub zniszczenia przekroczą możliwości danego państwa członkowskiego.

Granice zewnętrzne

W lutym 2014 r. Komisja Europejska przyjęła sprawozdanie z funkcjonowania nadzwyczajnego rozszerzenia obszaru obowiązywania zasad małego ruchu granicznego w rejonie Kaliningradu na terytorium Federacji Rosyjskiej i niektórych polskich okręgów administracyjnych. Przyjęcie tych zasad było jednym z głównych osiągnięć w obszarze spraw wewnętrznych w trakcie polskiego przewodnictwa w UE w 2011 r. Sprawozdanie KE dotyczy praktycznej realizacji tego rozwiązania, w tym liczby przekroczeń granicy w ramach małego ruchu granicznego, ustaleń organizacyjnych i wyzwań. Zarówno w sprawozdaniu KE, jak i podczas dyskusji w Radzie UE stwierdzono, że wspomniane zasady funkcjonują dobrze, nie stwierdzono zagrożeń w zakresie nielegalnej imigracji czy wzrostu przestępczości wynikających z funkcjonowania instrumentu, przy jednoczesnych niekwestionowanych korzyściach dla mieszkańców stref przygranicznych obu zainteresowanych państw, co należy uznać za duży sukces Polski.

W odniesieniu do opublikowanego pod koniec 2013 r. pakietu *Smart Borders*, PE i państwa członkowskie zgłosiły wiele uwag, jednak ostatecznie Rada podjęła decyzję o kontynuowaniu prac nad ww. pakietem. W lutym 2014 r. zatwierdzono podejście polegające na dokładniejszym zbadaniu przez Komisję (w okresie luty-wrzesień 2014 r.) wykonalności proponowanych rozwiązań. Na 2015 rok zaplanowano przeprowadzenie projektu pilotażowego przez Europejską Agencję ds. Zarządzania Operacyjnego Wielkoskalowymi Systemami Informatycznymi (eu-LISA).

Działanie to odpowiada postulatom zgłaszanym przez Polskę, w tym w odniesieniu do skutków finansowych proponowanych rozwiązań dla poszczególnych państw członkowskich oraz ich wpływu na proces kontroli granicznej i pracę konsulatów. W wyniku tego działania, prace w Radzie w rozważanym obszarze w trakcie prezydencji greckiej uległy istotnemu wyhamowaniu.

Migracje

W odniesieniu do migracji legalnej, podczas prezydencji greckiej przyjęty został *projekt dyrektywy w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa* oraz *projekt dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w celu podjęcia pracy sezonowej*.

W przypadku pierwszego z tych projektów (przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa) rozmowy PE i Rady UE zostały podjęte w listopadzie 2012 r. Decydująca faza negocjacji miała miejsce od grudnia 2013 r. do końca lutego 2014 r. Ustanawiane przez dyrektywę prawo do mobilności pracowników przenoszonych wewnątrz przedsiębiorstwa, zgodnie z popieraną przez Parlament Europejski propozycją Prezydencji oraz Komisji, ma być autonomiczne w stosunku do mobilności, funkcjonującej na podstawie art. 21 Konwencji wykonawczej do układu z Schengen (KWS). Rozwiązania tego nie popierały m.in. Niemcy, Polska oraz Czechy. W trakcie prac nad dyrektywą Polska wielokrotnie wskazywała, że ustanawianie przez dyrektywę autonomicznego modelu mobilności dla wąskiej kategorii osób (menadżerów, specjalistów, stażystów) będzie powodować w praktyce problemy związane z interpretacją oraz ze stosowaniem jej przepisów. Polska podejmowała wysiłki, aby ustanawiane przez dyrektywę prawo do mobilności odbywało się na zasadach jak najbardziej zbliżonych do warunków przewidzianych w art. 21 KWS, tj. aby ogólnymi warunkami do korzystania z prawa do mobilności na terytorium innych państw członkowskich, oprócz ważnego zezwolenia pobytowego oraz ważnego dokumentu podróży było nieuznawanie pobytu cudzoziemca za zagrożenie dla porządku publicznego i bezpieczeństwa wewnętrznego danego państwa (stosowany odpowiednio art. 5 ust. 1 lit. e Kodeksu Granicznego Schengen) oraz brak figurowania danych cudzoziemca w krajowym wykazie wpisów do celów odmowy wjazdu danego państwa członkowskiego (art. 21 ust. 1 ostatnie zdanie KWS). W ostatniej fazie prac nad dokumentem Polska utrzymywała zastrzeżenia do niektórych rozwiązań dyrektywy (między innymi z powodu wątpliwości dot. regulowania kwestii pozostających w kompetencji państw członkowskich dotyczących świadczeń

socjalnych), jednak ze względu na generalnie pozytywne podejście do Wniosku oraz brak poparcia dla zablokowania dokumentu, ostatecznie nie sprzeciwiła się jego przyjęciu w proponowanym kształcie. Parlament Europejski przyjął wersję kompromisową projektu dyrektywy w dniu 15 kwietnia 2014 r., a Rada UE wyraziła swoją akceptację dla dokumentu w dniu 13 maja 2014 r.

Podczas prac nad *projektem dyrektywy w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w celu podjęcia pracy sezonowej* Polska prezentowała sceptyczne stanowisko. Odnosiło się ono przede wszystkim do zasadności regulowania kwestii pracy sezonowej na poziomie unijnym, zwłaszcza że projekt nie przewidywał żadnych rozwiązań elementu transgranicznego. Należy zaznaczyć, iż także odpowiednie komisje Sejmu i Senatu zgłosiły zastrzeżenia co do zgodności projektu z zasadą subsydiarności. Jednocześnie Przedstawiciele Polski zabiegali o wprowadzenie takich przepisów, które w możliwie szerokim zakresie pozwolą na utrzymanie stosowanych przez Polskę rozwiązań dotyczących możliwości podejmowania pracy krótkoterminowej (przez okres sześciu miesięcy w dwunastu miesiącach) na podstawie oświadczenia o zamiarze powierzenia pracy przez obywateli Ukrainy, Mołdowy, Białorusi, Rosji, Gruzji i Armenii. Dzięki tym zabiegom do projektu dyrektywy został wprowadzony z inicjatywy Polski motyw (nr 14), który w uzasadnionych przypadkach daje możliwość niestosowania niektórych przepisów dyrektywy do obywateli wybranych krajów trzecich, a przez to umożliwia utrzymanie niektórych elementów systemu uproszczonego, np. zwolnienie obywateli objętych nim państw z testu rynku pracy. Ponieważ wiele z zastrzeżeń podnoszonych przez Polskę nie zostało uwzględnionych, ostatecznie Polska wyraziła sprzeciw wobec przyjęcia dyrektywy i wspólnie z Republiką Czeską przedstawiła deklarację na piśmie. Wskazała w niej, iż dyrektywa ustanawia długą i skomplikowaną procedurę, która może utrudnić przepływ pracowników sezonowych oraz spowodować niedobór siły roboczej (szczególnie w państwach członkowskich, które polegają na pracownikach sezonowych z państw trzecich, zwłaszcza w sektorze rolnym) oraz budzi wątpliwości dotyczące utrzymania spójności i zwartości dorobku Schengen po przyjęciu dyrektywy (przedłużanie pobytów pracowników sezonowych o okres nieprzekraczający 3 miesięcy poprzez wydanie długoterminowych wiz krajowych). Ponadto Polska i Republika Czeska, podobnie zresztą jak Bułgaria (osobne oświadczenie), podkreśliły że dyrektywa narusza zasadę pomocniczości oraz zasadę proporcjonalności (określone w art. 5 TUE) oraz wskazuje na niewłaściwą podstawę prawną przedmiotowej dyrektywy (art. 79 TFUE). Dyrektywa została przyjęta przez Radę UE w dniu 17 lutego 2014 przy sprzeciwie Polski, Republiki Czeskiej i Królestwa Niderlandów oraz wstrzymaniu się od głosu przez Bułgarię i Austrię. Oświadczenia Polski i Republiki Czeskiej oraz oświadczenie Bułgarii zostały włączone do protokołu tego posiedzenia. Dyrektywa weszła w życie w dniu 29 marca 2014 roku.

W odniesieniu do zewnętrznego wymiaru europejskiej polityki migracyjnej Polska współdziałała z prezydencją grecką w realizacji wspólnych priorytetów, w szczególności w odniesieniu do kwestii horyzontalnych. W związku z publikacją przez Komisję Europejską pierwszego Raportu dotyczącego implementacji Globalnego podejścia do Migracji i Mobilności za lata 2012-2013, Polska wzięła aktywny udział w zapoczątkowanej przez prezydencję grecką strategicznej dyskusji dotyczącej funkcjonowania i dalszego rozwoju Globalnego podejścia, oraz przygotowaniu tekstu konkluzji Rady w tej sprawie.

Kolejnym ważnym przedsięwzięciem zainicjowanym jeszcze w 2013 r. jest Grupa Zadaniowa ds. Śródziemnomorza (ang. *Task Force Mediterranean*), która powstała z inicjatywy państw członkowskich południowej Europy dotkniętych w największym stopniu nagłym i znaczącym napływem imigrantów. Jej zadaniem jest prowadzenie działań ukierunkowanych na walkę z nielegalną imigracją do państw członkowskich leżących w basenie Morza Śródziemnego oraz zarządzanie granicami. Polska bierze udział w działaniach prowadzonych w ramach Grupy w postaci wspierania władz Bułgarii i Grecji we Wspólnej Operacji Attaca, której celem jest budowanie zdolności obu państw członkowskich w zakresie powrotów.

Ponadto, Polska wspierała działania prezydencji w odniesieniu do jej działań mających na celu intensyfikację współpracy z krajami Basenu Morza Śródziemnego i Afryki (spotkania w ramach

Procesu Rabackiego, EUROMED, rozwijanie Dialogów na rzecz migracji, mobilności i bezpieczeństwa). Rozszerzając prowadzone dotychczas na poziomie bilateralnym działania w obszarze współpracy z krajami południowego sąsiedztwa UE, Polska 3 marca 2014 r. przystąpiła do Partnerstwa na rzecz mobilności UE – Tunezja. Stanowi ono realizację działań UE w stosunku do państw basenu Morza Śródziemnego, które w wyniku Arabskiej Wiosny podjęły się przeprowadzenia reform wewnętrznych prowadzących do demokratyzacji ich systemów politycznych.

W odniesieniu do wymiaru wschodniego polityki migracyjnej, Polska kontynuowała działania w ramach Procesu Praskiego i jego Inicjatywy Celowej (kluczowy obok Partnerstwa Wschodniego proces polityczny w kierunku wschodnim w odniesieniu do kwestii migracyjnych). Oprócz działań związanych z realizacją 4 projektów pilotażowych Inicjatywy Celowej (realizowanych przy współudziale Niemiec, Republiki Czeskiej, Rumunii, Słowacji, Szwecji, Węgier oraz Międzynarodowego Ośrodka ds. Rozwoju Polityki Migracyjnej (ICMPD), Polska rozpoczęła przygotowania do Spotkania Urzędników Wysokiego Szczebla Procesu Praskiego, planowanego na 28-29 października 2014 r. w Berlinie, który rozpocznie proces przygotowań do planowanej na 2016 r. Konferencji Ministerialnej Procesu Praskiego.

Jednocześnie, realizując zobowiązania wynikające z podpisanego w dniu 5 grudnia 2013 r. Partnerstwa na rzecz mobilności UE – Azerbejdżan, strona polska jako pierwsza z krajów członkowskich UE rozpoczęła wdrażanie działań w ramach ww. porozumienia (wizyta strony azerbejdżańskiej w Polsce miała miejsce w dniach 17-22 lutego 2014 r.). Ponadto, Polska w aktywny sposób wspiera Słowację, która zadeklarowała możliwość liderowania Inicjatywie Celowej tego Partnerstwa.

3.13. POLITYKA ROLNA

Kwestie rolne

Prezydencja grecka doprowadziła do porozumienia pomiędzy Radą a Parlamentem Europejskim w sprawie *projektu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie działań informacyjnych i promocyjnych dotyczących produktów rolnych na rynku wewnętrznym i w państwach trzecich*. W ramach prac nad tym projektem Polska dążyła do ustalenia takich podstaw funkcjonowania systemu wsparcia promocji, które nie pogorszyłyby warunków finansowych wsparcia i jednocześnie umożliwiłyby małym i średnim przedsiębiorstwom aktywne uczestnictwo w nowej polityce promocyjnej. Wypracowany kompromis spełnia oczekiwania Polski w tym zakresie. Ponadto w całości uwzględnione zostały polskie postulaty dotyczące możliwości realizowania na rynku wewnętrznym również działań o charakterze promocyjnym oraz objęcia wsparciem działań informacyjnych dotyczących także krajowych systemów jakości produktów rolnych. Z inicjatywy Polski, w nowym systemie rozszerzono też listę instytucji, które będą mogły bezpośrednio inicjować działania informacyjne dotyczące europejskich systemów jakości. Polskie postulaty obejmowały również utrzymanie zaangażowania państw członkowskich w proces oceny i wyboru tzw. programów prostych. W tym zakresie wypracowany kompromis częściowo realizuje ten wniosek.

W czasie prezydencji greckiej prowadzono prace nad propozycjami prawnymi ujednociającymi programy „Owoce i warzywa w szkole” i „Mleko w szkole” w ramach *projektu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 1308/2013 i rozporządzenie 1306/2013 w odniesieniu do programu pomocy na rzecz dostarczania owoców i warzyw, bananów oraz mleka do placówek oświatowych* oraz powiązanego z tą propozycją *projektu rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 1370/2013 określające środki dotyczące ustalania niektórych dopłat i refundacji związanych ze wspólną organizacją rynków produktów rolnych*. Prezydencja przygotowała raport podsumowujący te prace. W opinii Polski raport ten będzie dobrym punktem wyjścia dla dalszej dyskusji przewidzianej w okresie prezydencji włoskiej. W raporcie odnotowane zostały postulaty sygnalizowane przez Polskę w trakcie analizy technicznej (tj. sprzeciw wobec ustalania parametrów budżetowych przez Komisję, a nie przez Radę; włączenie przetworów

owocowo-warzywnych na listę wspieranych produktów; zwiększenie budżetu dla programu „mleko w szkole”; uwzględnienie kryterium historycznego przy podziale środków programów). W czasie dyskusji prowadzonych przez kolejną prezydencję, Polska będzie podtrzymywała swoje postulaty i dążyła do odpowiednich zmian propozycji prawnych.

W marcu 2014 r. Komisja przedstawiła *sprawozdanie dla Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wdrożenia przepisów dotyczących organizacji producentów, funduszy operacyjnych i programów operacyjnych w sektorze owoców i warzyw od momentu wprowadzenia reformy z 2007 r.* W wyniku przeprowadzonej dyskusji prezydencja grecka przygotowała projekt konkluzji mających na celu zobowiązanie Komisji do przedstawienia legislacyjnych propozycji zmian (uzupełnień) w odniesieniu do tego sektora. Konkluzje Rady zostały przyjęte na posiedzeniu Rady ds. Rolnictwa i Rybołówstwa w dniach 16-17 czerwca 2014 r.

W związku z wygaśnięciem systemu kwot mlecznych w dniu 1 kwietnia 2015 r. Polska, wspólnie z dziesięcioma państwami członkowskimi, tj. Niemcami, Królestwem Niderlandów, Austrią, Irlandią, Danią, Łotwą, Estonią, Belgią i Luksemburgiem, przedłożyła w marcu 2014 r. pisemny wniosek w sprawie potrzeby zapewnienia „miękkiego lądowania” dla sektora mleczarskiego przez dostosowanie tzw. współczynników korekty zawartości tłuszczu (wpływających na rozliczenia dotyczące wykorzystania przez producentów kwot mlecznych). Zastosowanie takiego rozwiązania ograniczyłoby sankcje finansowe za przekroczenie kwot, które są nieuzasadnione w sytuacji, gdy producenci dostosowują się do nowych warunków po zniesieniu kwot mlecznych. Wniosek został poparty również przez Cypr. W następstwie dyskusji na forum Rady nt. dodatkowych środków „miękkiego lądowania” oraz przy okazji przedłożenia przez Komisję podczas posiedzenia Rady w dniach 16-17 czerwca 2014 r. sprawozdania w sprawie rozwoju sytuacji rynkowej w sektorze mleka i przetworów mlecznych zgodnie z postanowieniami *Pakietu mlecznego* (tj. rozporządzenia, którego celem było ustanowienie średnioterminowych ustaleń dla sektora mleczarskiego po wygaśnięciu systemu kwot mlecznych). Prezydencja grecka podczas ww. posiedzenia Rady przedłożyła projekt konkluzji Rady na temat przyszłości sektora mleczarskiego. W projekcie Rada zachęca Komisję do podjęcia określonych działań w kontekście zniesienia kwotowania produkcji mleka oraz przyszłych możliwości i wyzwań dla sektora mleczarskiego, obejmujących, m. in. ww. postulat Polski i pozostałych 10 państw. Konkluzje nie uzyskały jednak wymaganej większości, a sprzeciw wobec dostosowania współczynników korekty zawartości tłuszczu zgłosiło 11 państw. Prace będą kontynuowane gdy przewodnictwo w Radzie obejmą Włochy.

W trakcie prezydencji greckiej Komisja przedstawiła *sprawozdanie dla Parlamentu i Rady w sprawie systemu etykietowania dotyczącego rolnictwa lokalnego i sprzedaży bezpośredniej*, aby wspomóc producentów we wprowadzaniu ich produktów na rynek lokalny. Polska poparła wprowadzenie takiego systemu. Wśród państw członkowskich nie było jednak jednomyślności co do zasadności wprowadzenia takiego etykietowania. Większość państw członkowskich opowiada się za zachowaniem *status quo*. W świetle takiego przebiegu dyskusji prace nad sprawozdaniem zakończyły się bez konkluzji Rady.

W trakcie prezydencji greckiej nastąpił ostatni formalny etap prac Rady związany z reformą Wspólnej Polityki Rolnej (WPR) na lata 2014-2020, tj. opiniowanie aktów delegowanych do rozporządzeń bazowych przyjętych przez Radę oraz Parlament Europejski w grudniu 2013 roku. W dniu 11 marca 2014 r. Komisja przyjęła pakiet aktów delegowanych związanych z reformą WPR i przekazała je Radzie i Parlamentowi Europejskiemu. Obie instytucje mogły wyrazić sprzeciw wobec proponowanych przez Komisję aktów prawnych. W trakcie konsultacji projektów aktów delegowanych Komisja uwzględniła część uwag zgłaszanych przez Polskę i inne państwa członkowskie. Pomimo tego, że niektóre zapisy tych aktów mogłyby jeszcze zostać poprawione, co podkreślono w Radzie, Polska ostatecznie je poparła. Wpływ na taką decyzję miał fakt, że przedłużenie prac nad tymi aktami miałyby negatywne skutki dla możliwości i terminu wdrożenia reformy WPR na poziomie krajowym. Również wydanie przez Komisję oświadczenia w sprawie przeglądu przepisów dotyczących obszarów proekologicznych (EFA) i zobowiązanie do podniesienia

tw. współczynnika ważenia dla upraw wiążących azot zaliczanych na poczet EFA, które wychodzi naprzeciw polskim oczekiwaniom, ułatwiło decyzje o poparciu propozycji aktów delegowanych. W dniu 14 kwietnia 2014 r. Rada zatwierdziła pakiet rozporządzeń delegowanych związanych z reformą WPR. Również Parlament Europejski podczas sesji plenarnej w dniach 14–17 kwietnia 2014 r. zatwierdził te akty.

Kwestie weterynaryjne i fitosanitarne

W trakcie prezydencji greckiej przede wszystkim kontynuowane były prace nad pakietem dokumentów, zainicjowanym w trakcie prezydencji irlandzkiej, mającym na celu wzmocnienie zdrowia i standardów bezpieczeństwa w całym łańcuchu żywnościowym. Pakiet ten zawiera cztery projekty przeglądowe służące modernizacji obowiązującego dorobku prawnego UE w zakresie zdrowia roślin, materiału przeznaczonego do reprodukcji roślin, modernizacji i integracji systemu kontroli urzędowych a także zdrowia zwierząt.

W zakresie projektu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie środków ochronnych przeciwko agrofagom roślin Polska zgłaszała szereg uwag o charakterze szczegółowym, proponując alternatywne brzmienie przepisów rozporządzenia. Dotyczyły one w szczególności usprawnienia działań zwalczających agrofagi kwarantannowe, jak i wzmocnienia ochrony Unii Europejskiej przed ryzykiem introdukcji agrofagów kwarantannowych z państw trzecich. Przedstawione w dniach 16 maja i 11 czerwca 2014 r. przez prezydentkę grecką dokumenty, zawierające kompromisowe brzmienie przepisów projektowanego rozporządzenia, uwzględniają szereg uwag zgłaszanych przez Polskę.

Polska popierała podstawowe założenia *projektu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie produkcji i udostępniania na rynku materiału przeznaczonego do reprodukcji roślin (prawo o materiale przeznaczonym do reprodukcji roślin)*, którego celem jest zwiększenie przejrzystości i harmonizacja wymagań w zakresie wywarzania, wprowadzania do obrotu i kontroli materiału przeznaczonego do reprodukcji roślin. W dniu 11 marca 2014 r. Parlament Europejski odrzucił wniosek Komisji dotyczący projektu przedmiotowego rozporządzenia. Odmienne stanowisko zajęła Rada w dniu 26 marca 2014 r. większość państw członkowskich, w tym Polska, opowiedziała się za dalszą pracą nad projektem rozporządzenia. Wyniki dotychczasowych prac w Radzie, podsumowane w raporcie prezydencji greckiej przedstawionym na posiedzeniu Rady ds. Rolnictwa i Rybołówstwa w dniach 16-17 czerwca 2014 r. stanowią wkład Rady odnośnie kształtu zmienionej propozycji projektu rozporządzenia, nad którą obecnie pracuje Komisja. Prace w Radzie będą kontynuowane po przygotowaniu przez Komisję poprawionego projektu rozporządzenia.

W kwietniu 2014 r., po zakończeniu wstępnej analizy *projektu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych przeprowadzanych w celu zapewnienia stosowania prawa żywnościowego i paszowego oraz zasad dotyczących zdrowia i dobrostanu zwierząt, zdrowia roślin, materiału przeznaczonego do reprodukcji roślin i środków ochrony roślin, zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 999/2001, 1829/2003, 1831/2003, 1/2005, 396/2005, 834/2007, 1099/2009, 1069/2009, 1107/2009, rozporządzenia (UE) nr 1151/2012, [...] /2013 oraz dyrektywy 98/58/WE, 1999/74/WE, 2007/43/WE, 2008/119/WE, 2008/120/WE i 2009/128/WE (rozporządzenie w sprawie kontroli urzędowych)*, na forum grupy roboczej rozpoczęła się dyskusja nad przedstawionym przez prezydentkę grecką częściowo zrewidowanym tekstem projektu, który powstał na podstawie analizy przedstawionych do tej pory przez państwa członkowskie uwag. Część zgłoszonych przez Polskę i inne państwa członkowskie uwag została uwzględniona przez prezydentkę w zredagowanym tekście wniosku, jednak wciąż kwestie o największej dla Polski wadze nie zostały uwzględnione lub zostały ujęte w sposób nie w pełni zadowalający. Na kolejnym spotkaniu planowany jest dalszy ciąg dyskusji na temat kontroli urzędowych zwierząt i towarów wprowadzanych na terytorium Unii, finansowania kontroli urzędowych oraz przepisów dotyczących określonych kontroli urzędowych i środków, jakie mają być wprowadzone w wyniku przeprowadzenia takich kontroli. Polska, co do zasady, popiera ogólne

założenia przedmiotowego projektu Komisji, zakładające ujęcie w jednym akcie prawnym ogólnych, ujednoliconych i jednocześnie podstawowych zasad przeprowadzania kontroli urzędowych zapewniających stosowanie prawa żywnościowego i paszowego oraz zasad dotyczących zdrowia i dobrostanu zwierząt, zdrowia roślin, materiału przeznaczonego do reprodukcji roślin i środków ochrony roślin w łańcuchu rolno-spożywczym. Polska przekazywała ustnie i pisemnie uwagi do projektu rozporządzenia prezydencji litewskiej, greckiej oraz Komisji.

W zakresie *projektu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zdrowia zwierząt* Polska na bieżąco, w trakcie prac grupy roboczej, zgłaszała uwagi i komentarze, które w znacznej części zostały uwzględnione. Ponadto, Polska od momentu rozpoczęcia prac zgłaszała uwagę, że duży stopień ogólności przedłożonego projektu rozporządzenia oraz brak projektów najistotniejszych aktów delegowanych i wykonawczych uszczegóławiających przepisy przedmiotowego rozporządzenia uniemożliwia merytoryczne odniesienie się do przedmiotowego projektu rozporządzenia oraz przeprowadzenie pełnej oceny skutków finansowych projektowanego rozporządzenia dla budżetu państwa i dla podmiotów objętych projektowaną regulacją. Biorąc pod uwagę tekst kompromisowej propozycji prezydencji należy zaznaczyć, że w wielu przypadkach projekt rozporządzenia został przeredagowany i uszczegółowiony dzięki czemu jest bardziej przejrzysty i czytelny. Prace nad projektem są kontynuowane na forum grupy roboczej.

3.14. POLITYKA RYBOŁÓWSTWA

Polska brała udział w finalizowaniu prac nad rozporządzeniem o Europejskim Funduszu Morskim i Rybackim (EFMR). Pierwotnie prace planowano zakończyć jeszcze podczas prezydencji litewskiej. Ponieważ jednak propozycja przedstawiona 19 grudnia 2013 r. przez Parlament Europejski, dotycząca podniesienia alokacji na kontrolę i zbiór danych w rybołówstwie kosztem alokacji na zarządzanie bezpośrednio spowodowała zdecydowany sprzeciw Komisji oraz państw członkowskich, w tym Polski, negocjacje nie zakończyły się. Prezydencja grecka rozpoczęła intensywne negocjacje doprowadzając do porozumienia, które zyskało akceptację Polski. 20 maja 2014 r. w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej zostało opublikowane *rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 508/2014 z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylające rozporządzenia Rady (WE) nr 2328/2003, (WE) nr 861/2006, (WE) nr 1198/2006 i (WE) nr 791/2007 oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1255/2011*.

EFMR ma pomóc osiągnąć cele reformy Wspólnej Polityki Rybołówstwa oraz ma wspierać osiągnięcie celów strategii Europa 2020. EFMR ma również wspierać proces wdrażania Zintegrowanej Polityki Morskiej. W zakresie zrównoważonego rozwoju rybołówstwa i akwakultury EFMR będzie dążył do realizacji następujących Priorytetów Unii:

- promowanie rybołówstwa zrównoważonego środowiskowo, zasobooszczędnego, innowacyjnego, konkurencyjnego i opartego na wiedzy,
- wspieranie akwakultury zrównoważonej środowiskowo, zasobooszczędnej, innowacyjnej, konkurencyjnej i opartej na wiedzy,
- wspieranie wdrażania Wspólnej Polityki Rybołówstwa,
- zwiększanie zatrudnienia i spójności terytorialnej,
- wspieranie obrotu i przetwarzania,
- wspieranie wdrażania Zintegrowanej Polityki Morskiej.

Zgodnie z decyzją Komisji Europejskiej, alokacja środków finansowych z EFMR dla Polski to 531 219 456 euro. Kwota ta, stanowi czwartą najwyższą alokację w Unii Europejskiej, za Hiszpanią, Francją i Włochami. Jest to sukces negocjacyjny dla Polski, zważywszy na zastosowane przez Komisję kryteria alokacji oparte na liczbie jednostek połowowych, zatrudnionych w rybactwie czy też

wielkości produkcji. Dla porównania można wskazać, iż takie kraje jak Grecja, Wielka Brytania, Niemcy czy Dania, które mają znacznie dłuższą linię brzegową i silniejszy sektor rybacki, otrzymują zdecydowanie mniejsze od Polski środki finansowe.

3.15. ZATRUDNIENIE I POLITYKA SPOŁECZNA

Współpraca publicznych służb zatrudnienia

W związku z prowadzoną w państwach członkowskich UE od 2012 roku reformą sieci EURES, w dniu 17 stycznia 2014 roku Komisja Europejska przedstawiła *projekt rozporządzenia PE i Rady w sprawie europejskiej sieci służb zatrudnienia, dostępu pracowników do usług w zakresie mobilności oraz dalszej integracji rynków pracy*. Celem projektu jest wzmocnienie sieci EURES i w konsekwencji poszerzenie dostępu pracowników i pracodawców do usług w zakresie wsparcia sprawiedliwej mobilności pracowników w UE oraz zwiększenie dostępu do możliwości zatrudnienia w całej Unii. Ewentualne przyjęcie Wniosku KE spowoduje, że większość zagadnień EURES zostanie przeniesiona z aktów prawnych niższego rzędu na poziom projektowanego rozporządzenia. Wśród istotnych nowości proponowanych w projekcie znalazły się: konieczność przygotowania przez państwa członkowskie polityki mobilności pracowników, obowiązek przekazywania na wspólną platformę informatyczną Komisji Europejskiej (portal EURES) życiorysów (CV) osób zarejestrowanych w systemach teleinformatycznych publicznych służb zatrudnienia, które wyrażają chęć pracy za granicą w UE, rozszerzenie zakresu dotychczasowych usług EURES, utworzenia tzw. „krajowego centrum” w ramach publicznych służb zatrudnienia odpowiadającego za obsługę i administrowanie transferem ofert pracy oraz CV na portal EURES a także przygotowania tzw. „kluczy przejścia” (tablic porównań) pomiędzy europejską klasyfikacją umiejętności, kompetencji, kwalifikacji i zawodów a klasyfikacjami krajowymi w tym zakresie.

Polska wyraziła ogólne poparcie dla założeń projektu zwracając jednocześnie uwagę na szereg kwestii wymagających zmiany. W opinii Polski nie jest zasadna opcjonalność w wyborze obowiązków partnerów EURES w zakresie wnoszenia wkładu w pulę ofert zatrudnienia i CV, ani też dobrowolność w wyborze rodzaju świadczonych przez nich usług. Podczas prac nad projektem Polska opowiedziała się za określeniem podstawowego zakresu usług obowiązkowych oraz poszerzeniem zakresu usług do fakultatywnego świadczenia przez partnera EURES a także wskazała zasadność ujęcia w odpowiednich aktach wykonawczych i delegowanych szczegółowego opisu tych usług oraz kwestii norm jakości w odniesieniu do kadry EURES uprawnionej do realizacji zadań. Ponadto, przedstawiciel Polski akcentował konieczność określenia odpowiedniego okresu na wejście w życie części przepisów projektowanego aktu dotyczących dostosowania zaplecza informatycznego, szczególnie w zakresie budowy krajowych baz CV oraz przygotowania „kluczy przejścia”. Podczas posiedzenia Grupy Roboczej ds. Kwestii Społecznych w dniu 23 kwietnia 2014 roku prezydencja przedstawiła propozycję kompromisu w odniesieniu do trzech pierwszych rozdziałów (przepisy ogólne, ustanowienie sieci EURES, wspólna platforma informatyczna). Wśród kwestii najbardziej kontrowersyjnych znalazły się między innymi: przedmiot rozporządzenia, włączenie do unijnego pośrednictwa pracy w ramach EURES ofert praktyk zawodowych i staży, rola publicznych służb zatrudnienia (w kontekście tego czy konieczna jest weryfikacja tych służb w zakresie możliwości realizacji unijnego pośrednictwa pracy w ramach EURES jeśli od wielu lat to pośrednictwo realizują), otwarcie sieci EURES na prywatne podmioty oraz ewentualny zakres usług obowiązkowych do świadczenia przez podmioty prywatne oraz zakres aktów delegowanych i wdrażających. Raport z postępu prac został przyjęty na posiedzeniu Rady EPSCO w dniu 19 czerwca 2014 r., przy czym większość kwestii problematycznych podnoszonych przez Polskę będzie przedmiotem prac podczas prezydencji włoskiej.

Podczas prezydencji greckiej zakończono prace nad *Wnioskiem dotyczącym decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wzmocnionej współpracy między publicznymi służbami zatrudnienia*. W związku z przyjęciem przez Radę UE do Spraw Polityki Zatrudnienia, Polityki Społecznej, Zdrowia i Spraw Konsumenckich w dniu 9 grudnia 2013 roku podejścia ogólnego, w styczniu 2014 roku

prezydencja podjęła negocjacje z Parlamentem Europejskim. Odbyły się cztery nieformalne trilogi, w wyniku których udało się wypracować porozumienie co do kompromisowej wersji projektu decyzji.

Rozmowy toczyły się głównie wokół trzech kwestii, w odniesieniu do których Polska prezentowała stanowisko zbliżone z propozycjami prezydencji greckiej. Wobec tego, podczas prac na poziomie COREPER I (styczeń-luty 2014) Polska prezentowała stosunkowo elastyczne stanowisko odnośnie do prezentowanego mandatu do prowadzenia rozmów z Parlamentem Europejskim. Przedstawiciel Polski opowiedział się za utrzymaniem zasady fakultatywności udziału państw członkowskich w sieci publicznych służb zatrudnienia, zgodnie z podejściem ogólnym oraz opinią Służb Prawnych Rady (brak podstaw prawnych dla obowiązkowego udziału w Sieci), a także wyraził poparcie dla dołączenia do kompromisowej wersji projektu decyzji oświadczenia Rady potwierdzającego dobrowolność udziału w sieci. Z uwagi na ścisłą współpracę europejskich publicznych służb zatrudnienia oraz Komitetu do Spraw Zatrudnienia (EMCO) Polska sprzeciwiła się propozycji Parlamentu Europejskiego odnośnie przyznania przedstawicielowi EMCO statusu okazjonalnego obserwatora i opowiedziała się za stanowiskiem prezydencji tj. nadania statusu obserwatora dla przedstawiciela tego komitetu. Pomimo sprzeciwu kilku państw członkowskich, prezydencji udało się przeforsować utrzymanie w projekcie decyzji uprawnienia Komisji Europejskiej do przyjęcia aktów delegowanych. Polska stała na stanowisku, że zastosowanie aktów delegowanych jako instrumentu prawnego jest uzasadnione, ponieważ akty te stanowią jedynie uzupełnienie dla aktu podstawowego oraz obejmować będą mniej istotne elementy o charakterze technicznym. Mimo sprzeciwu Polski, do decyzji został dołączony załącznik zawierający wskaźniki analizy porównawczej i w rezultacie zobligowanie wszystkich państw członkowskich do używania ww. wskaźników w ramach Sieci. Polska wskazywała, że państwa członkowskie mogą stosować aktualnie różnego rodzaju wskaźniki, a wspólne wskaźniki powinny zostać wypracowane w ramach prac sformalizowanej Sieci

Tekst kompromisowy uzyskał większość kwalifikowaną podczas posiedzenia COREPER I w dniu 7 lutego 2014 r., natomiast oświadczenie o dobrowolnym udziale państw członkowskich w sieci zostało zatwierdzone w dniu 30 kwietnia 2014 r. Umożliwiło to przyjęcie decyzji przez Radę UE w dniu 8 maja 2014 r.

Walka z pracą nierejestrowaną

W dniu 9 kwietnia 2014 r., Komisja opublikowała *Wniosek dotyczący decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie utworzenia europejskiej platformy na rzecz usprawnienia współpracy w zakresie zapobiegania pracy nierejestrowanej i zniechęcania do niej*. Projekt zakłada utworzenie europejskiej platformy służącej zacieśnianiu współpracy w celu zapobiegania pracy nierejestrowanej, w skład której mają wchodzić krajowe organy egzekwowania prawa wyznaczone przez państwa członkowskie (w szczególności inspektoraty pracy, inspektoraty zabezpieczenia społecznego i organy podatkowe). Główne obszary współpracy w zakresie kontroli mają dotyczyć zabezpieczenia społecznego, warunków pracy i podatków. Współpraca ma się rozpocząć od wymiany dobrych praktyk, a w miarę upływu czasu ma prowadzić do bardziej zaawansowanej współpracy. Platforma ma mieć za zadanie wymianę najlepszych praktyk i informacji, rozwój wiedzy specjalistycznej i analiz oraz koordynację transgranicznych działań operacyjnych.

Podczas prezydencji greckiej odbyło się pięć posiedzeń Grupy Roboczej ds. Kwestii Społecznych poświęconych temu projektowi. W trakcie prac na forum Grupy Polska, co do zasady wyraziła poparcie dla celu przyświecającego propozycji powołania Platformy Europejskiej na rzecz zwalczania pracy nierejestrowanej. Jednocześnie Polska zaproponowała usunięcie z tekstu decyzji odwołań do definicji samozatrudnienia oraz zwróciła uwagę na to, że powołanie nowej struktury może generować dodatkowe koszty, dlatego poddała też pod rozagę możliwość wykorzystania jednej z obecnie funkcjonujących grup i komitetów. Polska postulowała również, że przeciwdziałanie niepożądanym zjawiskom nie może utrudniać korzystania ze swobody świadczenia usług lub swobody przepływu pracowników czy wręcz skutkować dyskryminacją. Ponadto, Polska podkreśliła, że zwalczanie pracy nierejestrowanej należy do wyłącznej kompetencji państw członkowskich a współpraca w kwestiach

transgranicznych najlepiej sprawdza się w ramach współpracy i umów dwustronnych realizowanych na podstawie decyzji państw.

Większość państw członkowskich zadeklarowała generalne poparcie dla tekstu, nadal zgłaszając jednak do niego szereg uwag dotyczących w szczególności podstawy prawnej, obowiązkowego/dobrowolnego udziału oraz zamkniętej/otwartej listy działań Platformy. Francja wraz z grupą państw (Hiszpanią, Portugalią, Włochami, Irlandią, Czechami, Słowacją, Rumunią, Szwecją, Holandią, Belgią) zachęciła Prezydencję do podjęcia próby uzyskania ogólnego podejścia na Radzie EPSCO. Jedyne Wielka Brytania, Węgry, Malta i Polska podkreślały, że na tym etapie powinien być przyjęty raport z postępu prac, gdyż projekt decyzji wymaga dalszych uzgodnień.

W toku prac Prezydencja dokonała modyfikacji projektu decyzji polegającej na usunięciu odniesienia do operacyjnych działań o charakterze transgranicznym, podkreśleniu kompetencji państw członkowskich w zakresie zwalczania pracy nierejestrowanej oraz zachęceniu państw do współpracy co w dużej mierze odpowiadało postulatом zgłoszonym przez stronę polską. Większość państw członkowskich nie zgodziła się na usunięcie z tekstu Decyzji odwołań do definicji samozatrudnienia. Prezydencja grecka pod wpływem presji niektórych państw członkowskich (głównie Belgii, Portugalii, Hiszpanii, Holandii, Francji, Irlandii, Słowenii, Słowacji) dwukrotnie podjęła próbę uzyskania podejścia ogólnego na posiedzeniu COREPER. Polska opowiedziała się za powrotem do prac na poziomie grupy roboczej celem doprecyzowania projektu Decyzji w kontekście opinii Służb Prawnych Rady, a tym samym przyjęciem na najbliższej Radzie EPSCO raportu z postępu prac. Podobne stanowisko zajęły również inne państwa (Wielka Brytania, Czechy, Węgry, Luksemburg, Malta, Słowacja), które utworzyły mniejszość blokująca.

Ostatecznie COREPER nie przyjął podejścia ogólnego, a prezydencja podczas posiedzenia Rady UE ds. Zatrudnienia, Polityki Społecznej, Zdrowia i Spraw Konsumenckich (EPSCO) w dniach 19-20 czerwca 2014 r. przedstawiła jedynie raport z postępu prac nad projektem.

Zatrudnienie osób młodych

Prezydencja grecka kontynuowała prace nad *Zaleceniem Rady w sprawie ram jakości dla staży*. Celem jest poprawa jakości staży, w szczególności w zakresie treści dydaktycznych i warunków pracy w celu ułatwienia przechodzenia młodych osób z etapu kształcenia do etapu pracy zawodowej. W Komunikacie zaproponowano ujęcie w prawie lub praktyce krajowej w odniesieniu do ram jakości dla staży zasad dotyczących: pisemnej umowy o staż między stażystą a organizacją przyjmującą (obejmująca takie aspekty jak: cele zawodowe i cele nauki, czas trwania stażu, dzienny/tygodniowy czas pracy i, w stosownych przypadkach, zabezpieczenie społeczne, wynagrodzenie /rekompensatę kosztów); praw i obowiązków stażysty oraz pracodawcy; opieki nad stażystą i uznania stażu, a także czasu trwania i wielokrotności stażu. Ponadto, zdaniem Komisji w celu zwiększenia liczby staży wysokiej jakości, pracodawcy i organizacje przyjmujące powinny pogłębić współpracę z publicznymi służbami zatrudnienia (w tym za pośrednictwem portalu EURES), innymi organami publicznymi, instytucjami edukacyjnymi szkoleniowymi oraz pracodawcami, tak aby lepiej wykorzystać efekt synergii, ograniczyć koszty, dokonywać wymiany najlepszych praktyk, a tym samym zwiększyć dopasowanie potrzeb organizacji i umiejętności stażystów.

Podczas prac w Grupie Roboczej do Spraw Kwestii Społecznych Polska zgłaszała wniosek o przedłużenie terminu wdrażania Zalecenia do końca 2015 r. W odniesieniu do kwestionowanego przez Polskę i inne Państwa Członkowskie terminu okresu wdrożenia Zalecenia Komisja potwierdziła, że zmiana daty z 2014 r. na 2015 r. jest już i tak kompromisową propozycją, a tym samym poparła prezydencję grecką odnośnie potrzeby określenia ram czasowych. Natomiast propozycja dotycząca ujęcia w dokumencie (w tym w preambule - jak wnioskowała Polska) praktyk/staży realizowanych w trakcie studiów nie uzyskała poparcia.

W dniu 10 marca 2014 r. Rada UE ds. Zatrudnienia, Polityki Społecznej, Zdrowia i Spraw Konsumenckich (EPSCO) przy poparciu Polski przyjęła *Wniosek dotyczący zalecenia Rady w sprawie jakości ram dla staży*, który ma stanowić wytyczne dla państw członkowskich i ułatwić przechodzenie

z etapu zdobywania wykształcenia do etapu życia zawodowego, a tym samym przyczynić się do zwiększenia szans młodzieży na rynku pracy.

Delegowanie pracowników w ramach świadczenia usług

Prezydencja grecka kontynuowała prace nad projektem *dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie egzekwowania dyrektywy 96/71/WE dotyczącej delegowania pracowników w ramach świadczenia usług (tzw. dyrektywa wdrożeniowa)*. W związku z przyjęciem przez Radę ds. Zatrudnienia, Polityki Społecznej, Zdrowia i Spraw Konsumenckich (EPSCO) Podejścia ogólnego w dniu 9 grudnia 2013 r., rozpoczęto spotkania trójstronne (trilogi) pomiędzy Radą, Komisją Europejską i Parlamentem Europejskim, które zakończyły się osiągnięciem nieformalnego porozumienia w dniu 27 lutego 2014 r. Porozumienie to zostało zaakceptowane przez Parlament Europejski na sesji plenarnej w dniu 16 kwietnia 2014 r. i przez Radę w dniu 13 maja 2014 r.

Osiągnięte porozumienie ma charakter zrównoważony. Polska od początku negocjacji konsekwentnie dążyła, aby dyrektywa gwarantowała odpowiednią ochronę praw pracowników delegowanych, a jednocześnie zapewniała przedsiębiorcom swobodne świadczenie usług z wykorzystaniem instytucji delegowania. Przyjęte w grudniu 2013 r. przez Radę podejście ogólne w dużej mierze odzwierciedlało postulaty zgłaszane przez Polskę i było optymalnym rozwiązaniem. Przyjęto zrównoważone rozwiązania, które biorą pod uwagę prawa pracowników i zasadę swobody świadczenia usług. Porozumienie przewiduje między innymi rozwiązania służące ocenie rzeczywistego delegowania i zapobieganiu nadużyciom (art. 4), lepszemu dostępowi do informacji (art. 5), współpracy administracyjnej (art. 6), określa zasady stosowania środków kontrolnych i wymogów administracyjnych (art. 9), stosowania odpowiedzialności solidarnej (art. 12), a także wprowadza przepisy dotyczące transgranicznego egzekwowania grzywn i kar administracyjnych (rozdział VI). Art. 9 przewiduje, że w celu monitorowania zgodności z postanowieniami dyrektywy 96/71/WE oraz dyrektywy wykonawczej, państwa członkowskie mogą wprowadzać jedynie wymogi administracyjne i środki kontrolne, o ile takie wymogi i środki są uzasadnione i proporcjonalne zgodnie z prawem Unii. Wprowadzanie nowych środków jest możliwe jedynie w sytuacjach, gdy dotychczasowe są niewystarczające. Państwa członkowskie mają obowiązek informować Komisję o stosowanych i wprowadzanych przez siebie środkach oraz mają umieścić na stronie internetowej informacje na ten temat. Komisja Europejska ma natomiast systematycznie monitorować stosowanie tych środków i regularnie przedstawiać Radzie raporty w tym zakresie. Zgodnie z art. 12, wprowadzenie instytucji odpowiedzialności solidarnej przez państwa członkowskie będzie miało charakter dobrowolny, podobnie jak to ma miejsce w chwili obecnej. Jedynie w sektorze budowlanym państwa będą musiały wprowadzić szczególne rozwiązania, tj. odpowiedzialność solidarną albo inne, odpowiednie środki wykonawcze, zgodne z przepisami prawa krajowego i prawa unijnego (obligatoryjna odpowiedzialność ma dotyczyć wyłącznie bezpośrednich podwykonawców).

Na wniosek Polski do dyrektywy dołączone jest oświadczenie Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji dotyczące możliwości zastępowania pracownika delegowanego. Podkreśla ono dopuszczalność zastąpienia pracownika delegowanego przez innego pracownika delegowanego, szczególnie w przypadku prac cyklicznych, sezonowych i powtarzalnych.

W porozumieniu doprecyzowano również zasady dostępu do informacji na temat warunków zatrudnienia pracowników w poszczególnych państwach członkowskich. Wprowadzono obowiązek prowadzenia jednej krajowej strony internetowej, na której zawarte będą informacje o warunkach zatrudnienia, lub co najmniej linki do stron, gdzie takie informacje się znajdują. Dostęp do informacji ma być bezpłatny, a sama informacja przedstawiona w przystępny sposób. Państwa członkowskie mają również wskazać organy, do których pracownicy i przedsiębiorcy będą mogli zwracać się o informacje (art. 5).

Społeczny Wymiar Unii Gospodarczo-Walutowej

Prezydencja grecka kontynuowała prace nad Społecznym Wymiarem Unii Gospodarczo-Walutowej. Podczas posiedzenia Rady UE ds. Zatrudnienia, Polityki Społecznej, Zdrowia i Spraw Konsumenckich w

dniach 19-20 czerwca 2014 r., odbyła się debata ministrów na temat sprawozdań Komitetu Ochrony Socjalnej poświęconych (SPC): społecznemu wymiarowi strategii „Europa 2020”, koordynacji *ex ante* w przypadku najważniejszych reform polityki socjalnej, systemom minimalnego dochodu w strefie euro, odpowiedniej ochronie socjalnej w przypadku konieczności opieki długoterminowej w starzejącym się społeczeństwie. Rada zatwierdziła również najważniejsze wnioski w odniesieniu do ww. raportów. Polska opowiedziała się za przyjęciem sprawozdań SPC oraz podkreśliła, że dbałość o stabilność finansów publicznych, dostosowanie systemu emerytalnego do zmian demograficznych, uelastycznianie rynku pracy, zindywidualizowane działania aktywizujące, system świadczeń społecznych, skłaniający do zatrudnienia - to najważniejsze odpowiedzi na wyzwania społeczne. Warunkiem ich skutecznej realizacji jest wzrost gospodarczy, którego konsekwencją powinno być również ograniczenie ubóstwa.

Polska podkreśliła, że jednym z możliwych instrumentów osiągnięcia tego celu jest racjonalne i zrównoważone podnoszenie płacy minimalnej. W związku z tym, że kraje Unii Europejskiej różnią się poziomem rozwoju gospodarczego, Polska podkreśliła że właściwym sposobem wyrównywania płacy minimalnej na poziomie UE jest dążenie do osiągnięcia większej spójności społeczno-gospodarczej. Jednocześnie odniesiono się do analizy instrumentów będących gwarancjami osiągnięcia dochodu minimalnego wspierających osoby w trudnej sytuacji życiowej, np. nie posiadających pracy. W opinii Polski właściwe wydaje się podejście, aby to Komitet Ochrony Socjalnej analizował temat dochodów minimalnych (np. dochodów osiąganych w ramach systemu pomocy społecznej, świadczeń rodzinnych i pozostałych) i w tym zakresie formułował rekomendacje dotyczące najlepszych praktyk.

Równe traktowanie

Podczas prezydencji greckiej kontynuowano prace nad projektem dyrektywy w sprawie wprowadzenia w życie zasady równego traktowania osób bez względu na religię lub światopogląd, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną. Podczas posiedzeń Grupy Roboczej do Spraw Kwestii Społecznych Polska wyraziła swoje poparcie dla rozwiązań wypracowanych przez prezydencję. Najważniejsze z nich dotyczyły następujących kwestii: uściślenia przepisów projektu dyrektywy w zakresie definicji dyskryminacji (dookreślenia, że nie stanowi dyskryminacji zróżnicowane traktowanie polegające na oferowaniu korzystniejszych warunków dostępu, włączając uprzywilejowane opłaty, stawki oraz ceny, osobom należącym do określonej grupy wiekowej), doprecyzowania że dyrektywa nie wyklucza różnic w traktowaniu, polegających na utrzymaniu bardziej korzystnych przepisów dla osób z niepełnosprawnościami i nie może naruszać zasady poszanowania innych podstawowych praw i wolności (w tym ochrony prywatności i życia rodzinnego, wolności religii, wolności zrzeszania się, wolności wyrażania opinii, wolności prasy ani wolności informacji). Istotne, z punktu widzenia Polski, było także doprecyzowanie, że przedmiotowa dyrektywa nie ma zastosowania do organizacji systemów ochrony socjalnej państw członkowskich UE oraz do treści nauczania oraz działalności edukacyjnej, organizacji i finansowania systemów edukacyjnych przez państwa członkowskie UE. Prace nad projektem dyrektywy będą kontynuowane, przy czym do jej przyjęcia wymagana jest jednomyślność w Radzie.

W odniesieniu do *projektu dyrektywy ws. poprawy równowagi płci wśród dyrektorów niewykonawczych spółek, których akcje są notowane na giełdzie oraz odnośnych środków* odbyło się tylko jedno posiedzenie Grupy Roboczej do Spraw Kwestii Społecznych (6 maja 2014 r.), podczas którego prezydencja przedstawiła propozycje zmian o charakterze *stricte* technicznym i porządkującym. Polska nie wyraziła sprzeciwu wobec propozycji prezydencji. W wyniku przeprowadzonej dyskusji państwa członkowskie utrzymały dotychczas prezentowane stanowiska do dokumentu jako całości – utrzymująca się mniejszość blokująca uniemożliwia osiągnięcie konsensusu i przyjęcie podejścia ogólnego.

W pierwszym półroczu 2014 roku toczyły się także prace nad projektem konkluzji Rady dotyczącym obszaru „F.1” Pekinńskiej Platformy Działania: „Promocja ekonomicznych praw i niezależności kobiet, włączając w to dostęp do zatrudnienia, dogodne warunki pracy i kontrolę nad zasobami

ekonomicznymi.” Podstawą do opracowania konkluzji był przygotowywany przez Europejski Instytut ds. Równości Kobiet i Mężczyzn (EIGE) raport „Kobiety i gospodarka”, który koncentruje się na trzech kwestiach: pracy w pełnym i niepełnym wymiarze zatrudnienia, samozatrudnieniu, propozycji nowych wskaźników do obszaru „F.1”. Przyjęty przez Radę EPSCO w dniu 19 czerwca 2014 roku tekst konkluzji uwzględnia zgłaszane przez Polskę na forum Grupy Roboczej do Spraw Kwestii Społecznych postulaty, między innymi: uwzględnienie problematyki zmniejszenia różnic w wynagrodzeniach kobiet i mężczyzn, wprowadzenie zmian do wskaźników i sub-wskaźników wymienionych w tekście konkluzji oraz podkreślenie znaczenia niezależności ekonomicznej kobiet dla osiągnięcia pełnego równouprawnienia.

Europejski Fundusz Pomocy Najbardziej Potrzebującym

Celem Funduszu jest ograniczenie najcięższych form ubóstwa, przez udzielanie niefinansowego wsparcia osobom najbardziej potrzebującym poprzez pomoc żywnościową lub podstawową pomoc materialną oraz działania na rzecz włączenia społecznego mające na celu integrację społeczną osób najbardziej potrzebujących, którzy są zbyt oddaleni od rynku pracy, aby skorzystać ze środków Europejskiego Funduszu Społecznego. Inicjatywa utworzenia Europejskiego Funduszu Pomocy Najbardziej Potrzebującym wpisuje się w realizację celu ograniczania ubóstwa, który został wyznaczony poprzez Strategię Europa 2020.

Polska od początku popierała inicjatywę, a także podnosiła sprawę zabezpieczenia realizacji programu pomocy osobom najbardziej potrzebującym w okresie przejściowym, to jest pomiędzy zakończeniem programu „Dostarczanie nadwyżek żywności najuboższej ludności Unii Europejskiej” (PEAD) a pełnym uruchomieniem nowego Funduszu (FEAD). W ramach prac na forum Grupy Roboczej ds. Kwestii Społecznych oraz posiedzeń COREPER I Polska wyrażała poparcie dla obowiązkowego uczestnictwa wszystkich państw członkowskich w ramach podstawowej puli Funduszu (2,5 mld EUR) oraz opowiadała się za tym, aby udział w dodatkowej, zwiększonej puli środków na Fundusz był dobrowolny i obniżeniu nie powinna ulec alokacja EFS dla tych Państw Członkowskich, które nie zdecydują się na skorzystanie z dodatkowej puli środków.

W toku prac nad projektem rozporządzenia w sprawie FEAD, wyodrębniono część obligatoryjną i fakultatywną Funduszu oraz wprowadzono możliwość opracowania przez państwo członkowskie dwóch programów operacyjnych – obejmującego pomoc materialną i/lub działania związane z włączeniem społecznym. W uzgodnionym tekście projektu rozporządzenia znalazły się zapisy dotyczące: dodania przykładu działań towarzyszących, wzmocnienia zasady partnerstwa, zrezygnowania z działań na rzecz przeciwdziałania marnotrawieniu żywności w zamian za kwalifikowalność przechowywania i transportu żywności pochodzącej z darów, podwyższenia pułapu pomocy technicznej do 5 %, kwalifikowalności wydatków począwszy od dnia 1 grudnia 2013 r. (wsteczne działanie Funduszu). Budżet programu opiewa na 3,5 mld EUR, Polsce przyznano alokację w wysokości 420 mln EUR.

Projekt rozporządzenia ws. *Europejskiego Funduszu Pomocy Najbardziej Potrzebującym* został przyjęty przez Parlament Europejski w dniu 25 lutego 2014 r., a przez Radę w dniu 10 marca 2014 r.

3.16. ZDROWIE

Badania kliniczne

W trakcie prezydencji greckiej sfinalizowano prace nad *rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) w sprawie badań klinicznych produktów leczniczych stosowanych u ludzi oraz uchylecia dyrektywy 2001/20/WE*, które zostało przyjęte 16 kwietnia 2014 r. W trakcie prac nad projektem Polska wielokrotnie podejmowała negocjacje, zgłaszała zastrzeżenia oraz propozycje rozwiązań i zapisów, w celu osiągnięcia możliwie jak najpełniejszej zgodności projektowanych przepisów z oczekiwaniami Polski. W związku z tym, że Polska co do zasady zgadza się z całościową koncepcją Prezydencji w zakresie konieczności regulacji obszaru badań klinicznych, prace Polski w ramach

posiedzeń Grupy roboczej dotyczyły w szczególności: jasnego określenia roli komisji bioetycznych, wyjaśnienia proponowanych definicji badania o niskim stopniu interwencji, wyjaśnienia proponowanego obowiązku wprowadzenia przez państwa członkowskie mechanizmu kompensacji szkód w badaniach klinicznych i finansowania odszkodowań w przypadku badań nieprowadzących do uzyskania pozwolenia na dopuszczenie do obrotu produktu leczniczego, wydłużenia proponowanych terminów postępowania, zagadnienia badań klastrowych (ang. *cluster trials*).

Funkcjonowanie Europejskiej Agencji Leków

Sfinalizowano także prace nad *rozporządzeniem w sprawie opłat wnoszonych na rzecz Europejskiej Agencji Leków (EMA) za prowadzenie działań w zakresie nadzoru nad bezpieczeństwem farmakoterapii w odniesieniu do produktów leczniczych stosowanych u ludzi*. Polska uznając potrzebę regulacji finansowania czynności EMA, związanych z monitorowaniem bezpieczeństwa stosowania produktów leczniczych u ludzi sprzeciwiała się zaproponowanemu przez KE poziomowi kosztów, w tym między innymi wysokości proponowanych opłat stanowiących obciążenie dla przemysłu farmaceutycznego, mogących mieć niekorzystny wpływ na ceny leków; a w przypadku opłat za procedury – do zasad ich podziału między EMA i sprawozdawców oraz współsprawozdawców z państw członkowskich, które nie odzwierciedlają właściwie dużego nakładu pracy agencji narodowych i zawyżają wycenę czynności EMA. Zastrzeżenia Polski budziło również przyznanie Komisji Europejskiej zbyt daleko idących uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych.

Wyroby medyczne

W trakcie prezydencji greckiej kontynuowano prace w zakresie wyrobów medycznych dotyczące dwóch łącznie omawianych wniosków Komisji – *projektu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wyrobów medycznych, zmieniającego dyrektywę 2001/83/WE, rozporządzenie (WE) nr 178/2002 i rozporządzenie (WE) nr 1223/2009 oraz projektu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wyrobów medycznych do diagnostyki in vitro*. Polska na każdym etapie prac, popierając co do zasady cele, które przyświecały opracowaniu obu projektów, a także rozwiązania przedstawione przez Komisję Europejską jako spełniające oczekiwania w zakresie zharmonizowanej regulacji sektorowej, wskazywała między innymi na brak zasadności dużej liczby proponowanych aktów delegowanych i aktów wdrażających różne działania, które zdaniem Polski zamiast być uproszczeniem regulacji, mogą sprawiać trudności w stosowaniu przepisów przez przedsiębiorców. Ponadto, Polska zastrzegła sobie prawo zaakceptowania wyłącznie takich rozwiązań, które nie będą wywoływać skutków finansowych powodujących zwiększenie wydatków sektora finansów publicznych, w szczególności dla budżetu państwa. Jest to podyktowane oceną, wskazującą, że wejście w życie projektowanych przepisów rozporządzenia będzie miało znaczny wpływ na obowiązujący stan prawny, na podmioty gospodarcze działające w sektorze wyrobów medycznych oraz może spowodować wzrost wydatków budżetu państwa, a nowe regulacje dotyczące wyrobów medycznych i wyrobów medycznych do diagnostyki pozaustrojowej będą nakładały także liczne obowiązki na instytucje państwowe generujące koszty oraz potencjalnie przekładające się na rozrost administracji, co w konsekwencji może prowadzić do nieefektywności systemu nadzoru rynku.

Podczas posiedzenia Rady EPSCO w czerwcu 2014 r. przyjęto sprawozdanie z postępu prac. Przedstawiciel Polski zaznaczył, że obecny tekst stanowi dobrą podstawę do dalszej dyskusji na temat przepisów dotyczących jednostek notyfikowanych. Podkreślił również konieczność ustalenia szczegółowych przepisów dotyczących nadzoru rynku po wprowadzeniu wyrobów do obrotu. Wyraził również sprzeciw wobec przydzielenia Grupie Koordynacyjnej ds. Wyrobów Medycznych (MDCG) dodatkowych zadań, a co za tym idzie dodatkowych uprawnień.

Konkluzje w sprawie kryzysu ekonomicznego i opieki zdrowotnej

W trakcie prezydencji Grecji Rada przyjęła również projekt *konkluzji Rady UE dot. kryzysu ekonomicznego i opieki zdrowotnej*, w którym na wniosek Polski znalazł się zapis dotyczący cen

leków. Tym samym zwrócono uwagę jak ważnym tematem jest zjawisko określane jako „*fair pricing*”, rozumiane jako uczciwa cena, cena produktu leczniczego współmierna do kosztów produkcji i całego ciągu technologicznego. Podkreślenie znaczenia „*fair pricing*” w dłuższej perspektywie może przełożyć się na działania, które przyniosą w konsekwencji wymierne korzyści dla pacjentów w postaci dostępu do tańszych leków.

3.17. EDUKACJA, MŁODZIEŻ, KULTURA I SPORT

Edukacja

Osiągnięciem prezydencji greckiej było przyjęcie *konkluzji w sprawie skutecznego i innowacyjnego kształcenia i szkolenia służącego inwestowaniu w umiejętności – wspieranie europejskiego semestru 2014*, które podkreślają, że systemy kształcenia i szkolenia mają szczególną rolę do odegrania we wspieraniu ożywienia gospodarczego, ponieważ jednym z problemów, z którym muszą zmierzyć się społeczeństwa jest niedopasowanie umiejętności i kompetencji do potrzeb rynku pracy. Działania z zakresu kształcenia i szkolenia powinny w większym stopniu wzmocnić realizację semestru europejskiego, w szczególności poprzez inwestowanie w ulepszanie i unowocześnianie edukacji i umiejętności na szczeblu krajowym i europejskim, wyposażanie osób ze wszystkich grup wiekowych w lepsze umiejętności oraz dalsze unowocześnianie i ulepszanie metod edukacyjnych oraz pełne wykorzystywanie szans oferowanych przez nowe technologie. Polska aktywnie zaangażowała się w pracę nad dokumentem w wyniku czego, w trakcie prac nad dokumentem uwzględniono większość uwag zgłoszonych przez Polskę, m.in. dotyczących odniesienia do koncepcji kompetencji kluczowych, rozszerzenia zapisów o kwestie rozwoju kompetencji społecznych i obywatelskich, doprecyzowania zapisów dotyczących przeglądów realizacji zaleceń krajowych (podkreślenie dobrowolności przeglądów oraz ich realizacja w ramach już istniejących struktur Otwartej Metody Koordynacji).

Kolejnym dokumentem przyjętym podczas przewodnictwa Grecji są *konkluzje w sprawie skutecznego kształcenia nauczycieli*, w których zwraca się uwagę, że kształcenie nauczycieli powinno być postrzegane jako integralna część szerszego celu polityki skierowanego na podniesienie atrakcyjności wykonywania tego zawodu oraz *konkluzje w sprawie zapewniania jakości w celu wspierania kształcenia i szkolenia* dotyczące mechanizmów zapewniania jakości we wszystkich formach kształcenia i szkolenia. W zakresie *konkluzji w sprawie skutecznego kształcenia nauczycieli* uwzględniono polskie postulaty dotyczące włączenia do tekstu odniesienia do kompetencji związanych z wychowawczym aspektem pracy nauczyciela, rozszerzenia zapisów w zakresie korzystania z inicjatyw i platform współpracy, tak aby możliwość korzystania z tych form objęła wszystkich nauczycieli oraz usunięcia zapisu dotyczącego rozwijania narzędzi związanych z Europejskimi Ramami Kwalifikacji w zakresie kluczowych efektów uczenia się dla kompetencji cyfrowych i przedsiębiorczości (samo odniesienie się do konieczności zdobywania przez nauczycieli umiejętności kształcenia kompetencji w zakresie przedsiębiorczości i kreatywności jest uwzględnione w dokumencie), gdyż skutkowałoby to koniecznością wprowadzenia zmian w Krajowych Ramach Kwalifikacji, a także konsekwentnie w podstawie programowej kształcenia ogólnego, co stanowiłoby zbyt daleko sięgającą ingerencję w systemy kształcenia ogólnego, które pozostają w gestii państw członkowskich zgodnie z zasadą subsydiarności. Natomiast w zakresie *konkluzji w sprawie zapewniania jakości w celu wspierania kształcenia i szkolenia* główną kwestią podnoszoną przez Polskę była potrzeba istotnego przeformułowania zapisów dotyczących form zapewniania jakości kształcenia w szkolnictwie wyższym tak, by zapisy *konkluzji* nie sugerowały państwom członkowskim odchodzenia od oceny programowej na rzecz oceny instytucjonalnej. W rezultacie w dokumencie znalazło się postulowane przez Polskę odniesienie do akredytacji programowej, jak również sformułowanie wskazujące, że rozwiązania w zakresie zapewniania jakości zależą od krajowych potrzeb.

Podczas majowej Rady ministrowie przyjęli również *konkluzje w sprawie wielojęzyczności i rozwijania kompetencji językowych*. Ostateczna treść dokumentu jest rozwiązaniem kompromisowym, gdyż

początkowo prezydencja grecka przy silnych naciskach ze strony Komisji Europejskiej planowała przyjęcie konkluzji w sprawie poziomu odniesienia (benczmarku) dotyczącego kompetencji językowych. W związku z silnym sprzeciwem części państw członkowskich (Niemcy, Austria, Królestwo Niderlandów, Wielka Brytania) i brakiem możliwości osiągnięcia konsensusu w tej sprawie, prezydencja zaproponowała konkluzje w zakresie wielojęzyczności i rozwoju kompetencji językowych. Polska była wśród tych państw członkowskich, które popierały ustanowienie benczmarku językowego, niemniej jednak wyraziła poparcie dla kompromisowego rozwiązania. Zgodnie z przyjętymi konkluzjami postęp w rozwijaniu kompetencji językowych należy oceniać na poziomie UE, dlatego zostanie zorganizowane europejskie badanie kompetencji językowych (w uzasadnionych przypadkach państwa członkowskie będą mogły dostarczyć dane krajowe i nie brać udziału w badaniu), które będzie obejmować odsetek uczniów w wieku 15 lub, w stosownych przypadkach z uwagi na uwarunkowania krajowe, 14 lub 16 lat, którzy osiągają poziom samodzielności (poziom *independent user*) w drugim języku nauki.

Młodzież

W obszarze młodzieży priorytetem prezydencji greckiej było pobudzenie ducha przedsiębiorczości wśród młodego pokolenia, która wpływa m.in. na rozwój osobisty, samodzielność, pewność siebie i kreatywność. W państwach członkowskich Unii Europejskiej, w tym również w Polsce, w ramach europejskiego usystematyzowanego dialogu odbyły się konsultacje z młodymi ludźmi, których wyniki zostały podsumowane w trakcie Unijnej Konferencji Młodzieżowej (Saloniki, 9-12 marca 2014 r.) z udziałem przedstawicieli młodzieży z całej Europy. Rekomendacje z Unijnej Konferencji Młodzieżowej zostały wykorzystane w przyjętych 20 maja 2014 r. przez Radę Unii Europejskiej do spraw Edukacji, Młodzieży, Kultury i Sportu *konkluzjach w sprawie promowania przedsiębiorczości wśród młodzieży w celu wspierania włączenia społecznego młodych ludzi*. Treść konkluzji została wynegocjowana w trakcie posiedzeń grupy roboczej do spraw młodzieży i jest zgodna z interesami Polski.

Ministrowie ds. młodzieży przyjęli również *Rezolucję w sprawie przeglądu usystematyzowanego dialogu z młodzieżą w kontekście włączenia społecznego* oraz *Rezolucję w sprawie Planu Pracy w dziedzinie młodzieży na lata 2014-2015*, który ma służyć implementacji *Odnowionych ram europejskiej współpracy na rzecz młodzieży (2010-2018)*. Polska szczególnie zaangażowała się w wypracowanie propozycji kompromisu w zakresie konieczności dokonania oceny i przeglądu jakości wyników Unijnych Konferencji Młodzieżowych, metod pracy oraz procesu decyzyjnego, a także możliwości stworzenia mechanizmu informacji zwrotnej między Komisją Europejską, państwami członkowskimi a młodzieżą. W odniesieniu do *Rezolucji w sprawie Planu Pracy*, Polska wyraziła poparcie dla wymienionych w niej trzech priorytetów w dziedzinie młodzieży na lata 2014-2015, które pokrywały się z postulowanymi przez Polskę propozycjami w tym względzie w trakcie prac grupy roboczej do spraw młodzieży :

- rozwój i udział pracy z młodzieżą oraz uczenia się pozaformalnego i nieformalnego w ograniczeniu negatywnego wpływu kryzysu na młodych ludzi,
- wzmocnienie współpracy międzysektorowej w ramach strategii unijnych,
- wzmocnianie pozycji młodzieży (ang. *youth empowerment*), ze szczególnym uwzględnieniem dostępu do praw, autonomii, zaangażowania i aktywnego obywatelstwa.

Trzeci z wymienionych priorytetów będzie tematem przewodnim kolejnego trio prezydencji Włochy-Łotwa-Luksemburg.

Kultura

W zakresie kultury i spraw audiowizualnych, prezydencja grecka kontynuowała prace nad *projektem dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zwrotu dóbr kultury wyprowadzonych niezgodnie z prawem z terytorium państwa członkowskiego* (wersja przekształcona Dyrektywy Rady

93/7 z 15 marca 1993 r.) prowadząc negocjacje z Parlamentem Europejskim. Tekst kompromisowy spełnia podstawowe postulaty reformy Dyrektywy Rady 93/7, zgłaszane od lat przez Polskę. W szczególności odnosi się to do utrzymania zapisów dotyczących rozszerzenia zakresu stosowania dyrektywy na wszystkie dobra sklasyfikowane jako „narodowe dobra kultury”, wydłużenia terminu wniesienia roszczenia o zwrot oraz sprawdzenia natury dobra kultury oraz dookreślenia warunków odnoszących się do rekompensaty dla posiadacza. Dyrektywa została przyjęta w wynegocjowanym brzmieniu przez Parlament (16 kwietnia 2014 r.) i Radę (12 maja 2014 r.).

Prezydencja grecka kontynuowała także prace nad *projektem decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej działanie UE na rzecz Europejskiej Stolicy Kultury na lata 2020-2033*, doprowadzając do przyjęcia uzgodnionego tekstu przez Parlament i Radę. Podstawowym i spełnionym w toku negocjacji postulatem Polski było włączenie w skład panelu ekspertów oceniających aplikacje miast-kandydatów przedstawicieli państw członkowskich, uprawnionych do głosowania na równi z europejskimi członkami panelu.

Prezydencja grecka zainicjowała także prace nad *konkluzjami Rady w sprawie dziedzictwa kulturowego jako strategicznego zasobu zrównoważonej Europy*, doprowadzając do ich przyjęcia na posiedzeniu w dniu 21 maja 2014 r. Polska zdecydowanie poparła przyjęcie dokumentu i aktywnie uczestniczyła w pracach nad nim, w szczególności zgłaszając uwagi odnoszące się do spójności definicji dziedzictwa, lepszego uwzględnienia dziedzictwa niematerialnego, podkreślenia nieodnawialnego charakteru dziedzictwa, jego roli w kształtowaniu kapitału społecznego. Przenosząc na poziom polityczny efekty prac ekspertów, dokument wskazuje na rolę, jakie dziedzictwo pełni w rozwoju społeczno-gospodarczym Europy i na sposoby, w jaki zasób ten powinien być lepiej wykorzystywany, będąc jednocześnie chronionym. Część operacyjna dokumentu koncentruje się na lepszym uwzględnianiu aspektów związanych z aktywnym wykorzystaniem potencjału dziedzictwa i uwzględnieniem jego specyfiki w różnorodnych politykach, również na szczeblu europejskim, i na prowadzeniu badań, jako podstawy do kształtowania tych polityk.

Prezydencja grecka podjęła się także przeprowadzenia dyskusji kierunkowej na temat kolejnego *Planu prac w dziedzinie kultury*. Na poziomie grupy roboczej przeprowadzono pogłębioną dyskusję opartą o wyniki kwestionariusza skierowanego do państw członkowskich. Wyniki te wskazują, że państwa członkowskie oczekują przede wszystkim uwzględnienia w nowym planie priorytetu dotyczącego budowy statystyk kultury stanowiących bazę do formułowania celów i narzędzi polityki w oparciu o dane (*evidence-based policy*). Podczas debaty ministrów na ten temat, która odbyła się 21 maja 2014 r. podczas Rady ds. Edukacji, Kultury, Młodzieży i Sportu, Polska podkreśliła konieczność priorytetowego podejścia do kwestii statystyk i relacji zewnętrznych (w szczególności relacji z krajami objętymi Europejską Polityką Sąsiedztwa). Polska wskazała również na konieczność uwzględnienia w większym stopniu aspektów kulturalnych w polityce Komisji w obszarze prawa autorskiego, na szczególnie istotną rolę komisarza odpowiedzialnego za kulturę w procesie reformy prawa autorskiego oraz konieczność zapewnienia i wspierania legalnych źródeł tego dostępu.

Ponadto podczas posiedzenia Rady 17 maja 2014 r. odbyła się debata ministrów na temat negocjacji w sprawie *Transatlantyckiego Partnerstwa w handlu i inwestycjach, pomiędzy Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki*. Komisarz K. de Gucht przedstawił informację na temat negocjacji nad TTIP w zakresie usług audiowizualnych. Wyjaśnił również, że możliwości zwiększenia przejrzystości negocjacji są ograniczone ze względu na stanowisko USA (non-paper USA dotyczące usług audiowizualnych przekazany Komisji Europejskiej pod warunkiem jego niedystrybuowania) oraz niektórych państw członkowskich (w sprawie odtajnienia mandatu negocjacyjnego). Polska, tak jak większość państw członkowskich, wskazała na konieczność zachowania mandatu negocjacyjnego w obecnej formie i poparła głosy opowiadające się za koniecznością jego odtajnienia (przy czym 15 maja 2014 r. COREPER II nie osiągnął jednomyślności w sprawie decyzji o odtajnieniu mandatu – pozytywnie o odtajnieniu mandatu wypowiedziała się m.in. Polska – jednakże państwa członkowskie zgodziły się co do potrzeby zmiany sposobu komunikacji społeczeństwu rezultatów negocjacji).

Sport

Prezydencja grecka zrealizowała obrane priorytety w obszarze sportu. Rada przyjęła *Rezolucję w sprawie drugiego planu prac Unii Europejskiej w dziedzinie sportu na lata 2014-2017*. Na kolejnych grupach roboczych największe kontrowersje wzbudzały między innymi: liczba i rodzaje grup eksperckich, metody pracy, a także zadania przypisane poszczególnym grupom oraz terminy ich realizacji. W toku negocjacji dokumentu wybrano 3 priorytety: uczciwość w sporcie, ekonomiczny wymiar sportu oraz sport i społeczeństwo, a także przewidziano ustanowienie 5 grup eksperckich. Ponadto do dotychczasowych metod pracy dodano tzw. *pledge boards*, czyli instrument mający na celu upublicznienie wspólnych dla ruchu sportowego i administracji zobowiązań w danym obszarze np. równouprawnienie kobiet i mężczyzn w sporcie. Wprowadzenie tego instrumentu było inicjatywą Polski i Szwecji. Sprzeczne interesy delegacji, a także słabości koordynacyjne prezydencji doprowadziły do kilku sytuacji patowych jednakże aktywna i konstruktywna postawa kilku krajów, a przede wszystkim Polski, skutkowałą przyjęciem dokumentu.

Niewątpliwym wyzwaniem, z którym przyszło się zmierzyć Grecji był temat równouprawnienia kobiet i mężczyzn w sporcie. W celu pogłębienia tematu prezydencja zorganizowała seminarium eksperckie w Atenach, którego wyniki stanowiły istotny wkład w Konkluzje Rady na temat równouprawnienia kobiet i mężczyzn. Prace nad dokumentem były skomplikowane, ambicje prezydencji stały w sprzeczności z zachowawczym podejściem wielu delegacji. Najwięcej dyskusji spowodowały zapisy dotyczące sportu jako środowiska, w którym, występuje szczególne ryzyko przemocy i molestowania seksualnego z uwagi na bliskie relacje sportowców z trenerami, kampanii informacyjnych podczas wielkich imprez sportowych dotyczących przemytu ludzi w celach seksualnych oraz systemu rejestracji przypadków molestowania seksualnego. Polska odegrała kluczową rolę w procesie negocjacyjnym poprzez współpracę z innymi delegacjami w celu osiągnięcia możliwych do zaakceptowania dla wszystkich Państw zapisów, dzięki którym udało się przyjąć Konkluzje.

4. LISTA ZAŁĄCZNIKÓW

- 4.1 Rozliczenia finansowe pomiędzy RP a UE
- 4.2 Informacja o wykorzystaniu środków z funduszy strukturalnych, Funduszu Spójności oraz funduszy pozaunijnych
- 4.3 Plan prac nad projektami ustaw wykonujących prawo Unii Europejskiej (przygotowany na podstawie ust. 1a art. 125a Regulaminu Sejmu)
- 4.4 Wykaz stanowisk do aktów prawnych UE, przygotowanych przez Rząd zgodnie z ustawą z 8 października 2010 r. o współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem w sprawach związanych z członkostwem RP w UE, przekazanych do Sejmu i Senatu RP w I poł. 2014 r.
- 4.5 Wykaz stanowisk do dokumentów pozalegislacyjnych UE, przygotowanych przez Rząd zgodnie z ustawą z 8 października 2010 r. o współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem w sprawach związanych z członkostwem RP w UE, przekazanych do Sejmu i Senatu RP w I połowie 2014 r.

ROZLICZENIA FINANSOWE POMIĘDZY POLSKĄ A UNIĄ EUROPEJSKĄ W OKRESIE STYCZEŃ-CZERWIEC 2014 R.

1. Saldo

W ciągu 6 miesięcy prezydencji greckiej odnotowano pozytywne saldo rozliczeń pomiędzy Unią Europejską a Rzeczpospolitą Polską, która osiągnęła pozycję beneficjenta netto + **6,54 mld EUR**.

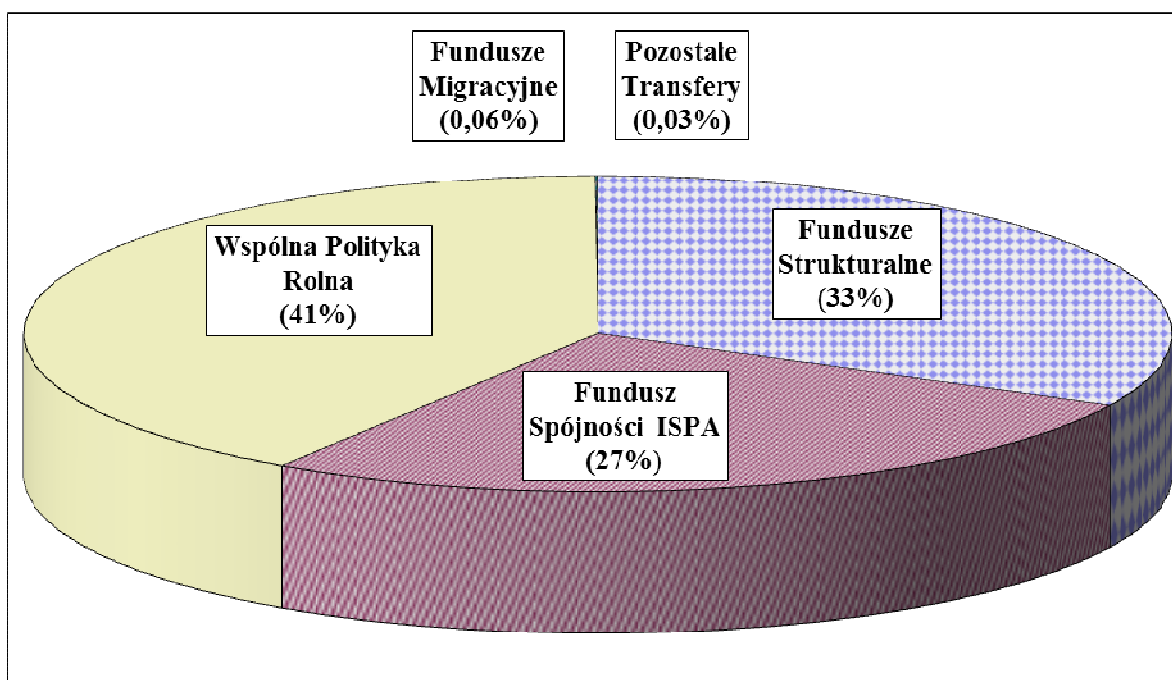
Tabela 1. Struktura transferów finansowych Rzeczpospolita Polska – budżet Unii Europejskiej w okresie 1 I – 30 VI 2014 (w EUR).

Fundusze Strukturalne	2 894 285 434
Fundusz Spójności / ISPA	2 378 932 094
Wspólna Polityka Rolna	3 619 812 761
Fundusze Migracyjne	4 915 121
Pozostałe transfery *	2 630 571
Transfery razem	8 900 575 981
Składka członkowska	2 356 774 500
Zwrot środków do budżetu UE	1 074 540
Saldo	6 542 726 941

* W pozycji „Pozostałe transfery” dane na koniec kwietnia 2014 r.

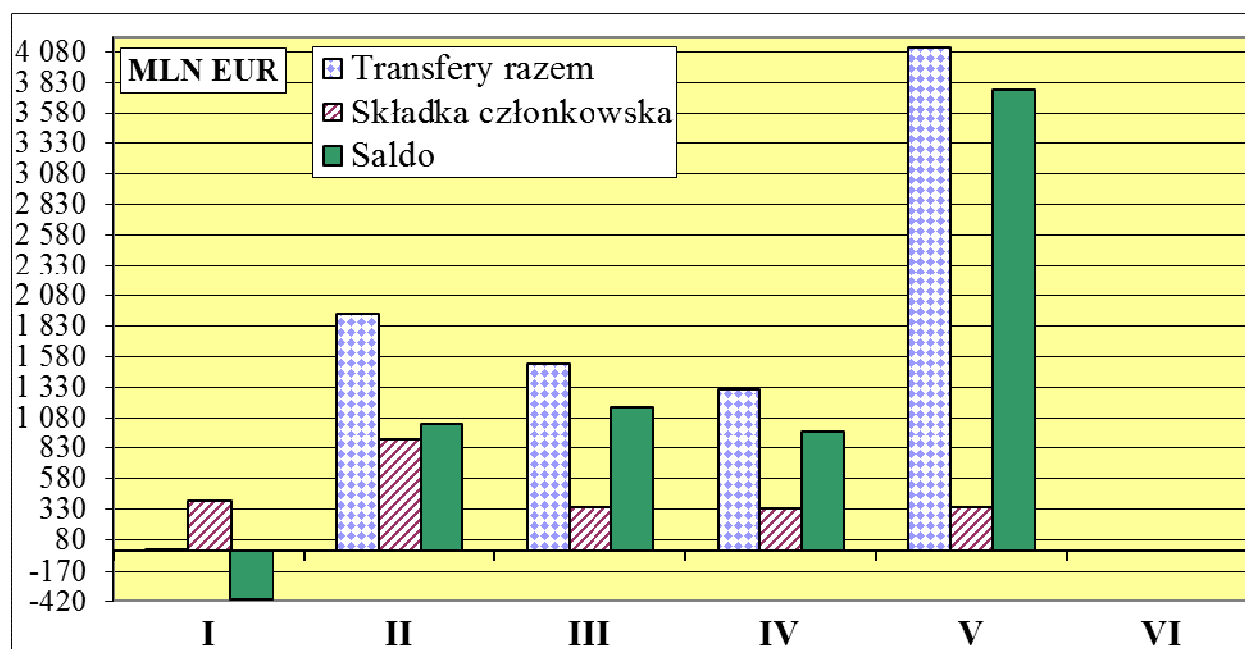
2. Transfery do Polski

Wykres 1. Transfery z budżetu Unii Europejskiej do Polski w okresie 1 I – 30 VI 2014

W okresie 1 stycznia – 30 czerwca 2014 r. Rzeczpospolita Polska otrzymała z budżetu ogólnego Unii Europejskiej **ponad 8,9 mld EUR**. Najważniejsze pozycje wśród przepływów finansowych stanowiły transfery przeznaczone na Wspólną Politykę Rolną (**3,6 mld EUR**) oraz finansowanie projektów realizowanych w ramach funduszy strukturalnych (**2,9 mld EUR**) i Funduszu Spójności/ISPA (**2,4 mld EUR**). Do Rzeczypospolitej Polskiej wpływają także środki z Funduszy Migracyjnych (Europejskiego Funduszu Powrotu Imigrantów, Funduszu Granic Zewnętrznych, Europejskiego Funduszu na Rzecz Uchodźców oraz Europejskiego Funduszu na Rzecz Integracji Obywateli Państw Trzecich) oraz środki klasyfikowane jako „Pozostałe transfery” przekazywane m.in. szkołom wyższym, jednostkom badawczo – rozwojowym, czy fundacjom rządowym obsługującym programy współpracy zagranicznej, na konta w bankach komercyjnych. W omawianym okresie transfery te osiągnęły łączną wysokość ponad **7,5 mln EUR**.

Wykres 2. *Transfery, składka członkowska oraz saldo rozliczeń finansowych Polska – budżet Unii Europejskiej w okresie 1 I – 30 VI 2014 (w mln EUR).*

3. Składka do budżetu UE

W okresie 1 stycznia – 30 czerwca 2014 r. Rzeczpospolita Polska wpłaciła do budżetu ogólnego UE składkę w wysokości **2,36 mld EUR**, w tym:

- z tytułu zasobu własnego opartego o DNB: 1,7 mld EUR,
- z tytułu zasobu własnego opartego o VAT: 336 mln EUR,
- z tytułu tradycyjnych zasobów własnych: 172 mln EUR,
- z tytułu mechanizmów korekcyjnych (rabatu brytyjskiego oraz korekt przyznanych Szwecji i Królestwu Niderlandów): 152 mln EUR.

**INFORMACJA O WYKORZYSTANIU ŚRODKÓW Z FUNDUSZY STRUKTURALNYCH,
FUNDUSZU SPÓJNOŚCI ORAZ FUNDUSZY POZAUNIJNYCH****INFORMACJA O WYKORZYSTANIU ŚRODKÓW Z FUNDUSZY STRUKTURALNYCH ORAZ
FUNDUSZU SPÓJNOŚCI W POLSCE (STAN NA 30 CZERWCA 2014 R.)****PERSPEKTYWA FINANSOWA 2007-2013**Postęp finansowy w ramach Narodowej Strategii Spójności 2007-2013**Wnioski o dofinansowanie**

Według danych wygenerowanych z Krajowego Systemu Informatycznego KSI SIMIK 07-13 od początku uruchomienia programów do 30 czerwca 2014 r. złożono około 297,9 tys. wniosków poprawnych pod względem formalnym (wzrost w 2014 r. o 10,5 tys. wniosków) na całkowitą kwotę dofinansowania (zarówno środki unijne, jak i środki krajowe) 605,4 mld zł (wzrost w 2014 r. o 17,6 mld zł).

Kontraktacja środków

Do 30 czerwca 2014 r. podpisano z beneficjentami 100,9 tysięcy umów o dofinansowanie na kwotę dofinansowania w części UE 279,0 mld zł (w 2014 r. wzrost o ok. 6,8 tys. umów na kwotę dofinansowania UE ok. 9,9 mld zł). Kwota ta stanowi 99% alokacji na lata 2007-2013. Wartość wydatków kwalifikowalnych wykazana w umowach o dofinansowanie projektów wyniosła natomiast 402,8 mld zł (wzrost o 12,9 mld zł).

Wydatki beneficjentów

Na podstawie wniosków o płatność, wydatki poniesione przez beneficjentów i uznane za kwalifikowalne wyniosły ponad 282,0 mld zł (wzrost w 2014 r. o 26,5 mld zł), w tym wartość dofinansowania UE to 199,2 mld zł (wzrost w 2014 r. o 18,2 mld zł). Tym samym wykorzystanie alokacji na lata 2007-2013 wyniosło 71%.

Szczegółowe dane na temat stanu wdrażania programów operacyjnych realizowanych w ramach NSRO 2007-2013 przedstawiono w tabeli 2.

Wydatki certyfikowane do Komisji Europejskiej i refundacje

Według stanu na dzień 30 czerwca 2014 r., od początku wdrażania NSRO 2007-2013 certyfikowano do Komisji Europejskiej wydatki kwalifikowalne stanowiące podstawę certyfikacji w wysokości 58,7 mld euro.

Certyfikowane wydatki pozwoliły zawniekskować do Komisji Europejskiej o refundację 47,5 mld euro, co stanowi 70% alokacji. Z powyższej kwoty Komisja Europejska dokonała na rzecz Polski refundacji w kwocie 45,3 mld euro. Uwzględniając przekazaną zaliczkę w wysokości 6,2 mld EUR, KE wypłaciła na rzecz Polski 51,5 mld EUR (tj. 76% alokacji na lata 2007-2013). W 2014 roku KE wypłaciła tytułem refundacji około 5,8 mld EUR.

Tabela 1. Certyfikacja wydatków do Komisji Europejskiej oraz wartość wydatków już zrefundowanych

Program Operacyjny	CERTYFIKACJA NA 30 czerwca 2014 r. W CZĘŚCI PODLEGAJĄCEJ REFUNDACJI ORAZ WARTOŚĆ WYDATKÓW ZREFUNDOWANYCH				
	Alokacja na lata 2007-2013 po uwzględnieniu KRW * i dostosowania technicznego*	Kwota wydatków kwalifikowalnych, stanowiących podstawę certyfikacji, certyfikowanych do KE (narastająco)	Wartość wniosków certyfikowanych do KE (kwota wnioskowana narastająco uwzględniająca wartość wypłaconych refundacji) (narastająco)	Wartość wniosków zrefundowanych przez KE (narastająco)**	Procentowa wartość wydatków wnioskowanych do KE w stosunku do alokacji
	euro	euro	euro	euro	%
	1	2	3	4	5=3/1
PO IG	8 658 126 047	6 587 205 398	5 599 124 588	5 312 712 259	65%
PO IIŚ	28 337 972 519	24 081 054 236	18 919 564 432	17 744 118 853	67%
PO KL	10 007 397 937	8 526 447 865	7 247 480 685	6 911 483 735	72%
PO PT	516 700 000	427 835 305	363 660 009	354 229 883	70%
PO RPW	2 387 709 248	1 824 390 588	1 550 731 999	1 490 430 053	65%
Razem Krajowe Programy Operacyjne	49 907 905 751	41 446 933 392	33 680 561 713	31 812 974 783	67%
RPO Dolnośląskie	1 240 184 092	1 410 318 038	1 037 078 524	989 649 663	84%
RPO Kujawsko-Pomorskie	996 053 121	886 120 287	746 750 561	717 911 756	75%
RPO Lubelskie	1 192 840 908	1 111 348 488	930 121 829	918 400 895	78%
RPO Lubuskie	494 355 098	512 723 251	405 560 127	403 222 197	82%
RPO Łódzkie	1 046 023 918	1 081 974 972	847 685 216	847 685 216	81%
RPO Małopolskie	1 355 863 222	1 265 397 175	1 054 382 801	1 036 762 455	78%
RPO Mazowieckie	1 868 602 800	1 426 595 820	1 212 606 446	1 212 606 446	65%
RPO Opolskie	491 446 973	540 415 145	449 865 672	428 431 591	92%
RPO Podkarpackie	1 198 786 957	1 253 072 507	1 002 051 981	964 956 697	84%
RPO Podlaskie	672 542 971	574 954 598	481 123 745	466 417 229	72%
RPO Pomorskie	938 379 686	1 123 622 043	784 139 560	767 194 277	84%
RPO Śląskie	1 747 104 507	1 561 564 263	1 311 745 673	1 271 749 149	75%
RPO Świętokrzyskie	769 528 014	886 292 866	705 219 523	665 728 959	92%
RPO Warmińsko-Mazurskie	1 070 550 290	953 149 111	802 689 498	781 743 467	75%
RPO Wielkopolskie	1 332 573 532	1 589 857 641	1 177 211 147	1 151 393 517	88%
RPO Zachodniopomorskie	862 807 404	845 220 401	690 835 475	688 332 066	80%
Razem Regionalne Programy Operacyjne	17 277 643 493	17 022 626 606	13 639 067 778	13 312 185 580	79%
Razem Programy Operacyjne FWT	344 771 677	264 436 568	222 439 818	211 401 874	65%
Razem Programy Operacyjne	67 530 320 921	58 733 996 566	47 542 069 309	45 336 562 237	70%

* Uwzględnia podział środków z Krajowej Rezerwy Wykonania i dostosowania technicznego dokonanego podczas posiedzenia VIII Komitetu Koordynacyjnego Narodowe Strategiczne Ramy Odniesienia (NSRO) na lata 2007-2013, które odbyło się 9 lutego 2011 r. w Warszawie

** Dane dotyczące refundacji z KE są uzupełniane w KSI na podstawie dokumentów z Instytucji Płatniczej z Ministerstwa Finansów i mogą być przekazywane do IC z pewnym opóźnieniem, dlatego też, stan informacji w KSI/wiedzy DCD o dokumentach w zakresie refundacji z KE to 30 czerwca 2014 r.

*** Dane zaokrąglone do pełnych PLN/EUR

Źródło: DCD MIR

Efekty rzeczowe w ramach Narodowej Strategii Spójności 2007-2013 na podstawie zawartych umów o dofinansowanie

Ponad 1/3 wartości wszystkich projektów realizowanych w ramach NSRO 2007-2013 to inwestycje w infrastrukturę transportową (wykres 1). W ramach tych przedsięwzięć powstaje m.in.: około 1,4 tys. km autostrad i dróg ekspresowych, blisko 3 tys. km dróg krajowych i wojewódzkich oraz ponad 6,7 tys. km dróg powiatowych i gminnych. Szacuje się, że zakupionych zostanie około 2,5 tys. jednostek taboru miejskiego. Duża część środków unijnych (15% wartości wszystkich umów o dofinansowanie) jest kierowana na rozwój kapitału ludzkiego, np. dzięki nim 199,4 tys. osób otrzymało pomoc w podjęciu działalności gospodarczej, ok. 12 tys. pracowników sektora B+R ukończyło szkolenia w ramach podnoszenia kwalifikacji, a blisko 5,3 tys. przedszkoli uzyskało środki na rozwój. Znaczne środki wydawane są na sektor B+R i rozwój przedsiębiorczości – ok. 18% wartości wszystkich projektów, co pozwoliło na objęcie wsparciem m.in.: 597 ośrodków badawczych i blisko 1,8 tys. laboratoriów. 9% środków zaangażowano w inwestycje podnoszące jakość środowiska naturalnego w Polsce. Za unijne pieniądze wybudowanych lub zmodernizowanych zostanie m.in.: ponad 23,1 tys. km sieci kanalizacyjnych oraz ponad 6,4 tys. km sieci wodociągowych.

Wykres 1. Główne obszary wsparcia w ramach NSRO 2007-2013 – dane na podstawie umów o dofinansowanie podpisanych do dnia 30 czerwca 2014 r., kwoty w mln zł

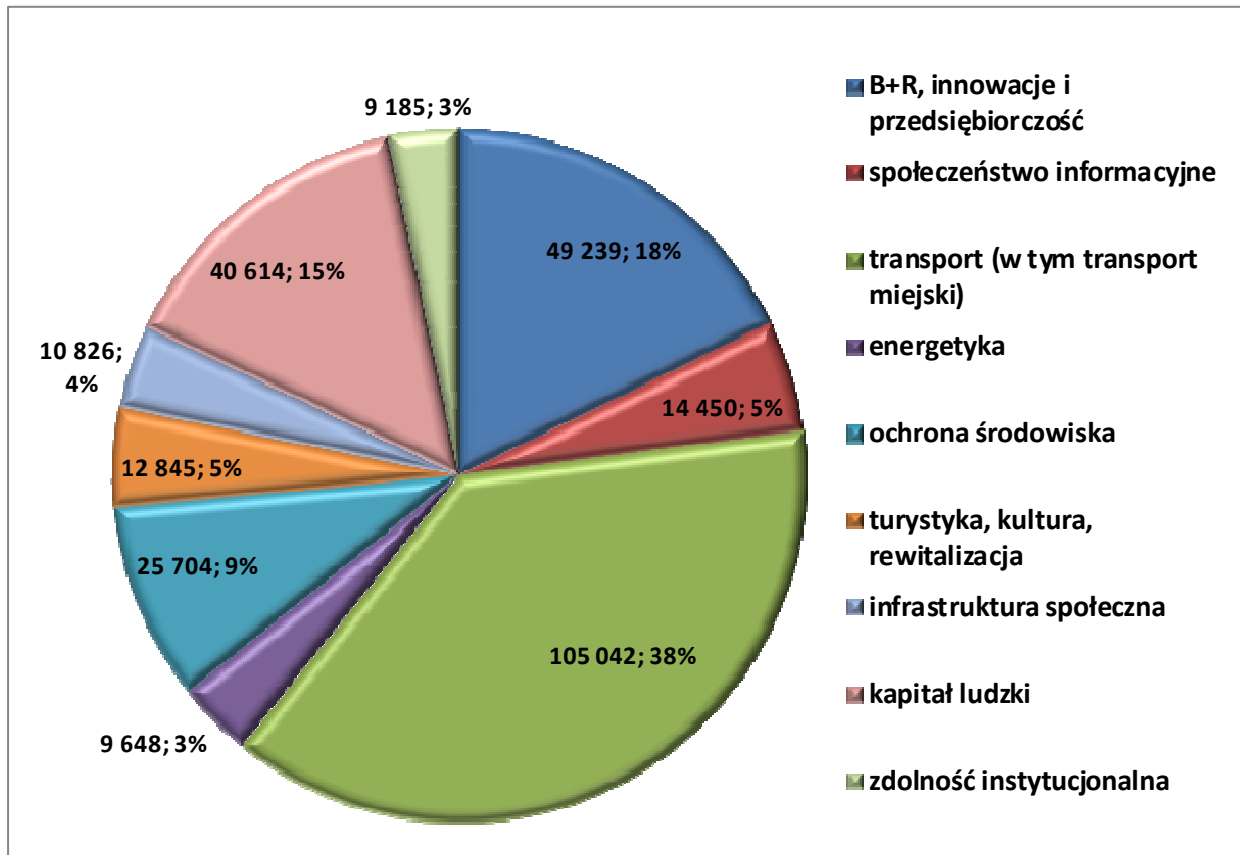

Tabela 2. Liczba i wartość złożonych wniosków, podpisanych umów/wydaných decyzji oraz wniosków o płatność w ramach NSRO 2007-2013, wg stanu na 30 czerwca 2014 r., kwoty w zł

Program Operacyjny	Wnioski o dofinansowanie po ocenie formalnej			Umowy o dofinansowanie				Wnioski o płatność				Poziom wykorzystania alokacji na lata 2007-2013
	Liczba	Wartość wydatków kwalifikowalnych (PLN)	Wartość dofinansowania (PLN)	Liczba	Wartość wydatków kwalifikowalnych (PLN)	Dofinansowanie UE (PLN)	Poziom wykorzystania alokacji na lata 2007-2013	Wartość wydatków uznanych za kwalifikowalne (PLN)	Wartość wydatków kwalifikowalnych stanowiących podstawę certyfikacji (PLN)	Dofinansowanie UE (PLN)	Poziom wykorzystania alokacji na lata 2007-2013	
POIG	47 465	179 417 828 988	112 938 673 095	17 125	69 175 412 867	37 924 419 678	105%	40 747 491 941	26 917 747 785	22 697 997 162	63%	
POIiŚ	3 914	242 025 420 885	191 616 644 643	2 376	156 331 913 739	115 485 916 072	97%	107 606 698 005	107 606 698 005	81 086 318 952	69%	
POKL	183 234	170 539 396 589	164 023 650 836	46 266	52 281 168 147	43 593 267 195	105%	39 583 720 466	38 771 210 662	32 955 529 063	79%	
PO PT	413	2 381 350 502	2 024 147 924	399	2 392 118 019	2 033 300 313	95%	1 777 084 594	1 777 084 594	1 510 521 896	71%	
PO RPW	459	16 200 455 963	11 518 910 237	309	13 402 944 280	9 930 398 790	100%	7 897 213 836	7 716 209 906	6 219 608 209	62%	
POEWT	665	3 800 025 558	3 170 512 896	299	1 761 040 791	1 454 058 862	102%	1 103 156 940	1 103 156 940	915 999 338	64%	
Razem Krajowe	236 150	614 364 478 484	485 292 539 631	66 774	295 344 597 844	210 418 360 910	100%	198 715 365 782	183 893 107 892	145 385 974 619	69%	
RPO Woj. Dolnośląskiego	3 366	12 107 963 664	7 350 804 986	2 142	8 227 365 946	5 032 586 983	98%	6 307 852 841	6 306 862 361	3 930 534 177	76%	
RPO Woj. Kujawsko-Pomorskiego	3 429	10 142 274 467	5 662 156 825	1 945	6 467 824 007	3 741 874 127	91%	4 423 307 297	3 899 038 990	2 708 449 142	66%	
RPO Woj. Lubelskiego	5 556	14 177 352 931	9 674 430 148	3 142	7 338 157 849	4 680 142 653	95%	5 576 894 885	4 804 233 384	3 645 108 660	74%	
RPO Woj. Lubuskiego	1 760	5 808 040 684	3 668 912 681	963	3 191 669 217	1 898 231 369	93%	2 646 934 619	2 294 463 481	1 559 313 988	76%	
RPO Woj. Łódzkiego	4 144	10 612 158 812	7 337 032 428	2 360	6 600 196 149	4 313 354 012	95%	4 977 838 942	4 977 838 897	3 349 292 784	77%	
RPO Woj. Małopolskiego	4 425	12 154 973 635	7 328 392 941	2 814	9 024 226 130	5 401 759 944	95%	7 229 382 148	6 282 464 693	4 503 980 406	79%	
RPO Woj. Mazowieckiego	5 344	25 685 018 981	18 275 960 092	2 063	10 479 241 170	7 219 746 349	93%	7 669 964 907	6 662 574 707	5 371 716 257	69%	
RPO Woj. Opolskiego	1 826	4 920 024 308	3 224 508 863	1 193	3 159 363 437	2 036 212 384	100%	2 754 115 249	2 325 459 708	1 784 076 788	87%	
RPO Woj. Podkarpackiego	3 613	10 386 267 000	7 167 791 366	2 364	6 976 997 970	4 792 875 019	97%	5 827 858 552	5 357 469 421	3 981 057 990	80%	
RPO Woj. Podlaskiego	2 557	9 180 065 250	5 810 704 490	1 220	4 395 330 311	2 716 558 100	97%	3 000 672 460	2 474 436 956	1 814 347 390	65%	
RPO Woj. Pomorskiego	3 655	10 580 785 400	6 794 542 468	1 702	6 114 465 032	3 897 449 651	100%	4 789 184 693	4 789 184 693	3 103 886 485	80%	
RPO Woj. Śląskiego	9 319	19 654 071 037	13 298 223 753	4 894	10 163 452 134	7 099 434 451	97%	7 892 128 217	6 908 926 051	5 430 614 145	75%	
RPO Woj. Świętokrzyskiego	2 004	6 448 545 638	3 799 098 073	1 263	4 886 026 512	2 953 664 835	93%	4 333 872 399	3 736 674 607	2 595 102 786	81%	
RPO Woj. Warmińsko-Mazurskiego	3 668	11 120 479 924	6 910 667 289	2 383	6 840 262 804	4 255 007 358	96%	5 046 462 530	4 085 220 360	3 163 747 444	71%	
RPO Woj. Wielkopolskiego	4 021	13 069 985 208	8 671 407 776	2 108	8 183 502 845	5 302 722 052	96%	6 700 888 425	6 700 888 425	4 361 967 727	79%	
RPO Woj. Zachodniopomorskiego	3 027	8 577 627 954	5 089 515 578	1 570	5 420 940 074	3 230 865 369	90%	4 153 586 501	3 688 077 024	2 533 115 878	71%	
Razem Regionalne	61 714	184 625 634 892	120 064 149 756	34 126	107 469 021 587	68 572 484 658	96%	83 330 944 664	75 293 813 756	53 836 312 045	75%	
RAZEM NSRO	297 864	798 990 113 376	605 356 689 387	100 900	402 813 619 430	278 990 845 568	95%	282 046 310 446	259 186 921 648	199 222 286 665	71%	

*Dane dotyczące EWT przeliczone wg kursu 1 euro = 4,1637 zł

Źródło: KSI SIMIK 07-13, dane wygenerowane z systemu w dniu 2 lipca 2014 r. Wykorzystanie alokacji na podstawie algorytmu MF i MRR obowiązującego w maju 2014 r.

PLAN PRAC NAD PROJEKTAMI USTAW WYKONUJĄCYCH PRAWO UNII EUROPEJSKIEJ (PRZYGOTOWANY NA PODSTAWIE UST. 1A ART. 125A REGULAMINU SEJMU).**PROJEKTY USTAW PRZYJĘTE PRZEZ RADĘ MINISTRÓW W OKRESIE STYCZEŃ – CZERWIEC 2014 R.**

W okresie styczeń – czerwiec 2014 r. Rada Ministrów przyjęła 14 projektów ustaw, które mają na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej, tj.:

- projekt ustawy o zmianie ustawy o niektórych umowach kompensacyjnych zawieranych w związku z umowami dostaw na potrzeby obronności i bezpieczeństwa państwa oraz niektórych innych ustaw;
- projekt ustawy o zmianie ustawy o swobodzie działalności gospodarczej;
- projekt ustawy o zmianie ustawy o wyrobach budowlanych oraz ustawy - Prawo budowlane;
- projekt ustawy o zmianie ustawy o organizmach genetycznie zmodyfikowanych;
- projekt ustawy o zmianie ustawy o zapasach ropy naftowej, produktów naftowych i gazu ziemnego oraz zasadach postępowania w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa i zakłóceń na rynku naftowym oraz o zmianie niektórych innych ustaw;
- projekt ustawy o charakterystyce energetycznej budynków;
- projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw;
- projekt ustawy o odnawialnych źródłach energii;
- projekt ustawy o zmianie ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz niektórych innych ustaw;
- projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo wodne oraz niektórych innych ustaw;
- projekt ustawy o zmianie ustawy o bateriach i akumulatorach;
- projekt ustawy o zmianie ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych oraz niektórych innych ustaw;
- projekt ustawy o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz o zmianie niektórych innych ustaw;
- projekt ustawy o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz ustawy – Ordynacja podatkowa.

WYKAZ PROJEKTÓW USTAW WYKONUJĄCYCH PRAWO UNII EUROPEJSKIEJ, KTÓRE POWINNY ZOSTAĆ SKIEROWANE PRZEZ RADĘ MINISTRÓW DO SEJMU RP DO KOŃCA II POŁOWY 2014 R.

	Zmieniający/nowoczesny akt prawny	Zakres zmian	Termin implementacji
1.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o transporcie drogowym oraz ustawy o publicznym transporcie zbiorowym	rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 181/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. dotyczące praw pasażerów w transporcie autobusowym i autokarowym oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 2006/2004	01.03.2013
2.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o obrocie instrumentami finansowymi oraz niektórych innych ustaw	<ul style="list-style-type: none"> • rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady nr 236/2012 z dnia 14 marca 2012 r. w sprawie krótkiej sprzedaży i wybranych aspektów dotyczących swapów ryzyka kredytowego • rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady nr 648/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji 	25.03.2012 01.11.2012 16.08.2012
3.	Projekt ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym	dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/19/UE z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego	14.02.2014
4.	Projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks pracy oraz niektórych innych ustaw	uzupełnienie transpozycji dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2002/73/WE z dnia 23 września 2002 r. zmieniającej dyrektywę Rady 76/207/EWG w sprawie wprowadzenia w życie zasady równego traktowania mężczyzn i kobiet w zakresie dostępu do zatrudnienia, kształcenia i awansu zawodowego oraz warunków pracy	05.10.2004
5.	Projekt ustawy o zmianie ustawy - Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw	<ul style="list-style-type: none"> • dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE • rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 	31.12.2013 01.01.2014
6.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o substancjach chemicznych i ich mieszaninach	<ul style="list-style-type: none"> • rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 259/2012 z dnia 14 marca 2012 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 648/2004 w odniesieniu do stosowania fosforanów i innych związków fosforu w detergentach dla konsumentów przeznaczonych do prania i detergentach dla konsumentów przeznaczonych do automatycznych zmywarek do naczyń • rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 649/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. 	19.04.2012 01.03.2014

		dotyczące wywozu i przywozu niebezpiecznych chemikaliów <ul style="list-style-type: none"> rozporządzenie Komisji (UE) nr 440/2010 z dnia 21 maja 2010 r. w sprawie opłat wnoszonych na rzecz Europejskiej Agencji Chemikaliów na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008 w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin dyrektywa 2004/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. w sprawie kontroli i weryfikacji dobrej praktyki laboratoryjnej (DPL) 	25.05.2010 01.05.2004
7.	Projekt ustawy o substancjach zubożających warstwę ozonową oraz o niektórych fluorowanych gazach cieplarnianych	<ul style="list-style-type: none"> rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1005/2009 z dnia 16 września 2009 r. w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową rozporządzenie (WE) nr 842/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie niektórych fluorowanych gazów cieplarnianych 	01.01.2010 04.07.2007
8.	Projekt ustawy o produktach biobójczych	rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 528/2012 z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie udostępniania na rynku i stosowania produktów biobójczych	01.09.2013
9.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o zapobieganiu zanieczyszczeniu morza przez statki	dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/33/UE z dnia 21 listopada 2012 r. zmieniająca dyrektywę Rady 1999/32/WE w zakresie zawartości siarki w paliwach żeglugowych	18.06.2014
10.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych	uzupełnienie transpozycji dyrektywy Rady 93/83/EWG z dnia 27 września 1993 r. w sprawie koordynacji niektórych zasad dotyczących prawa autorskiego oraz praw pokrewnych stosowanych w odniesieniu do przekazu satelitarnego oraz retransmisji drogą kablową	01.05.2004
11.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych	<ul style="list-style-type: none"> dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/77/UE z dnia 27 września 2011 r. dotycząca zmiany dyrektywy 2006/116/WE w sprawie czasu ochrony prawa autorskiego i niektórych praw pokrewnych dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/28/UE z dnia 25 października 2012 r. w sprawie niektórych dozwolonych sposobów korzystania z utworów osieroconych 	01.11.2013 29.10.2014
12.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o transporcie kolejowym oraz ustawy o publicznym transporcie zbiorowym	uzupełnienie transpozycji dyrektywy 2001/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 lutego 2001 r. zmieniającej dyrektywę 91/440/EWG w sprawie rozwoju kolei wspólnotowych	01.05.2004
13.	Projekt ustawy o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych	uzupełnienie transpozycji dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/29/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. zmieniającej dyrektywę 2003/87/WE w celu usprawnienia i rozszerzenia wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych	31.12.2012
14.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o wyrobach medycznych oraz niektórych	rozporządzenie Komisji (UE) nr 722/2012 z dnia 8 sierpnia 2012 r. dotyczące szczególnych	29.08.2013

	innych ustaw	wymagań odnoszących się do wymagań ustanowionych w dyrektywach Rady 90/385/EWG i 93/42/EWG dla aktywnych wyrobów medycznych do implantacji oraz wyrobów medycznych produkowanych z wykorzystaniem tkanek pochodzenia zwierzęcego	
15.	Projekt ustawy o krwiodawstwie i krwiolecznictwie	uzupełnienie transpozycji: <ul style="list-style-type: none"> • dyrektywy 2002/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 stycznia 2003 r. ustanawiającej normy jakości i bezpiecznego pobierania, testowania, przetwarzania, przechowywania i dystrybucji krwi ludzkiej i składników krwi oraz zmieniającej dyrektywę 2001/83/WE • dyrektywy Komisji 2005/61/WE z dnia 30 września 2005 r. wykonującej dyrektywę 2002/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie wymogów dotyczących śledzenia losów krwi oraz powiadamiania o poważnych, niepożądanych reakcjach i zdarzeniach • dyrektywy Komisji 2005/62/WE z dnia 30 września 2005 r. wykonującej dyrektywę 2002/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie norm i specyfikacji wspólnotowych odnoszących się do systemu jakości obowiązującego w placówkach służby krwi 	08.02.2005 31.08.2006 31.08.2006
16.	Projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo farmaceutyczne oraz ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii	dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/62/UE z dnia 8 czerwca 2011 r. zmieniająca dyrektywę 2001/83/WE w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi – w zakresie zapobiegania wprowadzaniu sfałszowanych produktów leczniczych do legalnego łańcucha dystrybucji	02.01.2013
17.	Projekt ustawy o zmianie ustawy - Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw	dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/18/UE z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie kontroli zagrożeń poważnymi awariami związanymi z substancjami niebezpiecznymi	31.05.2015
18.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji oraz niektórych innych ustaw	uzupełnienie transpozycji dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/53/WE z dnia 18 września 2000 r. w sprawie pojazdów wycofanych z eksploatacji	01.05.2004
19.	Projekt ustawy o wspólnej organizacji rynków rolnych	<ul style="list-style-type: none"> • rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady UE nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych • rozporządzenie Rady (UE) nr 1370/2013 z dnia 16 grudnia 2013 r. określające środki dotyczące ustalania niektórych dopłat i refundacji związanych ze wspólną organizacją rynków produktów rolnych • rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej 	01.01.2014 01.01.2014 01.01.2014
20.	Projekt ustawy o wspieraniu	• rozporządzenie Rady (WE) nr 1224/2009 z dnia	23.12.2009

	zrównoważonego rozwoju sektora rybackiego z udziałem Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz o zmianie ustawy o rybołówstwie morskim.	20 listopada 2009 r. ustanawiające wspólnotowy system kontroli w celu zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa <ul style="list-style-type: none"> rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 404/2011 z dnia 8 kwietnia 2011 r. ustanawiające szczegółowe przepisy wykonawcze do rozporządzenia Rady (WE) nr 1224/2009 	01.01.2010 01.01.2011 07.05.2011 01.07.2011 01.01.2012
21.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o rachunkowości	dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie rocznych sprawozdań finansowych, skonsolidowanych sprawozdań finansowych i powiązanych sprawozdań niektórych rodzajów jednostek, zmieniająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/43/WE oraz uchylająca dyrektywy Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG odnośnie do jednostek innych niż jednostki mikro	20.07.2015
22.	Projekt ustawy o zmianie ustawy Prawo energetyczne oraz niektórych innych ustaw	rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1227/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie integralności i przejrzystości hurtowego rynku energii	28.12.2011
23.	Projekt ustawy o zmianie ustawy Prawo lotnicze	uzupełnienie transpozycji/ wykonania: <ul style="list-style-type: none"> rozporządzenia Rady (EWG) nr 95/93 z dnia 18 stycznia 1993 r. w sprawie wspólnych zasad przydzielania czasu na start lub lądowanie w portach lotniczych Wspólnoty dyrektywy Rady 2000/79/WE z dnia 27 listopada 2000 r. dotyczącej Europejskiego porozumienia w sprawie organizacji czasu pracy personelu pokładowego w lotnictwie cywilnym, zawartego przez Stowarzyszenie Europejskich Linii Lotniczych (AEA), Europejską Federację Pracowników Transportu (ETF), Europejskie Stowarzyszenie Cockpit (ECA), Stowarzyszenie Linii Lotniczych Regionów Europy (ERA) i Międzynarodowe Stowarzyszenie Przewoźników Lotniczych (IACA) rozporządzenia (WE) nr 847/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie negocjacji i wykonania umów dotyczących usług lotniczych między państwami członkowskimi a państwami trzecimi rozporządzenia Komisji (WE) nr 2042/2003 z dnia 20 listopada 2003 r. w sprawie nieprzerwanej zdatności do lotu statków powietrznych oraz wyrobów lotniczych, części i wyposażenia, a także w sprawie zezwoleń udzielanych instytucjom i personelowi zaangażowanym w takie zadania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 216/2008 z dnia 20 lutego 2008 r. w sprawie wspólnych zasad w zakresie lotnictwa cywilnego i utworzenia Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa Lotniczego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 300/2008 z dnia 11 marca 2008 r. w 	30.07.2005 01.12.2003 30.05.2004 29.11.2003 28.09.2005 08.04.2008 08.04.2012 29.04.2008 29.04.2010

		<p>sprawie wspólnych zasad w dziedzinie ochrony lotnictwa cywilnego i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 2320/</p> <ul style="list-style-type: none"> • rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1008/2008 z dnia 24 września 2008 r. w sprawie wspólnych zasad wykonywania przewozów lotniczych na terenie Wspólnoty • rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 80/2009 w sprawie kodeksu postępowania dla komputerowych systemów rezerwacji i uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 2299/89 • rozporządzenia Komisji (UE) nr 185/2010 z dnia 4 marca 2010 r. ustanawiającego szczegółowe środki w celu wprowadzenia w życie wspólnych podstawowych norm ochrony lotnictwa cywilnego • rozporządzenia Komisji (UE) nr 255/2010 z dnia 25 marca 2010 r. ustanawiającego wspólne zasady zarządzania przepływem ruchu lotniczego • rozporządzenia Komisji (UE) nr 805/2011 z dnia 10 sierpnia 2011 r. ustanawiającego szczegółowe zasady licencjonowania kontrolerów ruchu lotniczego oraz wydawania określonych certyfikatów na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 216/2008 • rozporządzenia Komisji (UE) nr 1178/2011 z dnia 3 listopada 2011 r. ustanawiającego wymagania techniczne i procedury administracyjne odnoszące się do załóg w lotnictwie cywilnym zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 216/2008 • rozporządzenia Komisji (UE) nr 748/2012 z dnia 3 sierpnia 2012 r. ustanawiającego przepisy wykonawcze dotyczące certyfikacji statków powietrznych i związanych z nimi wyrobów, części i akcesoriów w zakresie zdatności do lotu i ochrony środowiska oraz dotyczące certyfikacji organizacji projektujących i produkujących • rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 923/2012 z dnia 26 września 2012 r. ustanawiającego wspólne zasady w odniesieniu do przepisów lotniczych i operacyjnych dotyczących służb i procedur żeglugi powietrznej • rozporządzenia Komisji (UE) nr 965/2012 z dnia 5 października 2012 r. ustanawiającego wymagania techniczne i procedury administracyjne odnoszące się do operacji lotniczych zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 216/2008 • rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 390/2013 z dnia 3 maja 2013 r. ustanawiającego system skuteczności działania dla służb żeglugi 	<p>01.11.2008</p> <p>29.03.2009</p> <p>09.04.2011</p> <p>15.04.2010 26.09.2011</p> <p>31.08.2011</p> <p>15.12.2011 08.04.2012</p> <p>10.09.2012</p> <p>02.11.2012 04.12.2012</p> <p>28.10.2012</p> <p>29.05.2013 01.01.2015</p>
--	--	---	---

		powietrznej i funkcji sieciowych	29.05.2013 01.01.2015
		<ul style="list-style-type: none"> rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 391/2013 z dnia 3 maja 2013 r. ustanawiającego wspólny system opłat za korzystanie ze służb żeglugi powietrznej dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/11/UE z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie alternatywnych metod rozstrzygania sporów konsumenckich oraz zmiany rozporządzenia (WE) nr 2006/2004 i dyrektywy 2009/22/WE rozporządzenia Komisji (UE) nr 139/2014 z dnia 12 lutego 2014 r. ustanawiającego wymagania oraz procedury administracyjne dotyczące lotnisk zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 216/2008 	09.07.2015 06.03.2014 31.12.2017
24.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych	dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/50/UE z dnia 22 października 2013 r. zmieniająca dyrektywę 2004/109/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie harmonizacji wymogów dotyczących przejrzystości informacji o emitentach, których papiery wartościowe dopuszczane są do obrotu na rynku regulowanym	11.11.2015
25.	Projekt ustawy o leczeniu niepłodności	uzupełnienie transpozycji: <ul style="list-style-type: none"> dyrektywy 2004/23/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie ustalenia norm jakości i bezpiecznego oddawania, pobierania, testowania przetwarzania, konserwowania, przechowywania i dystrybucji tkanek i komórek ludzkich dyrektywy Komisji 2006/17/WE z dnia 8 lutego 2006 r. wprowadzającej w życie dyrektywę 2004/23/WE w odniesieniu do niektórych wymagań technicznych dotyczących dawstwa, pobierania i badania tkanek i komórek ludzkich dyrektywy Komisji 2006/86/WE z dnia 24 października 2006 r. wykonującej dyrektywę 2004/23/WE w zakresie wymagań dotyczących możliwości śledzenia, powiadamiania o poważnych i niepożądanych reakcjach i zdarzeniach oraz niektórych wymagań technicznych dotyczących kodowania, przetwarzania, konserwowania, przechowywania i dystrybucji tkanek i komórek ludzkich dyrektywy Komisji 2012/39/UE z dnia 26 listopada 2012 r. zmieniającej dyrektywę 2006/17/WE w odniesieniu do niektórych wymagań technicznych dotyczących badania tkanek i komórek ludzkich 	07.04.2006 01.11.2006 01.09.2007 17.06.2014
26.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o lasach oraz niektórych innych ustaw	uzupełnienie wykonania: <ul style="list-style-type: none"> rozporządzenia Rady (WE) nr 2173/2005 z dnia 20 grudnia 2005 r. w sprawie ustanowienia systemu zezwoleń na przywóz drewna do Wspólnoty Europejskiej rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 995/2010 z dnia 20 października 	30.12.2005 02.12.2010 03.03.2013

		2010 r. ustanawiającego obowiązki podmiotów wprowadzających do obrotu drewno i produkty z drewna	
27.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o obowiązkach w zakresie informowania o zużyciu energii przez produkty wykorzystujące energię	rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 174/2013 z dnia 5 lutego 2013 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 106/2008 w sprawie wspólnotowego programu znakowania efektywności energetycznej urządzeń biurowych	26.03.2013
28.	Projekt ustawy o efektywności energetycznej	dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE z dnia 25 października 2012 r. w sprawie efektywności energetycznej	05.06.2014
29.	Projekt ustawy o nadzorze makroostrożnościowym nad systemem finansowym	dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE	31.12.2013
30.	Projekt ustawy o zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych	<ul style="list-style-type: none"> • rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych • rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 606/2013 z dnia 12 czerwca 2013 r. w sprawie wzajemnego uznawania środków ochrony w sprawach cywilnych 	10.01.2014 10.01.2015 19.07.2013 11.01.2015
31.	Projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo lotnicze	rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 996/2010 z dnia 20 października 2010 r. w sprawie badania wypadków i incydentów w lotnictwie cywilnym oraz zapobiegania im, uchylające dyrektywę 94/56/WE	02.12.2010
32.	Projekt ustawy o ochronie pokrzywdzonego i świadka w postępowaniu karnym	<ul style="list-style-type: none"> • dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 października 2012 r. ustanawiająca normy minimalne w zakresie praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw oraz zastępująca decyzję ramową Rady 2001/220/WSiSW • dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie europejskiego nakazu ochrony 	16.11.2015 11.01.2015
33.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o organizmach genetycznie zmodyfikowanych oraz o zmianie niektórych innych ustaw	uzupełnienie transpozycji dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/18/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zamierzonego uwalniania do środowiska organizmów zmodyfikowanych genetycznie i uchylającej dyrektywę Rady 90/220/EWG	07.10.2002

WYKAZ STANOWISK DO AKTÓW PRAWNYCH UE, PRZYGOTOWANYCH PRZEZ RZĄD ZGODNIE Z USTAWĄ Z 8 PAŹDZIERNIKA 2010 R. O WSPÓŁPRACY RADY MINISTRÓW Z SEJMEM I SENATEM W SPRAWACH ZWIĄZANYCH Z CZŁONKOSTWEM RP W UE, PRZEKAZANYCH DO SEJMU I SENATU RP W I POŁ. 2014 R.

Lp.	Sygnatura COM	Tytuł projektowanego aktu prawnego	Data przekazania Polsce dokumentu przez instytucje UE	Instytucja wiodąca	Data przyjęcia stanowiska przez KSE	Data przyjęcia przez KSE stanowiska przygotowanego na wniosek Sejmu lub Senatu RP
1	COM(2013) 925	Wniosek DECYZJA RADY w sprawie zawarcia Umowy ramowej o partnerstwie i współpracy między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Filipin, z drugiej strony	2014-01-10	MSZ	-	2014-01-24
2	COM(2014) 187	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie urządzeń kolej linowych	2014-03-27	MIR	2014-04-10	-
3	COM(2014) 104	Zmieniony wniosek DECYZJA RADY w sprawie zawarcia Eurośródziemnomorskiej umowy dotyczącej usług lotniczych między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Królestwem Maroka, z drugiej strony	2014-02-19	MIR	2014-03-05	-
4	COM(2014) 147	Zalecenie DECYZJA RADY zatwierdzająca zawarcie przez Komisję w imieniu Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej Układu o stowarzyszeniu między Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Mołdawii, z drugiej strony	2014-03-28	MSZ	-	2014-04-24

Załącznik 4

5	COM(2013) 896	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY dostosowujące ze skutkiem od dnia 1 lipca 2012 r. wynagrodzenia i emerytury urzędników i innych pracowników Unii Europejskiej, a także współczynniki korygujące stosowane w odniesieniu do wynagrodzeń i emerytur	2013-12-19	MSZ	2014-01-15	-
6	COM(2014) 323	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie wspólnych reguł przywozu z niektórych państw trzecich (wersja przekształcona)	2014-05-28	MG	2014-06-10	-
7	COM(2013) 919	Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie ograniczenia emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza ze średnich obiektów energetycznego spalania	2013-12-20	MŚ	2014-01-21	-
8	COM(2014) 319	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie unikania w Unii Europejskiej przekierowania handlu niektórymi podstawowymi lekami (tekst jednolity)	2014-05-28	MG	2014-06-10	-
9	COM(2014) 005	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie zootechnicznych i genealogicznych warunków dotyczących handlu zwierzętami hodowlanymi i ich materiałem biologicznym wykorzystywanym do rozrodu oraz ich przywozu do Unii	2014-02-11	MRIRW	2014-02-25	-
10	COM(2013) 924	Wniosek DECYZJA RADY w sprawie zawarcia Umowy ramowej o wszechstronnym partnerstwie i współpracy między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Socjalistyczną Republiką Wietnamu, z drugiej strony	2014-01-10	MSZ	-	2014-01-24

Załącznik 4

11	COM(2014) 106	Wniosek DECYZJA RADY w sprawie stanowiska, jakie ma zostać przyjęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Wspólnego Komitetu Współpracy Celnej UE-Chiny, dotyczącego wzajemnego uznawania programu upoważnionych przedsiębiorców w Unii Europejskiej i programu „Measures on Classified Management of Enterprises” w Chińskiej Republice Ludowej	2014-03-21	MF	-	2014-04-04
12	COM(2014) 180	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie produkcji ekologicznej i znakowania produktów ekologicznych, zmieniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr XXX/XXX [rozporządzenie o kontrolach urzędowych] i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 834/2007	2014-03-24	MRIRW	2014-04-09	-
13	COM(2013) 920	Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie redukcji krajowych emisji niektórych rodzajów zanieczyszczenia atmosferycznego oraz zmiany dyrektywy 2003/35/WE	2013-12-20	MŚ	2014-01-28	-
14	COM(2014) 032	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenie Rady (UE) nr 1308/2013 i rozporządzenie (UE) nr 1306/2013 w odniesieniu do programu pomocy na rzecz dostarczenia owoców i warzyw, bananów oraz mleka do placówek oświatowych	2014-01-30	MRIRW	2014-03-11	-
15	COM(2014) 004	Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniająca dyrektywy 89/608/EWG, 90/425/EWG oraz 91/496/EWG w zakresie odniesień do przepisów zootechnicznych	2014-02-12	MRIRW	2014-02-26	-
16	COM(2014) 166	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie obniżenia lub	2014-03-12	MG	2014-03-26	-

Załącznik 4

		zniesienia cel na towary pochodzące z Ukrainy						
17	COM(2013) 917	Wniosek DECYZJA RADY w sprawie przyjęcia zmiany Protokołu z 1999 r. do Konwencji z 1979 r. w sprawie transgranicznego zanieczyszczenia powietrza na dalekie odległości w zakresie przeciwdziałania zakwaszeniu, eutrofizacji i powstawaniu ozonu w warstwie przyziemnej	2014-01-10	MŚ	-	2014-02-03		
18	COM(2013) 895	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY dostosowujące ze skutkiem od dnia 1 lipca 2011 r. wynagrodzenia i emerytury urzędników i innych pracowników Unii Europejskiej, a także współczynniki korygujące stosowane w odniesieniu do wynagrodzeń i emerytur	2013-12-19	MSZ	2014-01-15	-		
19	COM(2013) 937	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenie (UE) nr 260/2012 w odniesieniu do przejścia na ogólnounijne polecenia przelewu i polecenia zapłaty	2014-01-10	MF	2014-01-22	-		
20	COM(2014) 161	Wniosek DECYZJA RADY w sprawie stanowiska, które zostanie przyjęte w imieniu Unii Europejskiej podczas 103. sesji Międzynarodowej Konferencji Pracy w odniesieniu do poprawek do kodeksu Konwencji o pracy na morzu	2014-04-04	MIR	-	2014-04-18		
21	COM(2014) 043	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie środków strukturalnych zwiększających odporność instytucji kredytowych UE	2014-02-18	MF	2014-03-12	-		
22	COM(2014) 322	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie wspólnych reguł wywozu (tekst jednolity)	2014-05-28	MG	2014-06-11	-		

Załącznik 4

23	COM(2014) 111	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY ustanawiające unijny system certyfikacji własnej w zakresie należytej staranności w łańcuchu dostaw odpowiedzialnych importerów cyny, tantalu i wolframu, ich rud oraz złota pochodzących z obszarów dotkniętych konfliktami i obszarów wysokiego ryzyka	2014-03-07	MG	2014-03-21	-
24	COM(2014) 024	Wniosek DECYZJA RADY zmieniająca decyzję 2004/162/WE w zakresie, w jakim ma ona zastosowanie do Majotty począwszy od 1 stycznia 2014 r.	2014-01-24	MF	2014-02-18	-
25	COM(2014) 258	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie urządzeń spalających paliwa gazowe	2014-05-12	MG	2014-05-26	-
26	COM(2014) 156	Zalecenie DECYZJA RADY zatwierdzająca zawarcie przez Komisję w imieniu Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej Układu o stowarzyszeniu między Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Gruzją, z drugiej strony	2014-03-28	MSZ	-	2014-04-24
27	COM(2014) 146	Proposal for a COUNCIL DECISION on the conclusion of the Association Agreement between the European Union and the European Atomic Energy Community and their Member States, of the one part, and the Republic of Moldova, of the other part	2014-03-28	MSZ	-	2014-04-24
28	COM(2014) 186	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie środków ochrony indywidualnej	2014-03-27	MG	2014-04-10	-
29	COM(2014) 318	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie środków, które	2014-05-28	MG	2014-06-10	-

Załącznik 4

		Unia może podjąć w stosunku do połączonego oddziaływania środków antydumpingowych lub antysubsydyjnych i środków ochronnych (tekst jednolity)					
30	COM(2014) 040	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie zgłaszania transakcji finansowania papierów wartościowych oraz przejrzystości tych transakcji	2014-02-18	MF	2014-03-12	-	
31	COM(2014) 031	Wniosek ROZPORZĄDZENIE RADY zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1370/2013 określające środki dotyczące ustalania niektórych dopłat i refundacji związanych ze wspólną organizacją rynków produktów rolnych	2014-02-21	MRIRW	-	2014-03-07	
32	COM(2014) 006	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie europejskiej sieci służb zatrudnienia, dostępu pracowników do usług w zakresie mobilności oraz dalszej integracji rynków pracy	2014-01-20	MPIPS	2014-03-11	-	
33	COM(2013) 857	Wniosek ZALECENIE RADY w sprawie ram jakości dla staży	2014-01-07	MPIPS	-	2014-01-27	
34	COM(2013) 932	Zmieniony wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY ustanawiająca procedurę udzielania informacji w dziedzinie przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (tekst jednolity)	2013-12-20	MG	2014-01-10	-	
35	COM(2013) 884	Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie unijnych ram prawnych dotyczących naruszeń przepisów prawa celnego oraz sankcji	2013-12-13	MF	2013-12-27	-	
36	COM(2014) 345	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU	2014-06-12	MG	2014-06-26	-	

Załącznik 4

		EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie wspólnych regul dotyczących przywozu wyrobów włókienniczych z niektórych państw trzecich, nieobjętych umowami dwustronnymi, protokołami, innymi ustaleniami lub innymi szczegółowymi regulami Unii dotyczącymi przywozu (wersja przekształcona)						
37	COM(2014) 055	Wniosek DECYZJA WYKONAWCZA RADY zmieniająca decyzję wykonawczą 2011/344/UE w sprawie przyznania Portugalii pomocy finansowej Unii	2014-02-26	MF	-	2014-03-12		
38	COM(2013) 930	Wniosek DECYZJA RADY zmieniająca decyzję 2009/831/WE w odniesieniu do okresu jej stosowania	2014-01-08	MF	2014-01-22	-		
39	COM(2014) 117	Wniosek DECYZJA RADY zezwalająca Portugalii na stosowanie obniżonej stawki akcyzy w autonomicznym regionie Madery na lokalnie produkowane i spożywane likiery i rum oraz w autonomicznym regionie Azorów na lokalnie produkowane i spożywane likiery i okowitę	2014-03-05	MF	2014-03-19	-		
40	COM(2013) 813	Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie ochrony niejawnego know-how i niejawnych informacji handlowych (tajemnic handlowych) przed ich bezprawnym pozyskaniem, wykorzystywaniem i ujawnianiem	2013-12-05	MS	2014-04-11	-		
41	COM(2013) 853	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenie (WE) nr 539/2001 wymieniające państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wizy podczas przekraczania granic zewnętrznych, oraz te, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu	2014-01-06	MSZ	2014-01-17	-		
42	COM(2014) 305	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie środków	2014-05-27	MG	2014-06-10	-		

Załącznik 4

					ochronnych przewidzianych w Umowie między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Konfederacją Szwajcarską (tekst jednolity)				
43	COM(2014) 304		2014-05-27	MG	2014-06-10	-			
44	COM(2013) 835		2014-01-10	MG	-	2014-01-24			
45	COM(2014) 175		2014-03-21	MRIRW	2014-04-04	-			
46	COM(2014) 321		2014-05-28	MG	2014-06-10	-			
47	COM(2013) 812		2013-11-21	MRIRW	2014-02-10	-			

Załącznik 4

		państwach trzecich						
48	COM(2014) 001	Wniosek ROPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 1236/2005 w sprawie handlu niektórymi towarami, które mogłyby być użyte do wykonywania kary śmierci, tortur lub innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania	2014-01-31	MG	2014-02-14	-		
49	COM(2014) 085	Wniosek ZALECENIE RADY w sprawie europejskich zasad jakości w turystyce	2014-03-14	MSiT	-	2014-03-27		
50	COM(2014) 046	Wniosek DECYZJA RADY w sprawie zatwierdzenia, w imieniu Unii Europejskiej, Konwencji haskiej z 30 czerwca 2005 r. o umowach dotyczących właściwości sądu	2014-02-12	MS	-	2014-02-26		
51	COM(2014) 164	Wniosek ROPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie Unijnego kodeksu wizowego (kodeks wizowy)	2014-04-16	MSZ	2014-05-09	-		
52	COM(2014) 148	Proposal for a COUNCIL DECISION on the signing, on behalf of the European Union, and provisional application of the Association Agreement between the European Union and the European Atomic Energy Community and their Member States, of the one part, and Georgia, of the other part	2014-03-28	MSZ	-	2014-04-24		
53	COM(2014) 167	Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie działalności instytucji pracowniczych programów emerytalnych oraz nadzoru nad takimi instytucjami	2014-04-02	MPIPS	2014-04-17	-		
54	COM(2014) 066	Wniosek DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie udziału Unii Europejskiej w	2014-02-12	MF	2014-02-25	-		

Załącznik 4

		podwyższeniu kapitału Europejskiego Funduszu Inwestycyjnego					
55	COM(2013) 892	Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie klonowania zwierząt z gatunku bydła, świń, owiec, kóz i koni utrzymywanych i rozmnażanych do celów chowu	2013-12-20	MRIRW	2014-01-03	-	
56	COM(2014) 317	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie środków, które Unia może podjąć po przyjęciu przez organ ds. rozstrzygania sporów WTO sprawozdania dotyczącego zagadnień antydumpingowych i antysubsydyjnych (tekst jednolity)	2014-05-28	MG	2014-06-10	-	
57	COM(2014) 213	Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie zmiany dyrektywy 2007/36/WE w zakresie zachęcania akcjonariuszy do długoterminowego zaangażowania oraz zmiany dyrektywy 2013/34/UE w zakresie określonych elementów oświadczenia o stosowaniu zasadładu korporacyjnego	2014-04-14	MF	2014-05-26	-	
58	COM(2014) 174	Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do kazein i kazeinianów przeznaczonych do spożycia przez ludzi i uchylająca dyrektywę Rady 83/417/EWG	2014-03-20	MRIRW	2014-04-03	-	
59	COM(2013) 889	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenia Rady (WE) nr 850/98, (WE) nr 2187/2005, (WE) nr 1967/2006, (WE) nr 1098/2007, nr 254//2002, (WE) nr 2347/2002 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1434/98 w odniesieniu do	2013-12-17	MRIRW	2014-01-10	-	

Załącznik 4

		obowiązku wyładunku						
60	COM(2014) 067	Wniosek DECYZJA RADY określająca stanowisko, które ma zostać przyjęte przez Unię na 53. posiedzeniu Komisji Ekspertów ds. Przewozu Towarów Niebezpiecznych w odniesieniu do niektórych zmian w dodatku C do Konwencji (COTIF), mających zastosowanie przewozić kolejami (COTIF), mających zastosowanie od dnia 1 stycznia 2015 r.	2014-02-26	MIR	-	2014-03-12		
61	COM(2014) 181	Wniosek DECYZJA RADY zmieniająca decyzję 2004/162/WE dotyczącą systemu opłat za dokowanie we francuskich departamentach zamorskich w odniesieniu do okresu jej stosowania	2014-03-26	MF	2014-04-08	-		
62	COM(2014) 157	Proposal for a COUNCIL DECISION on the signing, on behalf of the European Union, and provisional application of the Association Agreement between the European Union and the European Atomic Energy Community and their Member States, of the one part, and the Republic of Moldova, of the other part	2014-03-28	MSZ	-	2014-04-24		
63	COM(2014) 308	Wniosek RZPÓRZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie środków ochronnych przewidzianych w Umowie między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Republiką Islandii (tekst jednolity)	2014-05-27	MG	2014-06-10	-		
64	COM(2014) 171	Wniosek DECYZJA RADY w sprawie stosowania podatku AIEM na Wyspach Kanaryjskich	2014-03-17	MF	2014-03-31	-		
65	COM(2014) 221	Wniosek DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie utworzenia europejskiej platformy na rzecz usprawnienia współpracy w zakresie zapobiegania pracy nierejestrowanej i zniechęcania do	2014-04-11	MPIPS	2014-05-14	-		

Załącznik 4

		niej						
66	COM(2013) 894	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie nowej żywności	2013-12-20	MZ	2014-01-21	-		
67	COM(2014) 341	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY ustanawiające procedury unijne w zakresie wspólnej polityki handlowej w celu zapewnienia wykonania praw Unii zgodnie z zasadami handlu międzynarodowego, w szczególności tymi ustanowionymi pod auspicjami Światowej Organizacji Handlu (tekst jednolity)	2014-06-10	MG	2014-06-26	-		
68	COM(2014) 149	Proposal for a COUNCIL DECISION on the conclusion of the Association Agreement between the European Union and the European Atomic Energy Community and their Member States, of the one part, and Georgia, of the other part	2014-03-28	MSZ	-	2014-04-24		
69	COM(2014) 020	Wniosek DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY dotycząca ustanowienia i funkcjonowania rezerwy zapewniającej stabilność rynku dla unijnego systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych i zmieniająca dyrektywę 2003/87/WE	2014-02-04	MŚ	2014-03-11	-		
70	COM(2013) 893	Wniosek DYREKTYWA RADY w sprawie wprowadzenia do obrotu żywności pochodzącej od klonów zwierząt	2013-12-20	MRIRW	2014-01-03	-		
71	COM(2014) 163	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY ustanawiające wizę objazdową i zmieniające Konwencję wykonawczą do układu z Schengen oraz rozporządzenia (WE) nr 562/2006 i (WE) nr 767/2008	2014-04-01	MSZ	2014-05-09	-		
72	COM(2014) 028	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenia	2014-01-31	MIR	2014-02-14	-		

Załącznik 4

		(WE) nr 715/2007 i (WE) nr 595/2009 w odniesieniu do zmniejszenia emisji zanieczyszczeń przez pojazdy drogowe					
73	COM(2013) 922	Proposal for a COUNCIL REGULATION establishing the Shift2Rail Joint Undertaking	2014-01-03	MIR	-	2014-01-17	
74	JOIN(2014) 3	Wspólny wniosek dotyczący rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii	2014-02-14	MSZ	2014-03-03		
75	COM(2014) 17	Wniosek dotyczący decyzji Rady w sprawie zawarcia Umowy o wspólnym obszarze lotniczym między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi a Ukrainą	2014-05-09	MIR		2014-05-23	
76	COM(2014) 18	Wniosek dotyczący decyzji Rady w sprawie podpisania, w imieniu Unii Europejskiej, i tymczasowego stosowania Umowy o wspólnym obszarze lotniczym między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi a Ukrainą	2014-05-09	MIR		2014-05-23	

WYKAZ STANOWISK DO DOKUMENTÓW POZALEGISLACYJNYCH UE, PRZYGOTOWANYCH PRZEZ RZĄD ZGODNIE Z USTAWĄ Z 8 PAŹDZIERNIKA 2010 R. O WSPÓŁPRACY RADY MINISTRÓW Z SEJMEM I SENATEM W SPRAWACH ZWIĄZANYCH Z CZŁONKOSTWEM RP W UE, PRZEKAZANYCH DO SEJMU I SENATU RP W I POŁ. 2014 R.

Lp.	Sygnatura COM	Tytuł dokumentu pozalegisłacyjnego UE	Data wystąpienia Parlamentu z wnioskiem o przekazanie stanowiska	Instytucja wiodąca	Data przyjęcia stanowiska przez KSE*
1	COM(2014) 182	Wniosek DECYZJA RADY w sprawie udzielenia pomocy makrofinansowej Ukrainie	2014-04-11	MF	2014-05-08
2	COM(2014) 086	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW Europejska strategia na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia w turystyce przybrzeżnej i morskiej	2014-03-14	MSiT	2014-04-11
3	COM(2013) 923	REPORT FROM THE COMMISSION TO THE EUROPEAN PARLIAMENT AND THE COUNCIL First Progress Report on the implementation by Russia of the Common Steps towards visa free short-term travel of Russian and EU citizens under the EU-Russia Visa Dialogue	2014-01-10	MSZ	2014-02-21
4	COM(2013) 940	KOMUNIKAT KOMISJI Budowa bazowej sieci transportowej: korytarze sieci bazowej oraz instrument „Łącząc Europę”	2014-01-31	MIR	2014-02-28
5	COM(2013) 882	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW Unijne ramy jakości na rzecz przewidywania zmian i restrukturyzacji	2014-01-03	MG	2014-01-31
6	COM(2014) 044	SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA RADY I PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO zgodnie z obowiązkami przewidzianymi w art. 20 ust. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/24/UE z dnia 9 marca 2011 r. w sprawie stosowania praw pacjentów w	2014-02-21	MZ	2014-03-17

* tryb art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 8 października 2010 r. o współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem w sprawach związanych z członkostwem Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej (Dz. U. nr 213, poz. 1395)

Załącznik 5

		transgranicznej opiece zdrowotnej				
7	COM(2014) 019	SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie wydatków EFRG System wczesnego ostrzeżenia nr 12/2013	2014-02-14	MRIRW	2014-03-12	
8	COM(2014) 330	Communication from the Commission to the European Parliament and the Council: European Energy Security Strategy	2014-06-13	MG	2014-07-18	
9	COM(2014) 097	SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA RADY I PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO Pierwsza faza wdrażania dyrektywy ramowej w sprawie strategii morskiej (2008/56/WE) Ocena i wytyczne Komisji Europejskiej	2014-03-14	MŚ	2014-05-23	
10	COM(2013) 918	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW Program „Czyste powietrze dla Europy”	2014-01-10	MŚ	2014-02-19	
11	COM(2013) 891	Wniosek DECYZJA RADY w sprawie mianowania członków Komitetu Europejskiego Funduszu Społecznego	2014-01-23	MIR	2014-02-21	
12	COM(2014) 130	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW Podsumowanie realizacji strategii „Europa 2020” na rzecz inteligentnego, trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu	2014-03-19	MG	2014-04-22	
13	COM(2014) 144	COMMUNICATION FROM THE COMMISSION TO THE EUROPEAN PARLIAMENT, THE COUNCIL, THE EUROPEAN ECONOMIC AND SOCIAL COMMITTEE AND THE COMMITTEE OF THE REGIONS The EU Justice Agenda for 2020 - Strengthening Trust, Mobility and Growth within the Union	2014-03-18	MS	2014-04-29	
14	COM(2014) 168	KOMUNIKAT KOMISJI DO RADY I PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO w sprawie finansowania długoterminowego gospodarki europejskiej	2014-04-02	MF	2014-05-13	
15	COM(2013) 913	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW „Wspólne dążenie do osiągnięcia konkurencyjnej i zasobooszczędnej mobilności w miastach”	2014-01-03	MIR	2014-01-31	

Załącznik 5

16	COM(2014) 120	SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA RADY I PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO Odpowiedzi państw członkowskich na sprawozdanie Trybunału Obrachunkowego za rok budżetowy 2012	2014-03-21	MF	2014-04-18
17	COM(2014) 214	SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY Kompleksowe sprawozdanie dotyczące funkcjonowania Funduszu Gwarancyjnego	2014-04-25	MF	2014-05-22
18	COM(2014) 021	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW Ceny i koszty energii w Europie	2014-02-14	MG	2014-03-06
19	COM(2014) 154	KOMUNIKAT KOMISJI DLA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW Otwarta i bezpieczna Europa: realizacja założeń	2014-03-12	MSW	2014-04-16
20	C(2014) 267	ZALECENIE KOMISJI z dnia 22.1.2014 r. w sprawie podstawowych zasad rozpoznawania i wydobywania węgłowodórów (takich jak gaz łupkowy) z zastosowaniem intensywnego szczelinowania hydraulicznego	2014-02-21	MŚ	2014-03-21
21	COM(2014) 038	SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA RADY I PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO: SPRAWOZDANIE O ZWALCZANIU KORUPCJI W UE	2014-02-21	MSW	2014-04-25
22	COM(2014) 214	SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY Kompleksowe sprawozdanie dotyczące funkcjonowania Funduszu Gwarancyjnego	2014-04-25	MF	2014-05-13
23	COM(2013) 871	SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie gwarancji pokrytych z budżetu ogólnego - Stan na dzień 31 grudnia 2012 r.	2014-01-07	MF	2014-01-30
24	JOIN(2014) 012	WSPÓLNY KOMUNIKAT DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW Polityka sąsiedztwa na rozdrożu - Realizacja europejskiej polityki sąsiedztwa w 2013 r.	2014-03-27	MSZ	2014-05-27
25	COM(2013) 861	SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY Sprawozdanie dotyczące stosowania dyrektywy 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (wersja	2014-01-03	PRRT	2014-01-31

Załącznik 5

		przeredagowana)				
26	JOIN(2013) 30	JOINT COMMUNICATION TO THE EUROPEAN PARLIAMENT AND THE COUNCIL The EU's comprehensive approach to external conflict and crises	2014-01-03	MSZ	2014-02-20	
27	COM(2014) 177	KOMUNIKAT KOMISJI w sprawie europejskiej inicjatywy obywatelskiej „Dostęp do wody i kanalizacji jest prawem człowieka! Woda jest dobrem publicznym, nie towarem!”	2014-04-11	MŚ	2014-05-27	
28	COM(2013) 929	SPRAWOZDANIE KOMISJI: OKRESOWE SPRAWOZDANIE Z ETAPU PILOTAŻOWEGO INICJATYWY W ZAKRESIE OBLIGACJI PROJEKTOWYCH W RAMACH STRATEGII „EUROPA 2020”	2014-01-10	MIR	2014-02-10	
29	COM(2014) 219	ZIELONA KSIĘGA w sprawie mobilnego zdrowia („mHealth”)	2014-04-22	MZ	2014-06-16	
30	COM(2014) 023	KOMUNIKAT KOMISJI DO RADY I PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO w sprawie rozpoznawania i wydobywania węgłowodorów (takich jak gaz łupkowy) w UE z zastosowaniem intensywnego szczelinowania hydraulicznego	2014-02-21	MŚ	2014-03-21	
31	COM(2014) 030	SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY dotyczące wykonania zaleceń Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 czerwca 2009 r. w sprawie ustanowienia europejskich ram odniesienia na rzecz zapewnienia jakości w kształceniu i szkoleniu zawodowym	2014-02-14	MEN	2014-03-12	
32	COM(2014) 008	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW Niebieska energia: Działania, które należy podjąć do roku 2020 i później w celu wykorzystania potencjału energetycznego europejskich mórz i oceanów	2014-02-07	MG	2014-03-07	
33	COM(2013) 934	COMMUNICATION FROM THE COMMISSION TO THE EUROPEAN PARLIAMENT AND THE COUNCIL Application of net financial corrections on Member States for Agriculture and Cohesion Policy	2014-01-07	MIR	2014-02-03	
34	JOIN(2014) 010	Wspólny wniosek RZPÓRZĄDZENIE RADY w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją na Ukrainie	2014-03-14	MSZ	2014-04-07	

Załącznik 5

35	COM(2014) 014	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW Działania na rzecz odrodzenia przemysłu europejskiego	2014-02-14	MG	2014-03-17
36	COM(2014) 165	SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY INTELIGENTNIEJSZA POLITYKA WIZOWA NA RZECZ WZROSTU GOSPODARCZEGO	2014-04-01	MSZ	2014-04-30
37	COM(2013) 941	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW Zapobieganie radykalizacji prowadzącej do terroryzmu i brutalnego ekstremizmu: Wzmocnienie działań UE	2014-02-07	MSW	2014-03-14
38	COM(2014) 072	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW Polityka wobec internetu i zarządzanie internetem: Rola Europy w kształtowaniu przyszłości zarządzania internetem	2014-03-07	MAiC	2014-04-11
39	COM(2014) 025	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY I EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO Wizja rynku wewnętrznego produktów przemysłowych	2014-02-14	MG	2014-03-07
40	COM(2014) 015	Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów: Ramy polityczne na okres 2020-2030 dotyczące klimatu i energii	2014-02-14	MŚ	2014-03-06
41	COM(2014) 906	Zalecenie dotyczące zalecenia Rady mające na celu likwidację nadmiernego deficytu budżetowego w Polsce	2014-01-30	MF	2013-12-20
42	COM(2014) 907	Zalecenie dotyczące decyzji Rady stwierdzającej, że Polska nie podjęła skutecznych działań w odpowiedzi na zalecenie Rady z dnia 21 czerwca 2013 r.	2014-01-30	MF	2013-12-20
43	JOIN(2014) 009	Wspólny komunikat do Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie otwartego i bezpiecznego światowego obszaru morskiego: elementy strategii Unii Europejskiej w zakresie bezpieczeństwa morskiego	2014-03-28	MIR	2014-04-10
44	COM(2014) 254	Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów: Innowacje w niebieskiej gospodarce	2014-05-13	MIR	2014-06-25

				wykorzystujące potencjał mórz i oceanów w zakresie wzrostu gospodarczego i tworzenia miejsc pracy			
--	--	--	--	---	--	--	--